

အမည်

ဝေဟန
လွှဲပြောင်း

BURMESE
CLASSIC

စာရေးသူ၏အမှာ ....

၁၉၇၀-ခုနှစ်ကျော်လောက်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းခုံတန်းလျား ကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း စာရေးဆရာများကို အားကျ ခင်မင်ခဲ့သော ဘဝမှ အပြေရ၍.....

၁၉၈၀-ခု ဇွန်လတွင် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှ 'ပါးကွက်ရန်စွယ်' အမည်ဖြင့် မိကျောင်းစွန့်စားခန်းဝတ္ထုရှည်ရေးပြီးနောက်၊ စွယ်စုံရန်စွယ် ရှေးဟောင်းအမွေနှင့် စနေထောင့်ရန်စွယ်၊ မဟာရာရန်စွယ် ဝတ္ထုရှည်များ ရေးခဲ့ပြီး စာပေနယ်မှ (အောင်ခိုင်လင်း၊ မော်ကျွန်း) ဟူသော ကလောင်တစ်ချောင်းအဖြစ် ရပ်တည်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ မိုးဝေ၊ ပေဖူးလွှာ၊ ချယ်ရီ၊ စံပယ်ဖြူ စစ်ပြန်၊ စာပေလုပ်သား၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖို မဂ္ဂဇင်း များတွင် ဝတ္ထုဝတ္ထုရှည်များစွာ ရေးခဲ့ပြီးနောက်....

သည်ဘက်ရောက်လာတော့ နက္ခတ္တရောင်ခြည်၊ ဂမ္ဘီရ ရောင်ပြန့်၊ လပြည့်ဝန်း၊ မနုစာရီ၊ သုရဇ္ဇ စသော မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များစွာကို ရေးသားနိုင်ခဲ့ပါတယ်.....

ယခု.... မြတ်စာပေနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုခဲ့ပြီး ကျနော်ရဲ့ ကလောင်ခွဲများထဲမှ 'သုရဇ္ဇ'ဟူသော ကလောင်ခွဲအမည် ဖြင့် ယခု (စက္ကောပါလ သံသေဓား)လုံးချင်းဝတ္ထုတို ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆက်လက်ပြီး သုရဇ္ဇ ကလောင်အမည်ဖြင့် ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်များကို အဆက်မပြတ် ထုတ်ဝေပါမည့်အကြောင်း ကျနော်ရဲ့ စာဖတ် ပရိသတ်အပေါင်းကို ကြိုတင်သတင်းကောင်း ပါးအပ်ပါတယ်။

စာဖတ်သူများကို ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

အောင်ခိုင်လင်း၏ ကလောင်ခွဲဖြစ်သော

‘သုရဇ္ဇ’

အမည်ဖြင့် မြတ်စာပေမှ ဆက်လက်ထွက်မည့်

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုများ၊

ကျောက်စိမ်းနက်ဝင်ပါ

င်းတလိုက်နှင့် တိမ်တိုက်ကမောင် (စာပေဆုရဝတ္ထုရှည်)

မဟာရာ ဧကရီ (နက္ခတ္တရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်)

(အနုရာဓရန်စွယ်၊ ဓာတ်သိမ်းဖြင့် ပေါင်းထုတ်မည်။)

ဂမုန်းနက်ရန်စွယ် (သုရဇ္ဇ မဂ္ဂဇင်းအခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်)

ထမန်းနက်ရန်စွယ်

ရေအောက်အန္တရာယ်နှင့် ပုလဲနက်ရန်စွယ်

နှင်းတောင်သခင်မ

အတွင်းဒီပါခန်းမှ ကုံကော်တစ်ထောင်လမ်းသို့

ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် (အမှတ် ၁)

ကျားသစ်နက်မာယာ....။

BURMESE
CLASSIC

(လျှို့ဝှက်စားကွက်များနှင့် စွဲမက်ပွယ်ရာ ရုပ်ပုံလွှာ)

အချိန်ကာလ မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံး အကလိပ်နယ်ချဲ့တို့
တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ပြီးကာစ အချိန်ကာလ ဖြစ်ပေ၏။
ဆရာရွှေစုံစုံ နိုင်ငံဘာလ(၂၈)ရက်နေ့တွင် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့
တို့သည် မတရားကျူးကျော်စစ်များကို ဆင်နွှဲ၍ မြန်မာ
နိုင်ငံအနှံ့အပြားပြို့ရွာများကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဘုရင်ထီးနန်းစိုက်ရာ
မန္တလေးနေပြည်တော်ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသောကာလ ဖြစ်ပေ
သည်။

နေပြည်တော်ကျဆုံးပြီးနောက် မြန်မာ့လက်မှု။

တပ်သားများတို့သည် နေပြည်တော်မှ အားလုံး လက်နက်
ချရန် အမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း ထိုအမိန့်ကို မနာခံကြ
တော့ဘဲ ဗြိတိသျှတပ်များ ကမ်းပေါ် မတက်လာမီ လက်နက်
ခဲယမ်းများရသမျှ သယ်ဆောင်လျက် တိမ်းရှောင်သွားခဲ့ကြ
ပေသည်။

၁၈၈၅ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ (၁)ရက်နေ့တွင် “မြန်မာနိုင်ငံ
ကို ဗြိတိသျှ အင်ပါယာအတွင်း သွတ်သွင်း လိုက်ပြီ”ဟု
အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ဒပ်ဖရင် (Lord Dufferin) က
ဗြိတိသျှဘုရင်မ ဝိတိုရိယကိုယ်စား ကြေငြာလိုက်လေသည်။

မိမိတို့နိုင်ငံ အသိမ်းပိုက်ခံရလေပြီဟု သိလျှင်သိခြင်း
ဦးဆုံးသိသော မြန်မာ့မျိုးချစ်တပ်သား အပေါင်းတို့သည်
ရရာလက်နက်စွဲကိုင်ကာ နယ်ချဲ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် တောတောင်ထူထပ်ကာ သဘာဝ
အခြေအနေကောင်းသည့် ကချင်၊ ကယား၊ ကရင်၊ ချင်း၊
ရှမ်းတောင်တန်းကြီးများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ အောင်လံ
(မြေထဲ)၊ သရက်၊ ဆင်ပေါင်ဝဲ၊ မင်းဘူး၊ မကွေး၊ နတ်မောက်၊
တောင်တွင်းကြီး၊ ပုဂံ၊ ညောင်ဦး၊ မြင်းခြံ၊ ပိတ္တိလာ၊ သာစည်၊
ပျော်အွယ်၊ ရမည်းသင်း၊ ကျောက်ဆည်၊ မြန်မာနိုင်ငံ

ဆလယ်ပိုင်းဒေသကြီးတစ်ခုလုံးတွင် လည်းကောင်း။

ရောဝတီမြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊ ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီဒေသများ
တွင် လည်းကောင်း။

ဗြိတိသျှဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများပြင်းထန်စွာ ဆင်နွှဲ
နေသောကာလဖြစ်ပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတို့သည် နည်း
အမျိုးမျိုးဖြင့် လျှို့ဝှက်လျှပ်ရှားနေကြသော ကာလလည်း
ဖြစ်ပေ၏။

ခါကာဘိုရာဇီတောင်ကား မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖက်
များတွင်ရှိပြီး အလွန်ပြင်ပသောတောင်တန်းကြီး များဖြစ်၏။
ထိုမှ တဆက်တည်း မြန်မာနိုင်ငံအောက်ဖက်သို့ ဆင်းလာ
ပါက ပတ်ကျိုင်တောင်တန်းကြီးကို တွေ့ရပေမည်။

ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်း၊ လီဒိုလမ်းနှင့် ပတ်ကျိုင်
တောင်တန်းကြီးတို့ကား ဆက်စပ်လျက်ရှိပေတော့ သည်။

ပတ်ကျိုင်တောင်တန်းကြီးကား မြန်မာနိုင်ငံ၏
အနောက်မြောက်ဖက်တွင် ရှိပါသည်။

အရှေ့မြောက်ဖက်မှ အနောက်ဖက်သို့ နိုင်ငံတော်၏
နယ်နိမိတ်သဖွယ် တန်းဆင်းနေပေ၏။

ပတ်ကျိုင်တောင်သည် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးမှ

ဖြစ်၍ ဆင်းလာသောတောင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုတောင်တန်းကြီး၏ တောင်ထက်စွန်းတွင် နာဂတောင်တန်းများ တည်ရှိလေသည်။

ဗြဟ္မဗုတ္တရမြစ်နှင့် ချင်းတွင်းမြစ်တို့၏ မြစ်လက်တက်ပေါင်းများစွာ မြစ်ဖျားခံသည့် ရေဝေ တောင်တန်းကြီးသည် ထိုနယ်တဝိုက်တွင် နာမည်ကြီးလှပါသည်။

ထိုတောင်တန်းကြီးကား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ(၁၀၀၀၀)ကျော်အမြင့်တွင် တည်ရှိလေသည်။

လီဒိုလမ်းမကြီးကား ထိုပတ်ကျိုင်းတောင်တန်းကြီး၏ မြောက်ဘက်မှ ဖြတ်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒီဗဂူးမြို့မှ မီးရထားလမ်းပေါက်သည် လီဒိုမြို့နှင့် ပြန်မာနိုင်ငံ ဟူးကောင်းချိုင့်ဝှမ်းသို့ ဆက်စပ်ဖောက်ယူထားလေသည်။

ဗြဟ္မဗုတ္တရမြစ်၏ လက်တက်တစ်ခုနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်၏ မြစ်လက်တက်မြစ်ငယ်နှစ်ခုတို့ ဆုံ၍ စီးဆင်းရာ ပတ်ကျိုင်းတောင်၏ မြောက်ဖက်တောင်ကြားဒေသတွင် ဟူးကောင်းတောင်ကြား ရှိပေ၏။

ထိုတောင်ကြားအရပ်ကား လူသူအရောက် အပေါက်နည်းလှပေ၏။ ထိုနေရာတွင် သိုင်းဆရာကြီး မဟိန္ဒ၏ သိုင်းပညာသင်ပေးရာ ကျောင်းတစ်ခုရှိလေ၏။

ဆရာကြီးမဟိန္ဒကား အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ်ရှိပြီး သိုင်းပညာကို ဖျိုးချစ်စိတ်ရှိ လူရွယ်လူငယ်များနှင့် မင်းမျိုးမင်းဆက်၊ စော်ဘွားကြီးများ၏ သားတော်အနွယ်တော်များကို အခကြေးငွေမြှောက်များစွာယူပြီး လက်ခံသင်ကြားပေးနေသူ သည်း ဖြစ်ပေ၏။

သူသည် နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများဖြင့် တကယ့်လူကြမ်းကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဒေါသကြီးသူ၊ လောဘကြီးသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ပေ၏။

သိုင်းပညာတွင် တော်သလောက် သင်ပေးရာတွင်လည်း အခကြေးငွေကို စိတ်ကြိုက်ရမှ သင်ကြားပေးလေ့ရှိပါသည်။

သူ့အား တပည့်များက လွန်စွာကြောက်ရွံ့ကြလေ၏။ သူ၏ သိုင်းပညာသင်ပေးရာကျောင်း၊ လေ့ကျင့်ပေးရာကျောင်းကြီးကား လွန်စွာမှ ကျယ်ဝန်းလှပေ၏။

လေ့ကျင့်ရေးနေရာကွက်လပ်ကြီး၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မီးတိုင်ကြီးများ ထွန်းထားရာ အလင်းရောင်အတန်အသင့်ရနေပေ၏။

ထိုလေ့ကျင့်ရေးမြေကွက်လပ်ကြီး၏ မှေ့ခိုင်ရိပ်ကျသော နေရာတွင် ဝါးတစ်လက်ဖြင့် လူရွယ်တစ်ဦး

မီးရေးလေ့ကျင့်လျက်ရှိလေသည်။

သူသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ၍ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အချိုးအစား ပြေပြစ်ကျနပြီး ကြံ့ခိုင် သန်စွမ်း လျက် ရှိသည်။

သူသည်မီးတစ်လက်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးဒီးဒီး ကျအောင် တစ်ဦးတည်းမီးရေးလေ့ကျင့်လျက် ရှိပေသည်။

သူ့လေ့ကျင့်လျက်ရှိသော မီးကွက်များ၊ ခြေကွက် များမှာ သာမန်အကွက်မျိုးများမဟုတ်လေဘဲ စက်ထွင်ကြံဆ ထားသော အဆင့်မြင့်ပညာ မီးကွက်များပါဝင်နေပေ၏။

ထိုအဆင့်မြင့်မီးကွက်များကား မီးသိုင်းဆရာကြီး မဟိန္ဒ၏ အထူးလျှို့ဝှက်တီထွင်ထားသော အဆင့်မြင့်မီးကွက် များ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ထိုမီးရေးလေ့ကျင့်နေသူကား အခြားမဟုတ်၊ သိုင်း ဆရာကြီးမဟိန္ဒကျောင်းသို့ မီးရေးလာရောက် သင်ယူလျက် ရှိသော ကျောင်းသားများထဲက မဟုတ်ဘဲ ဆရာကြီးထံတွင် မြင်းကျောင်း၊ မြင်းစာကျွေး၊ သန်ရှင်းအလုပ်ကို လုပ်ရင်း နေရှာသော “ကျော်စွာ” ဟု အမည်ရှိသော လူရွယ်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျော်စွာကား မိဘများမရှိတော့ဘဲ ဆရာကြီး

မဟိန္ဒက ကောက်ယူကျွေးမွေးထားပြီး စခန်းရှိ အလုပ်ကြမ်း မှန်သမျှကို တစ်ဦးတည်းဒိုင်ခံလုပ်ရသူဖြစ်ပေ၏။

နေ့ဘက်အခါများတွင် ဆရာကြီး၏ ကျောင်းတွင် မီးရေးပညာ၊ သိုင်းပညာများကို လာရောက်သင် ယူသူများဖြင့် စည်ကားဆူညံလျက်ရှိသော်ငြားလည်း နေဝင်သွားသောအခါ ပြန်သူပြန်၊ အနားယူသူယူဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်နေ့လုံးတပည့်များကို သိုင်းပညာ များမရပ်မနား သင်ကြားပြသပေးခဲ့ရသော ဆရာကြီးမဟိန္ဒ လည်း မောပန်းမှုကြောင့် အိပ်စက်အနားယူနေချိန်လည်း ဖြစ်၏။

ပြီးလျှင် ဆရာကြီးသည် တဖန်ပြန်ထလာပြီးနောက် တပည့်များကို သင်ပြပေးသော သိုင်းကွက်များကို သော် လည်းကောင်း၊ တပည့်များကို သင်မပေးဘဲ ဆရာကြီး တစ်ကွက်ချန်ထားခဲ့သော လျှို့ဝှက်သိုင်းကွက်၊ မီးကွက်များကို သော်လည်းကောင်း တစ်ဦးတည်းလျှို့ဝှက်စွာ ပြန်လည် လေ့ကျင့်လေ့ရှိ၏။

ထိုသို့လေ့ကျင့်လေ့တိုင်း အများလို ငွေကြေး အမြောက်အမြားပေးကာ သိုင်းပညာသင်ယူနိုင်ခြင်း မရှိ

ရှာသော ကျော်စွာသည် ဆရာကြီး၏ ဓါးကွက်သိုင်းကွက်များကို မှောင်ရိပ်ကွယ်တစ်နေရာမှ လျှို့ဝှက် စွာစောင့်ကြည့်ကာ မှတ်သားရ၏။ ထိုသို့ချောင်းမြောင်းမှတ်သားနေသည်ကိုလည်း ဆရာကြီးမသိစေရန် အထူးသတိထားရပေ၏။

အကယ်၍ သိသွားပါက ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ပေ။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စကလေးများ အပြစ်ရှိလာလျှင် သော်မှ မညာမကာ ရိုက်ပုတ်ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အစာရေစာမကျွေးဘဲ တားလေ့ရှိသောကြောင့် ကျော်စွာမှာ ဆရာကြီးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့လေ့ပေ၏။

ဆရာကြီး လျှို့ဝှက်ပညာများကို ပြန်လည်လေ့ကျင့်ပြီး မောပန်းပြီး အိပ်ဆောင်ခွင့်သွေးပြီး အတော်ကြာတော့မှ ကျော်စွာသည် စောစောက လျှို့ဝှက်စွာ မှတ်သားထားလိုက်သော ဓါးသိုင်းပညာ များကို ထပ်ချပ်မသွေ ပြန်လည်လေ့ကျင့်ပေတော့သည်။

စိတ်တွင်းမှလည်း...

“ဆရာကြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်မပေးတဲ့ လျှို့ဝှက် ဓါးကွက်တွေက ဒီလိုမဟုတ်လား”

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်နေလေ့ရှိ၏။

သူသည် ဆရာကြီးထံတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ နေထိုင်ရရင်း အချိန်ရတိုင်း လျှို့ဝှက်ဓါးကွက်များကို လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ရုံမက အတန်ငယ် အားလပ်လျှင် မိမိတို့စခန်းနှင့် မဝေးလှသော တောင်တန်းတစ်နေရာတွင်ရှိသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးထံသို့ သွားရောက်ကာ လောကီလောကုတ္တရာ စာပေများကို သင်ကြားလျက်ရှိလေ၏။

ဆရာတော်ကြီးကလည်း ကျော်စွာ၏ လူရည်လူသွေး ရိုးသားကြိုးစားမှု၊ စိတ်ထားဖြူစင်မှုများကို သဘောကျလေသဖြင့် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ စာပေများအပြင် ဂန္ဓာရီပညာ၊ ဂန္ထီရပညာများကို သားတပည့် ရင်းတစ်ဦးပမာ သင်ကြားပေးလေ၏။

ထိုပြင်ထိုနေရာနှင့် မနီးမဝေးတွင် “မူလာ”ဟူသော ရွာကြီးတစ်ရွာရှိလေ၏။

ထိုရွာတွင် တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်သော “မာလာ”ဆိုသော မိန်းမချောလေးတစ်ဦး ရှိလေ၏။

မာလာသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ရှိပြီး သွက်လက်သူဖြစ်၏။ ကျော်စွာကိုလည်း တစ်ဖန်သတ် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ ကျော်စွာကတော့ မာလာကို နှစ်မလေးတစ်ဦးပမာ ဖြူစင်စွာ ခင်မင်နေလေ၏။

မာလာတို့မိသားစုကတော့ ဆင်းရဲရှာသော ကျော်စွာ
ကို တူအရင်းသားအရင်းပမာ ခင်မင်တွယ်တာလျက်၊
အလည်ရောက်လာလျှင် ရှိသမျှ ကျွေးမွေးပြုစုကြပေ၏။

ကျော်စွာအဖို့ ဆရာတော်ထံသို့သော်လည်းကောင်း၊
မာလာတို့မိသားစုထံသို့သော်လည်းကောင်း၊ အရောက်
သွားရန် ပျက်ကွက်ချင် ပျက်ကွက်မည် ဖြစ်သော်လည်း၊
ဆရာကြီးမဟိန္ဒ၏ လျှို့ဝှက်မီးကွက် များကို စောင့်ကြည့်ရန်
အတွက်ကား တစ်ရက်တစ်လေမျှ ပျက်ကွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။
စားနှင့်လက်၊ လက်နှင့်စားထိလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
ကျော်စွာ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် သွင်ပြင်မူယာမှာ တမဟုတ်ချင်း
ပြောင်းလဲသွားပေ၏။ ရွှင်မြူးတက်ကြွလာ၏။ မျက်လုံးများ
အရောင်တောက်လာပြီး ကိုယ်အမူအရာ ဖျက်လတ်တက်ကြွ
လာပေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူ၏စိတ်တွင်း၌ တစ်ပါးသူထံ
မှီခိုနေရသော သူတစ်ပါး အစေခံတစ်ယောက်လို မဟုတ်
တော့ပဲ၊ စားတစ်စင်းသာ လက်တွင်းမှာ ရှိပါက လောကတွင်
အရာအားလုံးကို ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်တိုက်နိုင်စွမ်းရှိသော
သူရဲကောင်းတစ်ဦးပမာ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားတက်ကြွလာလေ၏။

ယခုကာလမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံကို ဗြိတိသျှ

နယ်ချဲ့တို့က သိမ်းပိုက်ပြီး အမြို့မြို့အနယ်နယ်တွင် နယ်ချဲ့
စစ်သားများ နယ်ချဲ့တို့၏ လက်ဝေခံ အလိုတော်ရှိများ
လက်ဝါးကြီးအုပ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသော ကာလဖြစ်သည်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်ရှိ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတို့သည်
လည်း မိမိတို့ဘိုးဘွားပိုင် နယ်မြေများကို ကြံ့ကြံ့ခံ၍
တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခြင်း၊ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့တို့လက်မှ မိမိတို့
နယ်မြေများကို ပြန်လည်တိုက်ယူကြရလေသည်။ ထိုသို့
တိုက်ယူရာ အသက်ပေါင်းများစွာ စတေးခဲ့ကြရသည်။ ဒေသခံ
စော်ဘွားကြီးများကလည်း မိမိတို့ခြင်း စည်းလုံးညီညွတ်
စွာရှိစေရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြ
ပေသည်။

ထိုအချိန်၌ မျိုးချစ်တပ်မှူး နေသူရိန်ကို အထက်
မြန်မာပြည်တစ်ဝှမ်းတွင် ဗြိတိသျှတို့ အထူးကြောက်လန့်နေရ
သော ကာလဖြစ်သည်။ တပ်မှူးနေသူရိန် ဦးဆောင်သော
တပ်ဖွဲ့များသည် နယ်ချဲ့တို့ကို ရွပ်ရွပ် ချွန်ချွန် တိုက်ထုတ်
နိုင်ကြရုံမက နယ်ချဲ့တို့လက်အောက်သို့ ကျရောက်နေသော
မြို့ရွာအချို့ကိုပင် တစတစပြန်လည် တိုက်ခိုက်ယူနေချိန်
လည်း ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့်တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ သူ့ကျွန်မခံလိုသော

မျိုးချစ်လူငယ်လူရွယ်တို့မှာ တပ်မှူးနေသူရိန်၏ မြန်မာဒေါင်း အလံအောက်သို့ ခိုဝင်လာကြရာ အင်အားကြီးသော တပ်မကြီးကိုဖွဲ့စည်းထူထောင်နေချိန် လည်းဖြစ်ပေ၏။

သို့ကြောင့်လည်း ကျော်စွာအဖို ဓားရေးများ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ပါက တပ်မှူးနေသူရိန်၏ တပ်မတော်သို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ပြီး နယ်ချဲ့များကို တိုက်ထုတ် ရာတွင်ပါဝင်ရန် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဆရာကြီး မဟိန္ဒ၏လျှို့ဝှက် ဓားကွက်များကို အမိအရမှတ်သားလေ့ကျင့်နေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုသို့ ကျော်စွာစာရေးလေ့ကျင့်နေခိုက်တွင် ကျောင်း တံခါးဝကြီးနှစ်ချပ်မှာ ညင်သာစွာ ပွင့်လာပြီး လူရွယ် တစ်ဦး နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့ ဝင်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ အထက်တန်းကျလှသော အဝတ်အထည်များနှင့် ရတနာပစ္စည်းများကိုလည်း ဝတ်ဆင် ထားလေသည်။

ဟန်ပန်နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဌန်များက အလွန်အထက် တန်းကျသော စော်ဘွားမျိုးနွယ်ထဲက ဖြစ်ဟန်တူပေသည်။ သူတို့သည် ဓါးလေ့ကျင့်ရာသို့ အသံမကြားအောင် ဝင်လာ

ကြပြီးနောက် ကျော်စွာ၏ ဓားရေးသွက်ပုံများကို အကဲခပ် ကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

မိန်းမပျိုကမူ ကျော်စွာ၏ တောင့်တင်းသန်မာ၍ သွက်လက်ဖျတ်လတ်သော အမူအယာများကို ပျက်တောင် မခတ်စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူမ၏ ပျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အံ့သြမှုများ ယှက်သန်း လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့စောင့်ကြည့်နေမှုကို ကျော်စွာသည် ဓားရေး လေ့ကျင့်နေရာမှ သတိပြုမိလိုက်သောအခါ အလွန်အံ့သြ သော အမူအရာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခါမိန်းမပျိုနှင့်ပါလာသော လူရွယ်က နာခေါင်း တစ်ချက်ရှုံ့ကာ ...

“လက်စပ်သပ်တော့ ဘယ်သူလဲအောင်းမေ့တယ်၊ ဆရာကြီး မဟိန္ဒရဲ့ကျွန်လေးပါလားကွ၊ မင်းကဓားရေးတွေ ဘာတွေအတော်ကောင်းနေပါလားကွ” ဟုအထင်သေးစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“အို... ကိုသူရထွန်းကလည်း အိမ်စေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငါ့ ထိန်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ရဲ့ဓားရေးသွက်လက်ပုနဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုက

တော့ အသိအမှတ်ပြုရမှာဘဲရှင်”

ထိုသို့ပြောပြီး မိန်းမပျိုက ကျော်စွာအနီးသို့ လျှောက်လာလေသည်။

မိန်းမပျိုကား ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပြေပြစ်လှ၏။

နက်မှောင်ရှည်လျားသည့် ဆံပင်များမှာ ပုလဲဆံထိုးဖြင့် တင့်တယ်စွာ ထုံးနှောင်ထားလေရာ ကျက်သရေရှိလှသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အဖိုးတန်သော ရတနာများဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

မိန်းမပျို၏အမည်ကား နန်းကေခိုင်ဖြစ်ပြီး၊ စော်ဘွားကတော်ဖြစ်လေ၏။ သူ၏ယောက်ျားကား စစ်ပွဲတစ်ခုတွင် ကျဆုံးသွားသဖြင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဖြင့် မုဆိုးမစော်ဘွားကတော်လေးဖြစ်ပေသည်။

သူမသည်နှုတ်ခမ်းထူထူ မျက်လုံးနက်နက်ဖြင့် ဒေါသရမ္မက်ကြီးမုန်း ကျော်စွာကရိပ်မိလေ၏။

သူနှင့်အတူပါလာသူကား နယ်စားတစ်ဦး၏ တူတော်ပြီး မဟာသွေး မဟာနွယ်ပါသည်ဆိုကာ အခြောက်တိုက်မာန်မာနကြီးနေသူဖြစ်ပေ၏။

သူ၏အမည်မှာ သူရယွန်းဖြစ်ပြီး၊ လူတစ်ပက်သားအား လွန်စွာမှ အထင်သေးတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာ၏ ကျစ်လစ်သန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို သဘောကျစွာကြည့်ရင်း ...

“ကိုသူရရေ နန်းကတော့ ဒီကိုရောက်ကာမှ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းချင်ဘိရင်”

“ဘာလဲ နန်းကဒီမြင်းထိန်းကောင်ရဲ့ ဓားရေးလောက်တော့ လူတိုင်းတတ်ကြပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုသူရ၊ သူလေ့ကျင့်နေတဲ့ ဓားကွက်တွေဟာ ဆရာကြီးမဟိန္ဒရဲ့ ဓားကွက်တွေကို ကြည့်နေရတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နန်းတို့ရဲ့ကိစ္စမှာ အခုလိုလျင်မြန်သွက်လက်တဲ့ သူမျိုးကို အသုံးချရရင်မကောင်းပေဖူးလား၊ ဒီလူ့ဆီမှာ နန်းတို့လိုချင်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ရှိနေနိုင်တယ်ရှင်”

ကျော်စွာသည် ယခုလို စော်ဘွားမျိုးနွယ်တွေနဲ့ စကားပြောနေသည်ကို ဆရာကြီးမြင်သွားပါက မိမိအပေါ်အပြစ်ရှိမှာစိုးသောကြောင့် -

“သည်းခံပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်က သာမန်လူကြီးရဲ့

အစေအပါးတစ်ယောက်ပါ။ အစ်မတို့ ထင်သလို ဘာပညာ
မှ မတတ်ပါဘူးခင်ဗျား။

ဟုပြောကာ လှည့်ထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့်
သူရထွန်းက လှမ်းတားလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းနဲ့စကားပြောနေတာ စော်ဘွား
ကတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့နေသလား။ မင်းကတို့ကို
ဂရုမစိုက်တဲ့ သဘောလား။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငါးရေးတစ်ကွက်
နှစ်ကွက်လောက် တတ်တာနဲ့ မင်းကိုယ်မင်းသိပ်အထင်ကြီး
နေသလား။ မင်းကို မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမလိုက်ဦးမှဘဲ”

သူရထွန်းက ထိုသို့ပြောကာ နံရံထက်တွင် ချိတ်ဆွဲ
ထားသော ငါးတစ်လက်ကို ဖျတ်ကနဲဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ကိုသူရ... ရှင်လွန်မယ်နော်...”

နန်းကိုင်က လှမ်းတားနေသည့်ကြားမှ သူရထွန်း
သည် ငါးကို ဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်ကာ ကျော်စွာ၏ ရင်ညွန့်
ထံသို့ ငါးတစ်ချက်ထိုးသွင်းလိုက်လေ၏။

ကျော်စွာက အသာကလေး တိမ်းရှောင်ပေးလိုက်
သည်။

သူရထွန်းက ဆင့်ကာဆင့်ကာ ငါးချက်များဆက်သွင်း

သော်လည်း ကျော်စွာက ဟန်မပျက်ကလေး ရှောင်ပေးပြီး
တစ်ချို့တွင် တန်ပြန်ငါးချက်ပြန်သွင်းလိုက်ရာ သူရထွန်းမှာ
အလန့်တကြား ရှောင်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ကျော်စွာကို သာမန်ခြင်းထိန်းတစ်ဦးအဖြစ် အထင်
သေး၍ မရမှန်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

သို့ကြောင့်သူရထွန်းလည်း သတိကြီးစွာထား၍
ငါးကွက်ပေါင်းများစွာကို အသုံးချ၍ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သော်
လည်း အရာမရောက်ဘဲ ရှိနေတော့သည်။

ကျော်စွာက သူ၏ငါးချက်များကို အလွယ်တကူ
ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေ၏။

သို့ကြောင့် နန်းကိုင်ရှင်ရှေ့တွင် ထင်တိုင်းမပေါက်
သောသူရထွန်းမှာ အရှက်ကြီးရှက်ပြီး သဲကြီးမဲကြီး ဖိတိုက်လေ
တော့သည်။

ကျော်စွာကမူ သက်တောင့်သက်သာ အနေအထား
ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ပြုံး၍ပင် နေလိုက်သေး၏။ တန်ပြန်ငါးချက်
များလှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲ ပြန်သွင်းသည့်အခါတိုင်း အသည်း
ထဲမှာ အေးကနဲ အေးကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ကျော်စွာသည်မိမိအားအသေသတ်လိုပါက အလွယ်
တကူ သတ်နိုင်သော်လည်း ကြောင်ကကြွက်ကို အသေမ

သုရက္ခ

သတ်ဘဲ ကစားရုံကစားနေသည်မှန်း တဖြည်းဖြည်းရိပ်ပိလာသည်။ သူရထွန်းသည် မျက်စေ့ပျက်မျက်နှာပျက်လာလေတော့သည်။

ထိုစားပွဲကို မှောင်ရိပ်တစ်နေရာမှ ရပ်ကြည့်နေသော နန်းကေခိုင်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကိုသူရ ... ရှင်သူ့ကို လုံးပမနိုင်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ သူ့စားကွက်တွေက ဆရာကြီးမဟိန္ဒထက်တောင် ကောင်းနေသေးတယ်”

ထိုစကားကြောင့် စားပွဲကို အဆုံးသတ်ရန် သဲသဲမဲမဲဖိတိုက်ရင်း အသေသတ်ရန်အထိ ကြိုးစားလာရာ ထိုအကြောင်းကိုရိပ်မိသော ကျော်စွာကလည်း ပွဲသိမ်းရန်အတွက် သူရထွန်းမိုးဆုတ်လာသော စားချက်ကိုကာ၍ ဝိုက်စားတစ်ချက်ရှုပ်သွင်းလိုက်ရာ သူရထွန်းခါးပတ်ပြတ်ထွက်ပြီး ဘေးသို့လွင့်စင်ကျသွားလေတော့သည်။

သူရထွန်းသည် ရှမ်းဘောင်းဘီကိုဝတ်ထားရာ ခါးပတ်မရှိတော့သဖြင့် အခက်အခဲရှိသွားစဉ် ကျော်စွာကလက်ထဲမှ စားဖြင့်ဖိုးကနဲ ခက်ထုတ်လိုက်ရာ သူရထွန်းလက်မှ စားလွတ်ကျသွားပြီး မြေပြင်တစ်နေရာတွင် စိုက်ဝင်ကာ ခါယမ်းနေ လျက်ရှိတော့သည်။

အေးဇာပါလသံခေမင်း

၂၃

ထိုအခါလက်နက်မဲ့သွားသော သူရထွန်းသည် ခြေကြားမှ စားမြောင်ကို ဖြတ်ကနဲဆွဲထုတ်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဖြိုင်လေ၏။

“ကိုသူရ”

နန်းကေခိုင်က လှမ်းဟန့်တားလိုက်မှ ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားလေပြီး စောစောကခါးပတ်ကို သွားကောက်ယူသည်။ ထိုအခါ ခါးပတ်အိတ်အတွင်းမှ ပစ္စည်းတစ်ခုထွက်ကျ ကျန်ခဲ့သည်ကို သတိမမူမိပေ။

နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာအနီးသို့ နီးကပ်စွာလာရပ်ပြီး သူရထွန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ဤသို့ပြောလေ၏။

“ကိုသူရ၊ ရှင်ရွေးနေသလား။ သူ့ကိုစားမြောင်နဲ့ ထိုက်လို့ နိုင်မယ်ထင်သလားရှင်၊ သူဟာကျွန်မတို့ အလိုရှိတဲ့ အသမားကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“သူ့ကိုလွှတ်ရင် ပန်းချီဆရာဒေဝဟာ လုံးဝရိပ်မိမှာ ဟုတ်ဘူးဒေဝဆီလွှတ်ဖို့ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ”

“သူ့ကိုရွေးရင်မကောင်းဘူးလားရှင်”

ထိုအခါ သူရထွန်းက စားမြောင်ကိုခပ်ဆောင့်ဆောင့် ဖြန်သိမ်းရင်း။

“ဒီမြင်းထိန်းကောင်လား၊ စားသမားဒေဝကိုနိုင်မှာ

ဒေဝက ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ မန်းချီဆွဲကောင်းသလောက်
စားရေးလည်းကောင်းတယ်ဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦးလေ။

“အခုကျုပ်ကိုတောင် ကံကောင်းလို့ နိုင်တာပါ။
တော်ကြာခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်သွားရင် ကျုပ်တို့ လိုချင်တာ
မရဘဲ၊ အကြံအစည်တွေပျက်ကုန်မယ်နန်း။”

“မပျက်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မသူ့ရဲ့အရည်အချင်းကို
သဘောကျတယ်။ ဒီတော့သူ့ကို ကျွန်မအလုပ်အတွက်
အသုံးချဖို့ ခေါ်သွားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ရှင်ကဆရာကြီး
ဆီကို သွားပြောလိုက်ပါ ကိုသူရ။”

“တကယ်လို့ ဆရာကြီးက မထည့်ဘူးဆိုရင်ရော
ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။”

နန်းကေခိုင်က မဲပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်း။

“ကျွန်မက အလိုရှိတယ်ဆိုရင် သူကငြင်းမယ်မထင်
ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမငြင်းနိုင်မယ့် အကြောင်း
တွေကို ကျွန်မက အားလုံးသိထားတယ်လေ။ ရော့ ဒီမှာ
ကျွန်မပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောပြီး ဒီအိတ်ကိုသာမေးလိုက်၊
ကိုသူရပြောသမျှ သူအားလုံးလက်ခံပါလိမ့်မယ်။”

နန်းကေခိုင်သည် အသင့်ဆောင်ယူလာသော

ပွဲအိတ်ကို သူရထွန်းလက်သို့ပေးလိုက်သည်နှင့် လှမ်းယူပြီး
မကျေမနပ်ဖြင့် လှမ်းထွက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်သည် ကျော်စွာအနီးသို့ကပ်လာ
ပြီး ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာပေးဖြင့် ဤသို့ပြောလေသည်။

“ရှင်ရဲ့နာမည်လည်း ပြောပါဦး။”

“ကျွန်တော်နာမည် ကျော်စွာလို့ခေါ်ပါတယ် အစ်မ
လေး။”

“အို ကျွန်မကို အစ်မလေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရှင်နဲ့
ကျွန်မက သက်တူရွယ်တူလောက်ဘဲ ရှိကြမှာပါ။ ကျွန်မ
နာမည်က နန်းကေခိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့အများ
ခေါ်သလို ‘နန်း’လို့ခေါ်ရင်လည်း ရပါတယ်ရှင်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။”

“ဒီမှာ ကိုကျော်စွာ၊ ရှင်ဟာဆရာကြီးမဟိန္ဒရဲ့
မြင်းထိန်းဆိုပေမယ့် ရှင်ရဲ့ရှုပ်ဆင်းအင်္ဂါနဲ့ သွင်ပြင် လက္ခဏာ
က အောက်တန်းစားတစ်ယောက်နဲ့လုံးဝမတူဘူး။ ရှင်ရဲ့
မျိုးနွယ်ကို ကျွန်မကို ပြောပြနိုင်မလား။”
(ဝိတ်မကောင်းစွာဖြင့်)

“အဲဒါတွေကို ကျွန်တော်တာတစ်ခုမှ မသိချပါဘူးဗျာ။

ပိတောက်တလည်း မသိပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆရာကြီး ဆီရောက်နေတာပဲ၊ သိရပါတယ်။ အခုလောလောဆယ် သေချာပေါက်ပြောပြနိုင်တာကတော့ ကျွန်တော်ဟာ သာမန် အညကြတစ်ယောက်ပါဗျာ”

နန်းကေခိုင်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်လေ၏။

“အင်းလေ၊ ရှင်က ရှင်ရဲ့ဘဝအမှန်ကို မြှုပ်နှံထားတာ လည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတစ်ခုပြောတဲ့တာက ရှင်ဟာ ဂုဏ်နိမ့်တဲ့အတန်းစားထဲက မဟုတ်တာကတော့ သေချာပါတယ်။ အဲဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းပါဘဲ၊ ရှင်ဟာ မဟာဆီမဟာသွေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မြင်းထိန်းတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အရည်အချင်းရှိရင်တော့ ဖုံးထားလို့မရပါဘူးရှင်၊

အခုကျွန်မမြင်သမျှ ပြောရရင်တော့ ရှင်မှာသူမတူတဲ့ စားရေးကျွမ်းကျင်မှုရှိနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ရှင်ဟာ တစ်နေ့မှာ နာမည်ကျော်လာမှာ သေချာပါတယ်ရှင်”

“အခုလို ကျွန်တော့်အတွက် သာသာထိုးထိုးစဉ်းစားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“သာသာထိုးထိုးစဉ်းစားပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊

အမှန်တရားကို ပြောနေတာပါ။ ကျွန်မဟာ မဟာဆီမဟာသွေး ပါတဲ့သူတွေတော်တော်များများနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖူးပါတယ်။ လူကဲခတ်မည့်လူပါဘူး”

“အဲဒါတွေထားပါတော့”

“အခု ကျွန်မအလုပ်တစ်ခုအတွက် ဆရာကြီးက မဟိန္ဒဆီက ရှင်ကိုခေါ်သွားချင်တယ်။ အဲဒါရှင်သဘောတူသလား”

“ကျွန်တော်က ထားရာနေ စေရာသွားဘဝပါ။ ဆရာကြီးကထည့်ရင် လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ထက်အရည်အချင်း အများကြီး သာပါတယ်”

နန်းကေခိုင်မျက်နှာပေါ်၌ အလိုမကျမှုကလေး ပြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မလာစဉ်တုန်းကတော့ အဲဒီရှင်ပြောတဲ့ အတိုင်း စိတ်ကူးလာခဲ့တာဘဲ၊ ဒါပေမယ့်ဒီရောက်ပြီး ရှင်ကိုလည်းတွေ့လိုက်ရရော စိတ်ကူးကတစ်မျိုးပြောင်းသွားတာရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ ဆရာကြီးမဟိန္ဒလို သက်ကြီးရွယ်အိုကို မခိုင်းချင်တော့ဘူး”

ရှင်လိုလျင်မြန်ဖြတ်လတ်တဲ့ လူငယ်လူရွယ်ကိုပဲ ခိုင်း

ချင်တော့တယ်။ ဘာလဲ ရှင်ကကျွန်မအတွက် အကူအညီမပေးချင်ဘူးလား။ ပြောပါဦးရှင့်”

နန်းကေခိုင်က ရန်တွေ့သော အမှုအယာဖြင့် နှုတ်ခမ်းခပ်စုစုပြောလိုက်သောအခါ ကျော်စွာမှာ ပျာပျာသလဲတောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“အို ... ဒီသဘောမျိုးမဟုတ်ရဘူးဗျား၊ ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးဆိုရင် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

ထိုအခါစော်ဘွားကတော်ကလေး နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာနှင့်အသားချင်းထိလှမတတ် တိုးကပ်လာပြီး ဤသို့ပြောလေသည်။

“ကျွန်မကိစ္စက ရှင်ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တဲ့အလွယ်တကူကိစ္စမျိုးပါ။ ဒီလိုရှင် ကျွန်မတို့ကဒီကနေ မဝေးလှတဲ့၊ ယောသန္တီမြို့မှာ နေပါတယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ဓားရေးလည်းကောင်းတဲ့ ပန်းချီကျော်တစ်ဦးရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ‘ဒေဝ’လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ပုံတူရေးဖို့သူ့ဆီမှာ အပ်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလက်ခံရေးဆွဲပြီးမှ ပုံလည်းပြီးရော ကျွန်မကို ပြန်မပေးတော့ဘူး။ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ပုံပျက်သွားတယ်လို့ ငြင်းနေတယ်။

ကျွန်မရဲ့ပုံတူပန်းချီကားဟာ လုံးဝပျက်ဆီးတာမဟုတ်ဘဲ အကောင်းအတိုင်းရှိနေတယ်။ သူတမင် သိမ်းထားတယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်မစုံစမ်းလို့သိထားပြီးပါပြီ။

သူဘယ်လို အကြံနဲ့သိမ်းထားတယ်ဆိုတာ မသိရပေမယ့် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ နယ်ချဲ့ပျက်နာဖြူတွေနဲ့မျှား တစ်စုံတစ်ခုပတ်သက်နေသလား ထင်ရချိန်တယ်။

ကျွန်မသူ့ကို ရွှေငွေအမြောက်အများပေးတယ်။ မရောင်းဘူး။ ခြိမ်းခြောက်တောင်းကြည့်တယ်။ မရဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ပြန်လိုချင်တယ်။ သူဟာဓါးရေးလည်း အတော်ကောင်းတယ်။ တော်ရုံသင့်ရုံတတ်ရုံနဲ့တော့ သူ့ကို နိုင်ငံ့မလွယ်ဘူးပထမတော့ ဒီကိစ္စကို ဓါးရေးကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာကြီးမဟိန္ဒကို သူတောင်သလောက်ရွှေငွေအခကြေးငွေပေးပြီးစေခိုင်းဖို့ပါဘဲ။

အခုတော့ သူ့ကိုမခိုင်းချင်တော့ဘူး။ ဒီတာဝန်ကို ရှင်ကိုပေးချင်တယ်။ ကျွန်မကိစ္စကို ရှင်လိုဓါးကျွမ်းကျင်လှတဲ့ တစ်ယောက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို အောင်မြင်အောင်

ဆောင် ရွက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်မထင်ပါတယ်။

တကယ်လို့ အောင်မြင်လာရင် ရှင့်အတွက် မနစ်နာရအောင် ကျွန်မပေးပါမယ်။ အို ရှင်ဖြစ်စေချင်တာတွေ ဖြစ်အောင် ကျွန်မစီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ ဒီအစီအစဉ်ကို ရှင်သဘောကျရဲ့လား ပြောပါဦး။”

နန်းကေခိုင်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကျော်စွာက ဝါးရိုးပေါ်လက်တင်ရင်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေပြီးမှ “ကျွန်တော်က အခုချက်ခြင်း လိုက်ရမှာလားဗျာ” ဟုပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်က အသင့်ဆောင်ယူလာသော အိတ်တစ်လုံးကို ယူပြီးကျော်စွာလက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်လေ၏။

ဒီအိတ်ထဲမှာ ရွှေဒဂါးတွေပါတယ်။ ဒီရွှေဒဂါးတွေကို ပေးပြီး ဆရာကြီးမဟိန္ဒဆီမှာ ကျန်တဲ့ပညာတွေကို ရှင်ဆက်သင်ပါဦး။

မဟိန္ဒဟာ အရင်က ကျွန်မတို့ဆီမှာ တပ်မှူးလုပ်ခဲ့ဘူးတယ်။ သူဟာ ပညာတော်သရေလက် ငွေသိပ်မက်တယ်။ လောဘကြီးတယ်။ ငွေသာရရင် ဘာမဆိုအကုန်လုပ်တယ်။

ဒီတော့ဒီရွှေဒဂါးတွေပေးပြီး သူ့ဆီက လျှို့ဝှက်ပညာတွေကို ရှင်ရအောင်ဆက်သင်ပေတော့ ဟုတ်လား။ အော် ပြောရဦးမယ်။ အခုအချိန်ကစပြီး ရှင်ဟာ ဆရာကြီးမဟိန္ဒရဲ့မြင်းထိန်းတစ်ယောက်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလဲ မေ့မထားနဲ့ဦး။ ဒီနေ့ကစပြီး ရှင်ကိုကျွန်မပိုင်သွားပြီဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားပါ။

“ဗျာ”

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသော ကျော်စွာအမှုအယာကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာဖြင့် ‘တခပ်ခပ်’ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သုရဇ္ဇနန်းပြန်ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခုကပ်ပြောလိုက်လေသည်။

“ကဲ၊ ကျွန်မပြောတာတွေ ရှင်အားလုံး မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား။ အခုကစပြီး ရှင်ဟာမဟိန္ဒရဲ့ မြင်းထိန်းမဟုတ်တော့ဘူးနော်။ မဟိန္ဒဆီမှာ သူများတန်းတူ အခကြေးငွေပေးပြီး ပညာဆက်သင်ပေတော့။

ရှင်ဘုန်းကပြည့်စုံတဲ့အခါ ကျွန်မဆီကို ဆက်သွယ်ပေရော့ ဟုတ်ပလား။ ရှင်ရဲ့ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ပါစေကိုကျော်စွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သုတို့သည် အမောင်ခပ်အတင်း

သို့ ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါကျော်စွာသည် အဖြစ်အပျက်မြန်လွန်းသော မိမိဘဝကိုတွေးရင်း အံ့သြမဆုံးဖြစ်ပီတော့သည်။

သူ၏အတွေးအိမ်၌ စော်ဘွားကတော်နန်းကေခိုင် အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အကြောင်းမဲ့ရန်ရှာ၍ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်သွားသူ သူရထွန်းအကြောင်းကိုလည်းကောင်း တွေးမိရင်း မျက်စေ့ထဲ၌ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိတော့သည်။

ထိုအခါဓားချင်းယှဉ်ခုတ်စဉ် သူရထွန်းခါးပတ်ပြတ်ကျ သောနေရာဆီမှ မီးရောင်ဖြင့် အရောင်တလက်လက်ဖြစ် နေသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လှမ်းမြင်သဖြင့်သွားကောက် ယူလိုက်သည်။

အသံပုံငွေကျွတ်ဆွဲပြားလေးဖြစ်၏။

ကနုတ်ပန်းခက်များဖြင့် လှပစွာပြုလုပ်ထားပြီး ဖွင့်ကြည့်သောအခါ အတွင်း၌လွန်စွာလှပသော ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုမိန်းမပျိုလေး၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှာ လှပချောမွေ့လွန်းသောကြောင့် ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်သွားလေ၏။

ကျော်စွာသည်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချက် ငွေခွဲပြား လေးကိုအသံပြင်းလိုက်၏။ ထိုကံထဲသို့တစ်စုံတစ်ရာ ထည့်သိမ်း

ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သူ့အနီးသို့ အလွန်အရပ်ဆိုးသော ဆရာကြီးမဟိန္ဒရောက်လာတော့သည်။

သူ၏မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ လောဘဇောကြောင့်၊ ဇောရွေး မှားပြန်နေပြီး ကျော်စွာလက်တွင်းမှကိုင်ထားသော ရွှေထုတ်ကို ကွက်ကနဲတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ဤသို့ပြော လိုက်လေ သည်။

“ဟေ့ ... ကျော်စွာမင်းကတော့ကံကောင်းလာပြီလို့ ဆိုရမယ်ကွ။ ဟိုစော်ဘွားကတော်လေး ရုပ်ချောသလောက် ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေရော့သလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ဆီက မင်းကို လာတောင်းသွားလေရဲ့ဗျာ...”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ကျော်စွာရင်ထဲတွင်...

“ခင်ဗျားကြီး ကျုပ်ကို ရောင်းစားလိုက်ပြီ မဟုတ် လား” ဟု မကျေမနပ်ဖြင့် ပဲ့တင်သံများထပ်သွားလေတော့ သည်။

“စော်ဘွားကတော်ကလေးက မုဆိုးမလေးဆိုတော့ မင်းဒီထက်ကံကောင်းချင် ကောင်းနိုင်တယ်ကျော်စွာ၊ ဒါထူး၊ မင်းဘယ်တော့သွားမှာလဲကွ”

မလှမ်းမကမ်းတွင် လာထိုင်ရင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော်မသွားသေးပါဘူး။ ဆရာကြီးဆီက ပညာသင်ပြီးမှသွားမှာပါ”

“အလို မင်းစကားက အဆန်းပါလားကွ၊ ငါ့ဆီက ပညာသင်ရအောင် မင်းက ဘယ်လောက်တတ်နိုင်မှာတဲ့တုန်း။ ငါက ဘယ်သူ့ကိုမှ အလကား ပညာသင်မပေးတာ မင်း အသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က သူများတွေလို ငွေမပေးဘဲ ရွှေပေးရကော ဆရာကြီးက ကျွန်တော်လိုချင်တာကို သင်ပေးမလား”

မဟိန္ဒုမျက်ဝန်းများတွင် လောဘစိတ်ကြောင့် အရောင် တလက်လက်တောက်လာသည်။

သူသည် ကျော်စွာလက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော အိတ်ကို စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

ကျော်စွာက ကတ္တီပါအိတ်ကလေးကို မြှောက်ပြရင် “ဒီကတ္တီပါအိတ်ကလေးထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ရှိနေတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးထက်သာတဲ့ လျှို့ဝှက်ပညာတွေ အကုန်သင်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေနဲ့ ဆရာကြီးကို ပူဇော်ပါ့မယ်”

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ပညာက နေ့ဘက်တွေမှာ အခြားသူတွေကို သင်ပေးတဲ့ သာမန်ရိုးရိုးမညာ နှိုးမဟုတ်ဘူး။ ညဘက်မှာ ဆရာကြီးတစ်ဦးတည်းလျှို့ဝှက်ပြီး လေ့ကျင့်တဲ့ ပညာတွေကိုသာသင်ပေးပါ” ဟုပြောလိုက်လေလျှင် ‘မဟိန္ဒုသည်ဆက်ကနဲ လန့်သွားပြီး ကျော်စွာကို စူးစူးငါးငါး တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လေ၏။

“အောင်မာ မင်းကငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ပညာတွေကို နှိုးပြီး ချောင်းကြည့်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

စိတ်လွတ်လက်လွတ်ရှိကုန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်နှင့် ကျော်စွာကနောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

“အခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးဆီက မြင်းထိန်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေ့မထားစေချင်ဘူး”

ထိုသို့ဆိုကာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို အသံကြားအောင် ဗုတ်ဆတ်လိုက်ရာ ‘တချွင်ချွင်’ အသံများကြောင့် မဟိန္ဒုခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

စောစောက ဒေါသစိတ်ကြောင့် နီမြန်းနေသော ဇုန်နာ ကြီးပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များပင်သန်းလာလေသည်။

“ဒီဒင်္ဂါးပြားတွေကို ‘မင်းဘယ်ကရသလဲ၊ ခော်ဘွားဆောင်လေးပေးခဲ့တာဆိုရင်ငော့ မင်းကဲမကောင်းတာပဲ၊

၃၆

သူရဇ္ဇ

နန်းကေခိုင်က လှပသလောက် သိပ်မာနကြီးတာကွ။ သူ့ခမြာ
ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဘဝရော်ကခဲ့ရတာ သနားစရာ
ပါကွာ။

ဒါပေမယ့်လိုချင်သူတွေကတော့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ
မောင်ရေ၊ မင်းကိုတော့ မြင်မြင်ချင်းပဲ အလွန်သဘောကျ
သွားပုံပဲကွ။

ငါပြောခဲ့သလိုပေါ့ ... မင်းဒီထက်ပိုပြီး ကံကောင်းလာ
နိုင်တယ်ကွ”

အဲဒါတွေကို ထားပါလေ၊ ဆရာကြီးကျွန်တော့်ကို
ပညာ သင်ပေးဖို့ သဘောတူပြီလား”

အေးပါကွာ၊ သင်ပေးပါမယ်၊ နန်းကေခိုင်ကလည်း
မင်းကို ဂရုတစိုက်ပညာသင်ပေးစေချင်ပုံရတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်းအဲဒီလိုကံကောင်းလာတာကိုတော့ သူနဲ့တွဲနေတဲ့
သူရထွန်းဆိုတဲ့လူက သိပ်သဘောကျပုံ မပေါ်ဘူးကွ”

ထို့နောက်ဆရာကြီးမဟိန္ဒသည် ကျော်စွာကို ခြေဆုံး
ခေါင်းဆုံးအကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

“အင်းငါကမင်းကို အခုမှပဲ သေသေချာချာကြည့်မိ
တော့တယ်၊ မင်းကခြေဆန်လက်ဆန်လည်းကောင်းတယ်၊
ကိုယ်ခန္ဓာကလည်း ကျစ်လစ်တောင့်တင်းတယ်၊ ဒီတော့

ကြိုးစားရင် စားသမားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်
တယ်ကွ”

“ဆရာကြီးညဘက်တွေမှာ လျှို့ဝှက်လေ့ကျင့်တဲ့ စား
ကွက်တွေကို နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်ရင်းကျွန်တော် တော်တော်
မှတ်မိနေတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်းဒီည သူရထွန်းဆိုတဲ့လူက
ရန်ရှာလာတဲ့ ဝါးပွဲမှာ ကျွန်တော်သူကို အသားကလေးအနိုင်
ရခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော်သာ မညှာရင် သူသက်သာမှာ မဟုတ်
ဘူး”

“အင်း မင်းငါ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ပညာတွေကို ရထားတယ်
ဆိုတာ ဟုတ်လောက်ပါတယ်၊ တော်ရုံလူဆိုရင် သူရထွန်းကို
အနိုင်ယူနိုင်ဘို့ မလွယ်ဘူး၊ သူကငါ့ရဲ့ တပည့်ဟောင်း
တစ်ယောက်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် နန်းကေခိုင်ရှေ့မှာ မင်းကသူ့ကို
အရှက်ခွဲလိုက်တော့ ဒီကောင်ကတော့ တစ်သက်ကျေမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသူ့ကိုတော့ အမြဲသတိထားပေတော့ဟေ့”

“ဒါထက်ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဝါးပညာ
သင်ပေးမယ်လို့ သဘောတူတော့ ဘယ်တော့သင်ပေးမှာလဲ”

မင်းဒီလောက်စိတ်အားထက်သန်နေမှတော့ အခုဘဲ
သင်ကြတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မဟိန္ဒသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်
အောင် မွေးပါးလျှင်မြန်စွာဖြင့် နံရံမှ ဝါးတစ်လက်ကို ယူလိုက်
ပြီး

“ဒါ မင်းလိုချင်နေတဲ့ ဝါးပညာရဲ့ အစတဲ့ဟေ့”

ဟုဆိုကာ ကျော်စွာကို ဖိုးခတ်ချလိုက်လေသည်။
ကျော်စွာက သတိဖြင့်နေသူမို့ ဖိုးကနဲဝင်လာသော ဝါးချက်
ကို လက်ထဲမှ ဝါးဖြင့်ခတ်ထုတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့တစ်ကွက်
ခုန်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

“အောင်မယ် မင်းကသတိလည်းကောင်း၊ မျက်စေ့
လည်းအတော်ရှည်တာတဲ့၊ ကိုင်း ဆက်လိုက်ကြရအောင်ဟေ့”

ထိုသို့ပြောကာ မဟိန္ဒရဲ့ ဝါးချက်များက ဖိုးသီး
ဖိုးပေါက်ပမာဆက်ကာဆက်ကာ ကျရောက်လာရာ လျှပ်
တပြက်ဝင်လာသော ဝါးချက်များကို အထူးသတိထားကာ
ဖယ်ရှားနေရတော့သည်။ ထိုသို့ အလူးအလဲ ခုခံကာကွယ်
နေသည့်ကြားမှ အခွင့်သာလျှင် သာသလို မဟိန္ဒ၏ ပျော့ကွက်
ဟာကွက်များကို တန်ပြန်ဝါးချက်များဖြင့် တုန်ပြန်လေရာ
မဟိန္ဒမှ သတိဖြင့် ရှောင်တိမ်းဆုတ်ဖယ်ရလေ၏။

ကျော်စွာကိုလည်း ယခင်ကလို မိမိထံမှ သာမန်

အလုပ်သမားလေးအဖြစ်သဘောမထားဝံ့တော့တဲ့ မိမိနှင့်
ဓါးရေးယှဉ်ဘက်တစ်ဦးပမာ သတိကြီးစွာဖြင့် ထိုးခုတ်
ဘိုက်ခိုက်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဓါးသိုင်းဆရာကြီး
မဟိန္ဒသည် တစ်ညတာလုံးကျော်စွာအား လျှို့ဝှက်ဓါးရေး
ဓါးကွက်များကို အဆက်မပြတ်မနားတမ်းသင်ကြားပေးရာ
နံနက်အာရုဏ်တက်ချိန်သို့ပင် ရောက်လာလေတော့သည်။

တစ်ချို့တွင် ဆရာကြီးမဟိန္ဒက “ကျော်စွာရေ ဟောဒီ
ဝါးချက်ကတော့ ငါရဲ့ဝါးချက်တဲ့၊ မင်းသိထားပေရောဟေ့”ဟု
ဆိုကာ ပညာဓါးကွက် အသုံးပြုလာရာ ကျော်စွာမှာ မည်သို့
မျှကာကွယ်တားဆီးခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ခင်မှာ ဝါးချက်က သူ၏
ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ တန်တန်မတ်မတ်ဝင်လာလေတော့သည်။

ကျော်စွာအထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားစဉ်မှာ ဝါးချက်က
သူ၏ဝမ်းဗိုက်သားနှင့် တလကွခန့် အကွာတွင် တုံ့ကနဲ
ရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။ ဒီတော့မှ ကျော်စွာမှာ
သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့သည်။

“ငါ ဒီလောက်မရက်စက်ပါဘူးကွာ၊ နန်းကောနိုင့်ကို
ကတိပေးထားတာကို တည်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်းငါ့ရဲ့
လျှို့ဝှက်ဓါးကွက်တော်တော်များများကို ရထားတယ်ဆိုတာ

ငါလက်ခံသွားပြီကျော်စွာ၊ တော်ရုံလူဆိုရင် ငါကို ဒီလောက် အချိန်ကြာအောင် ခံတိုက်နိုင်ဘို့မလွယ်ဘူး၊ မင်းကိုငါ သဘောကျသွားပြီ၊

ငါ့ရဲ့လျှို့ဝှက်ပညာမီးကွက်တွေကို မင်းကို ဆရာစား မချန်ဘဲ သင်ပေးဘို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီပညာတွေနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ မင်းမှာရှိတယ်လို့ ငါယုံကြည်ပါတယ်။

ဆရာကြီးမဟိန္ဒက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် လက်ထဲမှ မီးကို မြှောက်ပြလိုက်ရာ မီးသွားမှာ မီးရောင်ကြောင့် 'လက်' ကနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“ဒီမှာကြည့်စမ်းကျော်စွာ၊ မိမိကိုင်တဲ့မီးကို တစ်မိမိ တစ်စာ တစ်ယောက်လို လုံးဝသဘောမထားရဘူးကွ၊ မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို သဘောထားရတယ်၊ မီးကိုမင်းရဲ့ကိုယ်က လက်ချောင်းတစ်ခုလို သဘောထားရတယ်ကွ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း။”

ဆရာကြီးမဟိန္ဒက လျှို့ဝှက်မီးကိုင်နည်းစနစ်များကို စတင်သင်ကြားပေးလေတော့သည်။

“တကယ်တော့ မီးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ

ဘယ်လိုခုတ်မယ်၊ ဘယ်လိုထိုးမယ်၊ ဘယ်လိုကာကွယ်မယ်၊ ဘယ်လိုရှောင်မယ်ဆိုပြီးတော့ ဘယ်တော့မှ ကြိုတွေးမထားရဘူးကွ။”

တကယ်မီးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဟာ ဦးနှောက်ကုတွေးပြီး လက်မောင်းနဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကတဆင့် လိုက်နာဆောင်ရွက်နေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ တကယ်မီးသမားကောင်းကိုင်တဲ့ မီးကဘယ်လိုခုတ်မယ်၊ ဘယ်လိုထိုးမယ်၊ ဘယ်လိုကာကွယ်မယ်၊ ဘယ်လိုရှောင်မယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိပြီး အလိုလိုဆောင်ရွက်သွားလေ့ရှိတယ်၊ ဒီအထိကျွမ်းကျင်လာဘို့ဆိုတာကတော့ မလွယ်လှဘူး၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ မီးပညာကိုလည်း သိဖို့လိုတယ်၊ အမြဲမပြတ်လေ့ကျင့်နေမှုကြိုးစားမှုလည်း လိုတယ်ကွ။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး”

“ကဲ ဒီညတော့ သင်ခန်းစာက ဒီလောက်နဲ့ဘဲ နားကြဦးစို့ကွာ၊ လေ့ကျင့်မှုကတော့မင်မာသာ ဆက်လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါတော့အိပ်ချင်လာပြီ၊ သွားအနားယူတော့မယ်ကွာ”

ကျော်စွာက ရွှေဂါးကို ရှေ့ချပြီး ဆရာကြီးမဟိန္ဒကို ကန်တော့လိုက်သည်။

တစ်ချိန်က မိမိအပေါ် အဘယ်မျှနှိပ်စက်ဆိုးရွားခဲ့စေကာမူ ယခုလောလောဆယ် မိမိ၏ ဆရာဖြစ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ထို့နောက် ရွှေဒဂါးအိတ်ကို ဆရာကြီးမဟိန္ဒကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ဆရာကြီးမဟိန္ဒသည် ရွှေဒဂါးထည်ထားသော အိတ်ကို ကဗျာကယာလှမ်းယူပြီး စကြာနီလမ်းအတိုင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူသည်ရရှိသော ရွှေငွေများကို နတ်ကွန်းတစ်ဆောင်၏ အောက်တွင်လျှို့ဝှက်စွာ သွားရောက် သိမ်းဆည်း နေမှန်း ကျော်စွာသိလိုက်လေ၏။

မဟိန္ဒသည်လောဘကြီးပြီး ပစ္စည်းကို ခုံမင်တက်သူ ဖြစ်ရာ တပည့်များထံမှ ရရှိသောရွှေငွေများကိုကျောင်းထိပ်တွင်ကုံးကွယ်သော နတ်ရုပ်ကြီးနားတွင် သွားရောက်ဝှက်ထားလေ့ရှိ၏။

သူသည်လူခြေတိတ်ဆိတ်သည် ညဉ့်အခါများတွင် တစ်ယောက်ထဲ ဘေးသိုင်းမားကွက်များကို လျှို့ဝှက်စွာကျင့်နေတတ်သကဲ့သို့ နတ်ရုပ်အောက်မှ ရရှိထားသော ရွှေငွေများကိုလည်း တိတ်တဆိတ် ရေတွက်နေတတ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် နတ်ရုပ်ထုကြီးအနီးသို့ ရောက်နေခိုက်

မဟိန္ဒက ပစ္စည်းများလာရောက် ရေတွက်သည်နှင့်ကြုံ၍ ဖုန်း၍ ကြည်နေမိရာ ရွှေငွေအမြောက်အများနှင့်အတူ အလွန်လက်ရာမြောင်လှသော 'ရွှေဒေါင်းဆွတ်' ဆွဲပြားလေး တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ သို့စေကာမူ သူသည်အမှတ်မထင်သာ နေခဲ့လေ၏။

ကျော်စွာအဖို့ လွန်စွာသို့တဲသောလည်း တစ်ပါးသူ၏ ပစ္စည်းကို မတရားယူဆောင်ရန်ကိုမှ လုံးဝစိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပေ။

သို့ကြောင့်လည်း ဆရာကြီးမဟိန္ဒလျှို့ဝှက်ထားသော ရတနာရွှေငွေထားသည့်နေရာကို 'သူတစ်ဦးတည်းသိထားသော်လည်း မည်သည့်အခါမျှယူရန်စိတ်မကူးမိခဲ့ပေ။

သူအလိုရှိသည်ကား ရတနာပစ္စည်းများ မဟုတ်ကြချေ။ ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံမှ ဘေးသိုင်းပညာများသာဖြစ်၏။

ယခုသူအလိုအပ်ဆုံးသော ဘေးပညာများကို ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံမှ သင်ယူခွင့်ရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းသာကျေနပ်မှုဖြစ်နေမိလေသည်။

ထိုအတွေးနှင့် အတူကျော်စွာသည် မိမိနေထိုင်ရာ နောက်ဖက်တန်းလျားဆီသို့ ပြန်လာပြီးအိပ်ယာထက်သွင် ကျောချလိုက်သောလည်း ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်နိုင်သေးပဲ

အတွေးပုံရိပ်များက တံရစ်ရစ်ဝဲဝဲပေါ်လာမိသည်။

မကြာသေးမီအချိန် ညဉ့်ဦးပိုင်းကမှ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရသော သူရဲထွန်းနှင့်စားပွဲများအကြောင်း၊ ငယ်ရွယ်ချောမောလှသော မုဆိုးမလေးနန်းကေခိုင်၏ မိမိအပေါ်ထားရှိသည့် စေတနာ နှင့်ပေးကမ်းမှု ရက်ရောခဲ့ပုံများ၊ လောဘာဒေါသကြီးသော ဆရာကြီးမဟိန္ဒနှင့် သူ၏စားချက်များအကြောင်းနှင့် မကြာသေးမီက ကောက်ရခဲ့သော အသံပုံငွေကျပ်ဆွဲပြားလေးကို သတိရ၍ကြည့်လိုက်သော် ရုပ်ပုံလွှာမိန်းမပျို၏ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော အပြုံးလေးက မေ့မရနိုင်အောင်ရှိပေတော့သည်။

ထိုညက ကျော်စွာအဖိုစိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များ မက်မ ဆုံးနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

ဒေက္ခာပါလသံဃာစာစီ

ပန်းဓမ္မိကား၏လျှို့ဝှက်ဓမ္မိနှင့် စွန့်စားမှုများ

ထိုနောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျော်စွာသည် ဆရာကြီး မဟိန္ဒထံမှလျှို့ဝှက်စားကွက်များကို ညစဉ်ညဆက်သင်ယူရလေသည်။

ဆရာကြီးမဟိန္ဒကလည်းကတိပေးထားသည့် အတိုင်း ကျော်စွာအားနေ့ဘက်တွင်အများနှင့် ရောနှောသင်ယူခြင်း မပြုစေဘဲ၊ ညဉ့်နက်၍လှသူရှင်းသောအခါမှ တစ်ဦးတည်း သီးသန့်သင်ကြားပေးလေ၏။

၄၆

သုရဇ္ဈ

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်းကလိုချင်တာကလည်း ငါ့ဆီက လျှို့ဝှက်စားပညာ၊ ညွှန်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော ကွာ၊ ဒီပညာမျိုးဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့မရဘူးကွ မှတ်ထား”

“ဒီမှာ ငါပြတဲ့စားကွက်တွေကို သေသေချာချာ ကြည့် စမ်း၊ ကိုင်းပြန်လုပ်ကြည့်စမ်း၊ ရပြီးသား ပညာတွေကိုလည်း မေ့မသွားအောင် ဆက်ကာဆက်ကာ လေ့ကျင့်စမ်းကွာ၊ ပညာဆိုတာ အဆင့်မြင့်လေ သင်ယူရတာ ခက်ခဲလေဘဲ၊ ဘယ်လို ပညာမျိုးမှ လွယ်လွယ် နဲ့မရဘူးဟေ့”

နှုတ်မှလည်း တရစပ်ပြောဆိုရင်း လက်တွေ့သင်ကြား မှုကိုလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန်သင်ကြားပေးလေ၏။

ထိုသို့သင်ကြားပေးရင်း ရက်အတန်ကြာလာသော အခါ ကျော်စွာသည် တကယ့်ဝါးသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာရာ ဆရာကြီးမဟိန္ဒမှာ ကျော်စွာ၏ အရည်အချင်းကို အသိအမှတ် မပြုဘဲမနေနိုင်ခဲ့ပေ။

စိတ်တွင်းမှလည်း ကျိတ်၍ချိုးကျူးရင်း တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရေရွတ်နေလေ၏။

“တကယ်တော့ မင်းရဲ့ဘဝနဲ့ ဒီလိုအဆင့်မြင့်တဲ့ စားပညာတွေနဲ့က လိုက်မက်လှပါတယ်ကွာ”

ထိုစကားကို မဟိန္ဒတစ်ဦးတည်း ရေရွတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ကာလအတန်ကြာလေလျှင် မဟိန္ဒက ကျော်စွာအား ဤသို့ ပြောလေသည်။

“ကဲကျော်စွာ ငါကတော့ ကတိအတိုင်း မင်းကို သင်ပေးရမယ့်လျှို့ဝှက်ဝါးကွက်တွေကို အားလုံးသင်ပေး လိုက်ပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့မမေ့အောင်၊ တိုးတက်အောင်ကတော့ မင်းကိုယ်တိုင် လုပ်ရမှာဘဲ”

“ဒီလိုနဲ့ကြာလာရင် မင်းဟာ ဟောဒီယောသန္နိနယ် တဝိုက်မှာသာမက မြန်မာပြည်အတွင်းမှာ အကောင်းဆုံး ဝါးသမားစာရင်းဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွာ”

အေးဒါပေမယ့် မင်းဟာ အတော်ဆုံးဝါးသမားတစ် ယောက်ဆိုပေမယ့် မင်းထက်ပိုတော်တဲ့ မင်းဆရာငါ့ကိုတော့ မင်းမမေ့လေနဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့က မဖြစ်မနေဆုံကို ပြန်ဆုံရဦးမယ်ဟေ့၊ အဲဒါကို မင်းမြဲမှတ်ထားပေရော၊

တစ်ချိန်ကျရင် မင်းဘဝအတွက် အလိုအပ်ဆုံးအရာ၊ တစ်ခုအတွက်နဲ့ ငါ့ဆီကို မလွဲမသွေရောက်လာရဦးမယ်သာ ငါ့ပြောရဲပါတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ထပ်ဆုံ

သေးတာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ ငါပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း
မင်းကို အတော်ဆုံးဝါးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
သင်ပေးလိုက်ခဲ့ပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငါဟာ အတော်ဆုံးဝါးသမားတစ်
ယောက်လို့ ယုံကြည်စိတ်မှူးပြီး ဝါးတစ်စင်းနဲ့ တက်လမ်းရှာ
ပေတော့၊ ဒီပညာနဲ့ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးရဲ့ အကျိုးကို
ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေကွာ”

ဤသို့ပြော၍ နှုတ်ဆက်လေရာ ကျော်စွာမှာ
ဆရာကြီး မဟိန္ဒ၏ စကားများကို သဘောမပေါက်နိုင်အောင်
ရှိတော့လေသည်။

တစ်ခုသော နံနက်တွင်ကျော်စွာထံသို့ မြင်းသည်
တော် တစ်ဦးရောက်လာပြီး၊ ကတ္တီပါအိတ်နှင့် စာတစ်စောင်
လာပို့ပေးသည်။

ကတ္တီပါအိတ်အတွင်း၌ ငွေတွေတွေ့ရပြီး စာမှာ
နန်းကေခိုင်ရေးလိုက်သော စာဖြစ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း
ဖြစ်လေသည်။

ကိုကျော်စွာ ...
ကျွန်မစာရေးလိုက်ပါ၏။

သင်ယူလျက်ရှိသော ဓားပညာများ ပြည့်စုံပြီထင်
လောက်၍ ဤစာရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ ရှင်ဘက်ကအဆင်သင့်ဖြစ်လျှင်
ပန်းချီကျော်ဒေဝလက်တွင်းမှာ ရှိနေသော ပုံတူပန်းချီကားချပ်
ကို အမြန်ယူပေးစေလိုပါသည်။

ဤကိစ္စအား အောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီးပါက
ကျွန်မပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း ရှင်အလိုရှိတာကို ပြည့်စုံ
အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်။ မေးလိုက်သော ကတ္တီပါ
အိတ်တွင်းမှ ငွေများဖြင့် ရှင်ခရီးအောင်မြင်ပါစေ။

နန်းကေခိုင်

ဟူ၍ဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်အခြားစာရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ယောသန္တီ
မြို့တွင်းမှ ပန်းချီဆရာကြီးဒေဝ နေအိမ်ရှိရာသို့ လမ်းညွှန်
ပြောဆိုတစ်ရွက်လည်းပါလာလေ၏။

ထို့ကြောင့်ကျော်စွာသည် ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံမှ
အကောင်းဆုံးဝါးတစ်လက်နှင့် မြင်းတစ်စီးကို ဝယ်ယူကာ
မြေပုံပါအညွှန်းအတိုင်း ခရီးစထွက်လေတော့သည်။

သူသည် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ဘိနပ်၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ
အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားရာ အချိုးအဆင်ကျယ်သော

သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှာပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

လည်ဂုတ်အထိဝဲကျနေသော ဆံပင်ရှည်များကို နောက်သို့ သိမ်းတင်၍စည်းထားရာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြေပြစ်သော သူ့မျက်နှာမှာပေါ်လွင်လာတော့သည်။

စားကိုကျောဘက်တွင် လွယ်ထားလေသည်။

သူသည်တောတောင်များကို ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရာ ညနေစောင်းသောအခါ ယောသန္တီမြို့တွင်းသို့ရောက်လေသည်။

တောတောင်ကြီးများဝန်းရံထားသော ယောသန္တီမြို့ကလေးမှာ နှင်းမှုများအောက်ဝယ် ပုံဝါးဝါးရှိနေ၏။

မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြားတွင် တော်လှန်ရေးစစ်ပွဲများ နေရာအနှံ့အပြားဖြစ်နေလေရာ သူငါမယ့်၊ ငါသူမယ့်ဖြင့် ကျီးလန့်စာစားဖြစ်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။

နေရာအချို့တွင် နယ်ချဲ့သမားများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခုခံလျက် နယ်ချဲ့တို့သိမ်းပိုက်ထားသောမြန်မာပြည်များကို ပြန်လည်တိုက်ယူရင်း အင်အားစုဆောင်းလျက်ရှိသော တပ်မှူး နေသူရိန်၏ တပ်သားများကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည်သေနတ်များ၊ စားများလွယ်လျက် သွားလာနေကြသော တပ်သားများကို ကြည်ရင်းအားကျမိလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျော်စွာသည် မြေပုံအတိုင်း

ခရီးဆက်လာရာ မကြာခင်လမ်းသွယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ထိုလမ်းသွယ်ကား လူသွားလူလာရှင်းပြီး အတွင်းဘက် ချောင်ကျကျနေရာတွင် ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိပေ၏။

ထိုအိမ်ကား လမ်းညွှန်ထဲမှာပါသည် အတိုင်း ပန်းချီဆရာဒေဝ၏ အိမ်ပင်ဖြစ်ပေတော့၏။

နှင်းများတဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလျက်ရှိရာ နှင်းမှုများအောက်တွင် ထိုအိမ်ကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည်နှင့် တူလှပေ၏။

အတွင်းဘက်မှ မီးရောင်အချို့ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျော်စွာသည် ဘေးဘီဝဲယာသို့ အကဲခတ်ကြည့်ပြီး လူသူရှင်းသည်နှင့် ပြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းကြီးကို ခြံကွယ်တစ်နေရာတွင် ဝှက်၍ချည်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

သူသည်ကိုယ်ခန္ဓာပေါ့ပါးလျှင်မြန်စွာဖြင့် ကြောင်နှုတ်တစ်ကောင်ပမာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိပေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီး
အတွင်းမှစကားသံ အချို့ကို ကြားနေရလေ၏။

ထို့နောက်တံခါးတစ်ချပ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖွင့်လိုက်ပြီး
အိပ်တွင်းဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းတွင်းဘက်မှ တီးတိုးပေါ်
ထွက်နေသော မိန်းမသံနှင့် ယောက်ျားသံအချို့ကို ကြားရ
လေရာ သူသည်အိပ်ခန်းကိုကျော်၍ မြေပုံထဲမှာ ပါသည့်
အတိုင်း ပန်းချီဆရာဒေဝ၏ အိပ်ခန်းဘက်ဆီသို့ အသာ
လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် နန်းကေခိုင်ရေးသားပေး
လိုက်သော လမ်းညွှန်မြေပုံကြောင့် အိပ်အတွင်းဘက်၌
ပန်းချီခန်းကို အလွယ်တကူ ရှာဖွေတွေ့ရလေသည်။

ပန်းချီကျော်ဒေဝကား ထီးသုံးနန်းသုံး၊ တော်ဝင်သုံး
ပန်းချီကျော်တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

ပန်းချီခန်းကား အတန်ငယ်ကျယ်ဝန်းပြီး အတွင်း၌
ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းထားသောကြောင့် အလင်းရောင်
ကောင်းစွာ ရရှိပေ၏။

အခန်းတွင်း၌ကား ဆေးပုလင်း၊ ဆေးခွက်များ
စုတ်တန်များ၊ ဆေးစပ်ရန်ဗန်းများ၊ ပန်းချီဆွဲရန်ကျစ်ထားသော
ကားချပ်အဖြူများ။

အချို့ကားချပ်များပေါ်တွင် ပုံကြမ်းလောင်းထားသည်။
အချို့ကားများပေါ်တွင် ရေးလက်စများကို တွေ့ရသည်။

နံရံထက်တွင်ရေးဆွဲထားသော ကားချပ်များကို
ချိပ်ဆွဲထားသည်။ အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ရေးဆွဲပြီး
ပန်းချီကားချပ်များ ထပ်ထားလေ၏။

ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားပြီး ရေးဆွဲပြီး ပန်းချီကား
များကို တစ်ခုချင်း ဖယ်ရှားကာ အလိုရှိအပ်သော နန်းကေခိုင်
၏ပုံတူ ပန်းချီကားကို အလောတကြီးရှာဖွေနေလေ၏။

ပန်းချီကားအချို့ကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ
နန်းကေခိုင်၏ ပုံတူပန်းချီကားကို တွေ့ရလေ၏။

ပန်းချီကျော်ဒေဝသည် ပန်းချီပညာတွင် လက်ရာ
မြောက်သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ သူရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားမှာ
တကယ့်သက်ရှိလူနှင့်မခြား အသက်ဝင်နေ၏။

ပန်းချီကားထဲမှ နန်းကေခိုင်အပြူးသည် တကယ့်ကို
အသက်ဝင်လှပြီး ညှို့ဝါတ်အပြည့်အဝပါရှိလေသည်။
ကျော်စွာသည် အသက်ဝင်လှသော နန်းကေခိုင်၏ ပုံတူကို
အတန်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်နေပြီး ရင်ခုန်သံပင်ပြန်လာပြီး
လာရင်းကိစ္စကို မေတ္တယူမေ့လျော့သွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာ အပြင်ဘက်မှ စကားသံသံသ့ကြားလိုက်

ရသောကြောင့် အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ခါးထဲမှပါးမြှောင်ကို ထုတ်၍ ပန်းချီကားကို ဘောင်မှ ထိုးယူလိုက်သည်။

ထို့နောက်ရုပ်ပုံလွှာပန်းချီကားကို ခေါက်၍အင်္ကျီတွင်း ထိုးထည့်၍ ပြန်ထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ်မှာ အပြင်မှ စကားသံ ကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် တံခါးကြားတစ်ခုတွင် ဝင်ရောက်ပုန်းနေလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသမီးတို့ ဝင်လာကြသည်။ အမျိုးသမီး သည် အထက်ထန်းစားအဝတ်အစား လက်ဝတ် ရတနာများ ကို ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးပူးကပ်ကပ် ဝင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် အခန်းအလယ်တွင် ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

“မောင်ကသိပ်ဆိုးတာဘဲ၊ မဟေသီရဲ့ ပုံတူ ပန်းချီကားကို ဆွဲပေးမယ်ပြောပြီး ညာခေါ်ပြီး အခုလိုလုပ်တာ တော်ရောလား၊ တော်ကြာ ဦးရီးတော်သိသွားရင် အပြစ်ဖြစ် နေလိမ့်မယ်ရှင်၊ သိရဲ့လား”

“မရိပ်မိပါဘူး မဟေသီရယ်၊ အခုလောက်ဆိုရင် နယ်ကားကြီးလည်း တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ့ရုံထွေးနေလေတော့ ဦးနောက်ရှုပ်ပြီး မဟေသီဆိုတဲ့တူမချောလေးကို သတိရနိုင်

သံမထင်ပါဘူးဗျာ၊ မောင်က တိုင်းရေးပြည်ရေးတွေ ငြိမ်သက်သွားရင် မဟေသီကို လက်ထပ်ယူမှာဗျ”

ထိုစကားကို ခွဲခွဲနဲ့နဲ့ ပြောနေသူမှာ ပန်းချီကျော်ဒေဝ ဖြစ်လေ၏။ သူသည်အရပ်အမောင်းကောင်းပြီး ကိုယ်ခန္ဓာ ထွားကျိုင်းလေ၏။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကောင်းပြီး နှုတ်ခမ်းထူသူ ဖြစ်၏။ အရပ်ရှည်သဖြင့် ကိုယ်မှာ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ဖြစ်နေလေ၏။

“တကယ်ယုံကြည်ရမှာလားမောင်ရယ်၊ ဒီလိုခွဲခွဲနဲ့နဲ့ စကားတွေပြောပြီး မိန်းကလေးဘယ်နှစ်ယောက်များ အယုံ သွင်းခဲ့ပြီလဲ ပြောပါဦးရှင်”

“အမယ်လေးယုံပါဗျာ၊ ကျမ်းကျိန်ဆိုရင်ကျိန်ပါမယ်၊ မောင်ကခင်တစ်ယောက်သာ ချစ်တာပါဗျ ယုံပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေဝကမဟေသီဆိုသော မိန်းကလေး အနီးသို့ ကပ်ကာလှမ်း၍ဖက်လိုက်ရာ မိန်းကလေးက အသာအယာရှောင်ထွက်ရင်း ... ။

“ကဲ ... ဆရာကြီး ... ပန်းချီဆွဲဖို့ ကိစ္စလည်းမမေ့နဲ့ ဦးလေ၊ ဒီညပုံကြမ်းပြီးအောင်ဆွဲပေးမယ်ဆို၊ သတိမရတော့ ဘူးလားရှင်၊ ဒီလောက်ချစ်ရလည်း ကျေနပ်ရောပေါ့”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ပန်းချီကျော်ဒေဝမှာ မချင်မရဲ

၂၆

သုရန္တ

အမူအရာဖြင့် ပန်းချီဆွဲရန်အတွက်ဆေးများ၊ စုတ်တန်များ၊
ကားချပ်များကို သွားရောက်ပြင်ဆင်လေတော့၏။

မဟေသီကတော့ ကျော်စွာပန်းနေသော နေရာနှင့်
ပန်းမဝေးရှိ ကြေးမုံချပ်ရှေ့တွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဆံပင်များ
အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်စေရန် ပြုပြင်နေစဉ်
ကြေးမုံချပ်အတွင်းမှတစ်ဆင့် နောက်ဖက်မှောင်မိုက်တွင်
ရပ်နေသော ကျော်စွာကို တွေ့မြင်သွားလေ၏။ သူမသည်
ရှုတ်တရက် ကျော်စွာကို မြင်လိုက်သောအခါ အလွန်အံ့သြ
သောအမူအယာဖြင့် အထိတ်တလန့်လှည့်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

သိပ်မဝေးသောကြောင့် မီးရောင်ဖြင့် ကျော်စွာမျက်နှာ
ကို ကောင်းစွာမြင်သွားလေ၏။

“ဟင် ၊ မောင်လေး - မောင်လေးသူရန္တ
မဟုတ်လား”

မဟေသီသည် ကျော်စွာကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာခေါ်ဝင်း
အနီးသို့လျှောက်လာပြီး သေချာစွာကြည့်လေ၏။

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကဲ့ကွာနေ
သော မေ့မျိုးရင်းချာတစ်ဦးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အလား
ရင်းရင်းနှီးနှီး အမူအယာများ ပေါ်လွင်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ဒေတ္တာပါလသံစသခါး

၅၇

မဟေသီအသံကြောင့် ဆေးများ၊ စုတ်တန်များပြင်ဆင်
နေသော ဒေဝက ဖျတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လေရာ ကျော်စွာကို
မြင်သောအခါ အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

ကျော်စွာအင်္ကျီအတွင်းမှ တစ်စွန်းတစ်ထွက်နေသော
ပန်းချီကားကို တွေ့ရသောကြောင့်၊ အခြေအနေကို ရိပ်မိသွား
လေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းကရာရာစစ် အခန်းထဲဝင်ပြီး
ငါပန်းချီကားတွေကို ဝင်ခိုးတယ်ပေါ့လေ၊ ကိုင်းသေရအောင်
ပြင်ပေတော့”

နံရံတွင်ထောင်ထားသော ဓါးတစ်လက်ကို ယူပြီး
ကျော်စွာကို ပြေးခုတ်လေရာ မဟေသီ၏ အထိတ်တလန့်
အော်သံထွက်သွားလေ၏။

ကျော်စွာကမူ ဒေဝပြေးခုတ်လာသော ဓါးချက်ကို
အသာအယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ရာ ဓါးမှာဘေးမှ ဦးကနဲ
ထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှဒေဝသည် ကျော်စွာ၏ လျှင်မြန်ဖြတ်လတ်မှု
ကို အံ့အားသင့်သွားရာမှ ဒေါသကြီးစွာဖြင့် တားချက်များကို
အဆက်မပြတ်ထိုးခုတ်လေတော့သည်။

ကျော်စွာလည်းဆက်ကာဆက်ကာ အလေးမပြတ်ဝင်

လာသောစားချက်များကို အလွယ်တကူဖယ်ရှားပစ် လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်သည် မိမိ၏အစွမ်း ကုန်တိုက်ခိုက်နေသောစားချက်များကို အလွယ်တကူဖယ်ရှား နေသောကျော်စွာ၏ ပညာကိုတုံ့ပြန်လာရာမှ လေးစားလာလေ တော့သည်။

ကျော်စွာသည် မိမိအားတန်ပြန်တိုက်ခိုက်ပါက မိမိ အနေဖြင့်မကြာခင်အရေးနိမ့်သွားမည်ကို သိလေသောအခါ တရကြမ်းမိတိုက်လေရာမှ နောက်ဆုံးမိမိတစ်ယောက်တည်း ဖြင့်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျော်စွာကို ဖမ်းဆီးနိုင်မည် မဟုတ်မှန်းသိလေသောကြောင့် ...

“လာကြပါဦးဗျို့၊လာကြပါဦး။ ဒီမှာသူရိုးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊လာဖမ်းကြပါဗျို့။” ဟုအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလေတော့သောကြောင့် ဒေဝဆီ သို့ပြင်းထန်သောတိုက်စစ်ကို လျှပ်ထပြန်ဝင်လိုက်ရာ ဒေဝ လက်မှတားလွတ်၍ စင်ထွက်သွားလေရာ မိန်းမချောလေး၏ အော်သံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူကာ ကျော်စွာသည်ပွင့် နေသော ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့်အောက်ဆင့်အမိုးပေါ်

ထိုအမိုးပေါ်ကတဆင့် မြေပြင်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်ခြံကျယ်ကြီးကိုဖြတ်ကာ တံခါးမကြီးဆီသို့ ခြေလာလေသည်။တံခါးဝရောက်လေလျှင် အရှိန်ဖြင့်အပြင်သို့ ခုန်ထွက်လေရာလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ရောက်သွားစဉ် သူ၏အနီးသို့ မြင်းကိုယ်စီ တီးသောသောလူအချို့ ရောက်လာပြီး သူ့ကိုပိုင်းထားလိုက်ကြ လေ၏။သူတို့သည်တပ်မှူးနေသူရိန်၏ မျိုးချစ်တပ်သားများ ဖြစ်ကြလေ၏။

ထိုအခါပန်းချီဆရာဒေဝသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဆင်းပြု ထွက်လာပြီး ထိုသို့လှမ်းအော်ပြောလေသည်။

“အဲဒါသူရိုးပဲဗျို့၊ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်အိမ်တွင်းကို ခြေလာပြီးပန်းချီကားကို ဝင်ခိုးရုံမကဘူး၊ ကျုပ်ကိုပါ အသေ ဆတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့သူပဲဗျို့။”

ထိုသို့ဟစ်အော်ပြောသည်ကို အာရုံရောက်သွားကြ သောတပ်သားများသည် ကျော်စွာကို ခေတ္တမေ့လျော့သွား သောရာ ထိုအခွင့်အရေးကို အမိအရယူကာကျော်စွာသည် အနီးဆုံးမြင်းစီးသမားလက်ကို ဆောင့်ဆွဲချလိုက်ရာ မြေပေါ် ကြေးကားရားလက်ကားရား ပြုတ်ကျလာလေတော့သည်။

ကျော်စွာသည်မြင်းပေါ်သို့ လွှားကနဲခုန်တက်ကာ အံ့အားသင့်နေကြသော စစ်သည်များကို ဖောက်ထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျော်စွာသည် ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံတွင် နေစဉ်ကမြင်းများကို ကျွမ်းကျင်စွာထိန်းသိမ်းခဲ့ရာသို့ မြင်းအကြောင်းကောင်းစွာသိကာ စီးလာသောမြင်းကြီးကို လိုအပ်သလို ဒုန်းစိုင်းဖြောင့်လေရာ စစ်သည်များမှာအတန်ကြာအောင် ငေးကြည့်နေကြရာမှ နောက်မှလိုက်ကြလေတော့သည်။

ကျော်စွာသည် အတန်ငယ်ဝေးသည်အထိနောက်တပ်သားများကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပေ၏။

တိတ်ဆိတ်နေသော ယောသန္တီမြို့ကလေးမှာ မြင်းခွာသံများတဖြောင်းဖြောင်းဖြင့် အလန်တကြား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျော်စွာသည်တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် မြင်းထူလှည့်ပတ်စီးရင်း နောက်မှတပ်သားများကို မျက်ခြေပြတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း မလွယ်ကူဘဲ မလှမ်းမကမ်းမှလိုက်မြဲလိုက်လာကြလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြို့စွန်ဘက် ရောက်လာပြီး သူ့

သူမာလာရှိသော မူလရွာကြီးသို့ပင် ရောက်လာလေ၏။ သူသည် ဒီအတိုင်းဆက်ပြေးနေတာနှင့်စာလျှင် တစ်ခုခုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မာလာအိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းရောက်လေလျှင် မြင်းကို အရှိန်မသပ်ဘဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မြင်းကဆက်ပြေးသွားသည်။

သူကမြေပေါ်တွင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်လိမ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထကာ အမှောင်ရိပ်တွင်းပြေးဝင်လိုက်လေသည်။

နောက်မှ လိုက်လာသောတပ်သားများက မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

သူသည်မာလာတို့အိမ်အနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး မာလာ အိမ်ခန်းရှိရာသို့ ကပ်သွားလေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်ဆင် ထားသောအနက်ရောင်ဝတ်စုံက အမှောင်ထဲတွင် သူ့အား များစွာအကာအကွယ်ပေးထားလေသည်။

ရွာထဲမှ လူများမှာ မြင်းခွာသံများကြောင့် အလန်တကြား ထွက်ကြည့်ကြလေသည်။ မာလာ၏အဖေလည်း အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို အရယူကာ ကျော်စွာအိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့သည်။

၆၂

သူရဇ္ဇ

ပြီးနောက်သူသည် မာလာအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။ မာလာသည် သူ့အား ရှုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောအခါ အလန်တကြားဖြစ်သွားကာ အော်ဟစ်ရန်ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် ကျော်စွာအနီးသို့ သွားကာ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

“မာလာ - မာလာ သေသေချာချာကြည့်ပါဦး။ အစ်ကိုကျော်စွာလေ၊ မမှတ်မိဘူးလား”

“ဟင်- အစ်ကို”

သည်တော့မှ မာလာငြိမ်ကျသွားလေတော့သည်။

“အစ်ကို ဒုက္ခရောက်လာလို့ အစ်ကိုကို ကူညီပါဦး” လေသံတိုးတိုးဖြင့် ကပ်ပြောလိုက်သည်။

မာလာကကျော်စွာ၏ ပြောင်းလဲနေသော ဟန်ပန်နှင့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ကာစိတ်ထင်သွားလေသည်။

“အစ်ကို ဘာတွေလျှောက်လုပ်လာသလဲဟင်၊ အခုရော ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ မာလာကို ပြောပြစမ်းပါ အစ်ကိုရယ်၊ မာလာရင်တွေတုန်လိုက်တာ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ အစ်ကို့နောက်ကို တပ်မျှနေသူရိန်ရဲ့ တပ်သားတွေလိုက်လာလို့ အစ်ကိုကို

ဝှက်ထားပေးစမ်းပါမလား”

အပြင်မှာ ကြားနေရသော မြင်းခွာသံများက မာလာတို့ ခြံဝန်းရှေ့တဝိုက်တွင် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသော စကားသံများကိုလည်း ဆူညံစွာကြားနေရသည်။ ထိုအခိုက် ခြံဝန်းထဲဝင်လာသော ခြေသံများကိုပါ ကြားရလျှင် မာလာသည် ကျော်စွာကို စောင့်တစ်ထည်ဖြင့်ပတ်ကာ ခြင်ထောင်အတွင်း သွင်းထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မာလာဖခင်နှင့် တပ်သားများအိမ်ပေါ် ရောက်လာကြသည်။ ခြံဝန်းထဲမှာလည်း အချို့ကလှည့်ပတ် ချာနေကြလေသည်။

“သမီး- သမီး တံခါးဖွင့်စမ်းဟဲ့”

ဖခင်အသံ ကြားလေသဖြင့် မာလာတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ အခန်းဝတွင် ခါးလွတ်ကိုင်ထားသော တပ်သား(၃)ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်သမီးလေးရယ်ဘဲ နေပါတယ်၊ မောင်ရင်တို့ မသကာရင် အခန်းထဲအထိ ဝင်ရခဲပါတယ်ကွယ်၊ အားမနာပါနဲ့”

ထိုအခါ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အခန်းတွင်းသို့

မျက်စေ့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အာနာဒွာဖြင့်၊

“မိန်းကလေးအခန်းထဲတော့ ဝင်မရှာတော့ပါဘူးဗျာ။ သူ့ခိုးကတော့ ဒီနေရာမှာတင်ပျောက်သွားလို့ မကျေပနပ်ဖြစ်စရာတော့ အကောင်းသား။ ဒီကောင်က အတော့်ကိုလျှင်တာ ပန်းချီဆရာ ဒေဝဒိမ်ကို ဝင်ခိုးမယ်ဆိုတာ သိလို့စောင့်ဖမ်းရင်းနဲ့ လွတ်အောင်ထွက်ပြေးသွားတာ။

သူ့ကို တပ်မှူးက အလိုရှိနေတယ်လေ၊ မိရင်တော့ လွယ်မယ်မထင်ဘူး။ ကဲ အခုလိုအနှောက်အယှက်ပေးရတာ အားနာပါရဲ့။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ဦးကြီး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

တပ်သားများ ပြန်ထွက်သွားသောခါ မာလာဖခင်သည် ခြံတွင်းသို့ပြန်ဆင်းကာ ခြံနံချင်းများနှင့် စကားပြောနေစဉ် မာလာက တံခါးကို ပြန်ဝိတ်လိုက်သည်။

ကျော်စွာက ပုန်းနေရာမှ ထလာသည်။

“သိပ်လည်း အတင့်မရဲနဲ့ဦး။ တပ်သားတွေက ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ရှိချင်ရှိနေဦးမှာ။ ကဲ ဆိုပါဦး။ ပန်းချီဆရာရဲ့ အိမ်ကိုသက်စွန့်ကဆံဖျားဝင်ပြီး ခိုးတာ ဘာပစ္စည်းတွေများ ရခဲ့သလဲ”

ကျော်စွာက အိတ်ထဲမှ ပန်းချီကားချပ်ကို ထုတ်ပြ

လိုက်သည်။ မာလာက ပန်းချီကားကို ဖြန့်၍မီးရောင်ဖြင့် အသေအချာကြည့်လေ၏။

“အတော်လှတဲ့ချောတဲ့ မိန်းခလေးသား၊ သူ့ကို မြင်ဖူးတယ်ထင်ပါရဲ့က၊ အော်မှတ်မိပြီ။ သူဟာစော်ဘွားကတော်တစ်ဦးထင်ပါရဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လားအစ်ကို”

ကျော်စွာက ပြုံး၍ခေါင်ညှိတ်ပြပြီး ပန်းချီကားချပ်ကို ပြန်ခေါက်ကာ ဇာတ်ကြောင်းအစအဆုံးကို မာလာအားပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

မာလာကနားထောင်ရင်း တမဟုတ်ချင်း အပြောင်းအလဲ ဖြစ်သွားသော ကျော်စွာဘဝကို တအံ့တဩဖြစ်နေမိလေသည်။ ကျော်စွာစကားဆုံးသောအခါ -

“အင်းလေ၊ အစ်ကိုရဲ့ဘဝအခုလို တိုးတက်ပြောင်းလဲသွားတာကတော့ မာလာဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက ဘဝအဆင့်မြင့်သွားရင် မာလာကို မေ့သွားမှာကို စိုးရိမ်မိပါတယ်”

မျက်နှာကလေး ညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြောနေသော ချစ်သူကို ပရုံးလေးကိုင်ပြီး နှစ်သိမ့်ဖေးလိုက်စဉ် မာလာက ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဖိုဝင်လာလေ၏။

“ဒီအတွက်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ အင်းကိုဘယ်ဘဝ

မျိုးကိုယ်ရောက်ရောက် အဆင့်အတန်းတယ်လောက်ပဲ မြင့်မြင့်
မာလာကို မပေးပါဘူးလို့ ကျော်ပေးပါတယ်ကွယ်။”

“အစ်ကို့ကို မာလာယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ကို
အရင်ဘဝမျိုးနဲ့ပဲ မာလာချစ်နေချင်တယ်၊ အဲဒါက စိတ်အေး
ရတယ်၊ အခုလိုဘဝက ရင်မအေးရဘူး။

နောက်ပြီး အဲဒီနန်းကေခိုင်ဆိုတာကို မာလာစိတ်မချ
ဘူး၊ သူဟာ တစ်နေ့ကျရင် အစ်ကို့ကို ဒုက္ခကောင်းကောင်း
ပေးလိမ့်မယ်လို့ မာလာထင်နေတယ်။

ဘယ်အခါမဆို သတိမိရိယထားပါ အစ်ကိုရယ်”

“စိတ်ချပါကွယ်”

ကျော်စွာသည် မာလာ၏ အိတွေးသောကိုယ်လေးကို
ကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့ရင်းနှစ်သိမ့်မှု ပေးလိုက်လေသည်။
မဆုံးဖြတ်တာကြာပြီဖြစ်သော ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ တွေ့ဆုံကြိုက်
တွင် အကြင်နာစကားလေးများ ပြောမဆုံးနိုင်အောင်
ရှိနေကြတော့သည်။

အပြင်ဘက်၌မူ တစ်စတစ်စနှင့် ဆူညံသံများ
ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ပန်းချီကားနှင့် မာလာညွတ်ကွင်း

ယောသိန္နီမြို့၏ မြောက်ဘက်များ တောင်တန်းများပေါ်
တွင် စော်ဘွားကြီးစစ်ခွန်သာ၏ စံအိမ်တော်ကြီးရှိပေသည်။
စံအိမ်တော်ကြီးမှာ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ရဲတိုက်
ပြောင်လင်းသော ကြိုးကျယ်ခန်းနားလှပေ၏။

ယခင်က ယောသိန္နီနယ်တွင် စော်ဘွားကြီးစစ်ခွန်သာ
တန်ခိုးအာဏာများက ဘုန်းမီးနေလတောက်ပခဲ့သော်
လည်း ယခုအခါ စစ်ခွန်သာကတော်ကုန်ပြီဖြစ်သောကြောင့်
နယ်လွယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဘဝရောက်ရရှာသော နန်းကေ
တစ်ဦးတည်း အခြွေအရံလက်ပါးစေ အမြောက်အမြား
စံနေလေ၏။

သို့စေကာမူ နန်းကေခိုင်မှာ တိုင်းရေးပြည်ရာ
အရေး ပရိယာယ်များကို လာဘ်ပြင်သူ၊ နှံစပ်ကြွယ်ဝသူ
လေရာ နယ်ချဲ့အလိုတော်ရှိများနှင့် သော်လည်းကောင်း၊
ချစ်တော် လှန်ရေးသမားများနှင့် သော်လည်းကောင်း၊
ဆင်ခြေအောင် ပေါင်းသင်းကာ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားရှာတတ်သူ
များပေ၏။

နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ အသိုင်းအဝန်းက သော်လည်းကောင်း၊ ပျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားများ ဘက်ကသော်လည်းကောင်း၊ နန်းကေခိုင်သတင်းကို မသိသူမရှိကြပေ။

တပ်မှူးနေသူရိန်၏ တပ်သားများလက်တွင်းမှ လက်မ တင်လေးလွှတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သော ကျော်စွာသည် အခြေအနေရှင်းသည်နှင့် မာလာကိုနှုတ်ဆက်ကာ နံနက်စောစောတွင် စံအိမ်တော်ကြီးဆီသို့ အရောက်လာခဲ့လေသည်။

တံခါးဝမှ အစောင့်များကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး နောက် သူတို့ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်သွားပြီး မကြာခဏအခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုအခါ မိန်းမပျိုတစ်ဦးက အတွင်းဆောင်သို့ဝင်ပြီး သတင်းပို့လေရာ မကြာမီ ထိုမိန်းမပျိုက ကျော်စွာကို အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

နံရံထက်တွင် ဆီမီးတိုင်များ ထွန်းထားသော အခန်းပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်ခုသော အခန်းရှေ့ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

“မောင်ကြီးရှင်၊ ဒါကတော့ သခင်မလေးရဲ့ အခန်းပဲလားဟင်၊ အတွင်းမှာ သူရှိနေပါတယ်၊ မောင်ကြီးကို အတွင်း

ဆောင်အထိ ဝင်ခဲ့ဖို့လည်း အမိန့်ပေးထားပါတယ်”

ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

“အော် တစ်ခုတော့မှာလိုက်ပါရစေ၊ တကယ်လို့ သခင်မလေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သူ့ကိုစော်ဘွားကတော်ဆိုတာ မေ့ထားပြီး၊ သာမန်လူပုဂ္ဂိုလ် မိန်းမသားအနေနဲ့သာ ဆက်ဆံစေလိုပါတယ်။

နောက်ပြီးသူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဖို့လည်း တလက်စထဲမှာလိုက်ပါရစေ”

ထိုသို့ လေသံတိုးတိုးဖြင့် မှာကြားပြီး မိန်းမပျိုလေးက အပြုံးလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လှည့်သွားလေတော့သည်။

ကျော်စွာအဖို့ ဝါးပွဲပေါင်းများစွာကို ယှဉ်ပြိုင်ဖူးသော်လည်း တစ်ခါမှ တုန်လှုပ်မှုမဖြစ်မိသော်လည်း နန်းကေခိုင်နီရုအခန်းတွင်း ဝင်ခါနီးတွင် ရင်တုန်နေမိတော့သည်။

လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို တင်းကာ “ငါက သူပေးတဲ့ ဘာဝန်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရာသူပေမယ့် ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ” ဟု တစ်ကိုယ်ထဲ ရဲဆေးတင်ကာ တံခါးရွက်ကို အသာတွန်းဖွင့်ကာ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အခန်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းပြီး တွန်ညှိထားသော ဇီတိုင်အလင်းရောင်များကြောင့် အဖိုးတန် ရွှေငွေအသုံးအ

ဆောင်ပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အခန်းထဲတွင် သင်းယုံသော ခန့်တစ်မျိုးကလည်း ယုံလွင့်လျက်ရှိသည်။

နန်းကေခိုင်သည် ခရမ်းရောင်ညဝတ်အင်္ကျီဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အဝေးသို့ ကြည့်နေရာမှ ကျော်စွာဝင်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့် နေရာမှ ထလာလေသည်။

မီးရောင်ဖြင့် ပါးလွှာသော ခရမ်းရောင်ဝတ်ရုံအောက် သူမ၏လှပကျောရှင်းသောခန္ဓာကိုယ် အချိုးအသစ်ကျနပ်မှု မြင်ရအခါ ကျော်စွာမှာအသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျော်စွာသည်နေရာတွင် ခပ်တန့်နေ၏။

နန်းကေခိုင်က မနီတမ္ဘီ အပြုံးဖြင့်အနီးသို့လျှောက်လာသည်။

“ကိုကျော်စွာတောင်ရောက်လာပြီပဲ၊ ရှင်က ကျွန်ုပ်ထင်တာထက်တောင်ပိုပြီးသောက်နေပါရောလား။

အခု စားသမားအဖွဲ့ကို အနိုင်တိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်မရဲ့ပန်းချီကားကို အရယူနိုင်ခဲ့တယ် ထင်ပါရဲ့”

ကျော်စွာက အင်္ကျီအိတ်တွင်း၌ ခေါက်ထည့်ယူထားသော ပန်းချီကားကို ထုတ်ယူကာ နန်းကေခိုင်လက်အောက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်ပန်းချီကားကို ဆခန်းထောင်ရှိ စားခွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပြီး ကျော်စွာအနီးသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။

“ကဲ . . . ရောက်တုန်းအေးအေးဆေးဆေးပေါ့ကိုကျော်စွာ၊ ထိုင်ပါဦးရှင်”

ကျော်စွာက ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သောအခါ နန်းကေခိုင်က စားသောက်စရာများ ယူလာပေးပြီး ညှပ်ခွေးမွေးလေ၏။

“ရှင်ရဲ့စွန့်စားခန်းလေးတွေကို ပြောပါဦးရှင်၊ ကျွန်ုပ်က စွန့်စားခန်းဆိုရင် အလွန်ဝါသနာပါတာ၊ နောက်ပြီး စွန့်စားတိုက်ခိုက်တဲ့နေရာမှာ တော်တဲ့သူတွေကိုလည်း သဘောကျတယ်”

နန်းကေခိုင်ကကျော်စွာနှင့် အလွန်နီးကပ်သောနေရာတွင်လာထိုင်ရင်း ကန္တကလျှာမေးနေရာ ကျော်စွာဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကို ပြောပြလိုက်ရလေသည်။

စကားဆုံးသောအခါ နန်းကေခိုင်က အလွန်ကျေနပ်မှု ဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာရယ်နေလေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ရှင်နီနယ်မှာ အတော်ဆုံးစားသမားတွေချည်း စုထားတဲ့ နေသူရိန်ရဲ့

လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေကိုတောင် အချွေးလုပ်နိုင်ခဲ့သေးတာကိုး။

တပ်မှူးကြီးသိရင်တော့ ဆွေဆွေနှုန်းနှုန်းမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်ရှင်၊ ရှင်ဟာကျွန်မထင်တာထက် အများကြီးပိုတော်တယ်ရှင်။

နန်းကေခိုင်ကကျော်စွာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုရင်း ရုပ်ရည်ကို သေသေချာချာအကဲခတ်ခဲ့သည်။

“ကိုကျော်စွာရှင်ကို ကျွန်မတွေ့စတုန်းက ဒီလောက်မထင်မိဘူး။ သာမန်ဘေးရေးကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ပဲထင်ထားခဲ့တာ။ အခုမှသေသေချာချာကြည့်မိတော့မှ ရှင့်ရုပ်ရည်နဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာဟာ မျိုးရိုးညံ့တဲ့အထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ရှင်ဟာနေမျိုးနေနွယ်ဆက်တွေ ဖြစ်ကြတဲ့ မဏိပုတ္တရ ဘက်ကနယ်စားကြီး နေမိနွဲ့ရဲ့ မျိုးနွယ်တွေနဲ့များ တနည်းတဖုံ ပက်သက်နေရောသလားရှင်”

“ကျွန်တော်အဲဒါတွေကို ဘာမှနားမလည်ပါဘူးခင်ဗျား”

“ဒါပေမယ့်ရှင် နယ်စားကြီးနေမိနွဲ့ရဲ့ အမည်ကိုတော့ ကြားဖူးမှာပါ”

“အင်း ... ဆရာကြီးမဟိန္ဒသီမှာရှိစဉ်တုန်းကတော့ သူမကြာခဏပြောနေသံကြားရလို့ ဒီနာမည်နဲ့ရင်းနှီးနေသလို ခိုသား။ သူဟာနယ်ချဲ့လက်အောက်မခံပဲ တွန်းလှန်နေတဲ့ ချိုးချစ်နယ်စားကြီးတစ်ဦးပဲ”

“သေချာတာပေါ့ရှင်၊ နယ်စားကြီးနေမိနွဲ့ဟာ နယ်ချဲ့ကို လက်တုံ့ပြန်ဘို့ အင်အားအကြီးဆုံးနယ်ပယ်တစ်ခုပေါ့။

ဒီကနေသူရိန်တပ်မှူးဟာ နယ်စားကြီးနဲ့ပိတ်ဖက်ဖြစ်ဖို့ ပေါင်းစည်းဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ ကာလမတိုင်မီမဟာသားပေါ့။ သူတို့ချင်းပေါင်းစည်းမိရင် မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဘက်ဈားကို ကျူးကျော်လာတဲ့နယ်ချဲ့တွေကို အပြီးတိုင် မောင်းထုတ်နိုင်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်လေ”

“ကျွန်တော်အဲဒါတွေကို ဘာမှမသိပါဘူးဗျား”

နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာအမူအယာကိုကြည့်ပြီး သဘောကျစွာပြုံးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အခုလောလောဆယ်အချိန်မှာ ချင်ကဒါတွေကို သိဖို့မလိုသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ရှင်ကို ဒုက္ခတွင်းက ကယ်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မကိုတော့ သိဖို့လိုတာပေါ့။ ကျွန်မရဲ့အကြောင်းကို ရှင်ဘယ်လောက်သိထားသလဲကိုကျော်စွာ”

“ဗျာ... ကျွန်တော်... ကျွန်တော်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြစ်စဉ်မှာ နန်းကေခိုင်နေရာမှ ထလာပြီး ကျော်စွာရဲ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖက်ထားလိုက်၏။ နူးညံ့သောအတွေအထိကြောင့် ကျော်စွာမှာဆောက်တည်ရာမရအောင် တုန်လှုပ်သွားမိလေ၏။

“ကဲပါ... ကိုကျော်စွာရယ်၊ ရှင်လည်း အလောလောဆယ် သိပ်ပင်ပန်းလာတယ်၊ အနားယူဖို့ ကောင်းနေပြီလေ၊ လာပါရှင်၊ သာယာလှတဲ့ အချိန်လေးတွေကို ဒီအတိုင်းဖြုန်း မနေကြရအောင်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် နန်းကေခိုင်သည် ကျော်စွာရင်ခွာတွင်းဝင်လာလေ၏။

ကျော်စွာမှာ အခန်းထဲဝင်ကာနီးတွင် “သခင်မလေးတွေ့တဲ့အခါ သူ့ကိုစော်ဘွားကတော်တစ်ယောက်ဆိုတာမျိုး မေ့ထားပြီး သာမန်လှပတဲ့ မိန်းမသားအနေနဲ့သာ ဆက်ဆံနေရ၊ သူနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဘာတစ်ခုမှလည်း မလုပ်ပါနဲ့” ဟူ၍မှာလိုက်သော စကားသံများကနားထဲတွင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိသည်။

သို့တြောင့်နန်းကေခိုင်၏ ကျောရှင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ

ကလေးကိုအသာအယာပွေဖက်ထားရင်း သလွန်ရှိရာဘက်သို့ ပါတော့မည့်ဆဲဆဲတွင် အခန်းတံခါးဖွင့်လာပြီး အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

ထိုသူကား အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် နက်မှောင်သောမျက်ခုံးမွှေး၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတို့ဖြင့်ခန့်ငြားလှသော တပ်မှူးနေသူရိန် ဖြစ်ပေ၏။

တပ်မှူးဝင်လာသောအခါ လူချင်းခွာလိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ၊ ဒီအခန်းထဲ ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

ကျော်စွာက နေသူရိန်မှန်းမသိသောကြောင့် ငါးရိုးပေါ်ဘက်တင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်၏။

နန်းကေခိုင်က လက်ကာပြလေသည်။

“ကျုပ်အခုလို ဝင်ပြီး အနှောက်အယှက်ပေးရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိစ္စက သိပ်အရေးကြီးနေလို့ အခုလို ခွင့်မတောင်းပဲ ဝင်လာရတာ ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ”

“ကဲ တပ်မှူးကြီး ထိုင်ပါဦးရှင်”

သည်တော့မှ ကျော်စွာမှာ မိမိရှေ့တွင်ရောက်နေသူမှာ နာမည်ကြီး ထင်ရှားလှသော တော်လှန်ရေးခေါင်းလောင်းမျိုး ချစ်တပ်မှူး နေသူရိန်မှန်း ရိပ်မိသွားပြီး ပြောမိသမျှ

၇၆

သုရန္တ

လွန်စွာအားနာသွားလေ၏။

ကျွန်းလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုအတွက်လည်း စိုးရိမ်သွား
မိလေ၏။

“ကျွန်တော်မသိလို့ ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ဗျား”

နေသူရိန်က သဘောကျစွာပြုံးရင်း ကျော်စွာကို
သေချာစွာအကဲခပ် ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဒီည စော်ဘွားကတော်လေးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ယောသိန္နီတစ်မြို့လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားခဲ့တာ သိလိုက်ရဲ့လား။

စော်ဘွားကတော်လေး လွှတ်လိုက်တဲ့သူက ပန်းချီ
ဆရာဒေဝကို အနိုင်တိုက်ပြီး ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ယူလာနိုင်
ရုံမကဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရွေးစင်တပ်သားတွေလက်က
လွှတ်အောင်ပြေးနိုင်ခဲ့တယ်”

ထိုသို့ပြောကာ ကျော်စွာကိုစေ့စေ့ကြည့်ကာ

“မောင်ရင်က ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အကောင်းဆုံး
မီးသမားယာဉ်ဦးယင်ပါရဲ့ ဟုမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ဆရာ မဟိန္ဒက
ကျွန်တော့်ထက် ပိုတော်ပါတယ်”

“အော် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်တုန်း

နေတ္တာပါလသံသေခါး

၇၇

က နယ်စားကြီးနေမိန္ဒဆိုတာ အမှုထမ်းသွားတဲ့ မီးသမား
မဟိန္ဒထင်ပါရဲ့၊ သူဟာ မန်ချူးစစ်သည်တွေ ဝင်ရောက်
နောက်ယှက်လို့ သူရိယပြည်နယ်ကြီး ကစဉ့်ကလျား
ဖြစ်နေချိန်မှာ တိမ်မြုပ်သွားခဲ့တာဘဲ၊ သူ့ကို အားလုံးက
သေပြီလို့ယူဆထားခဲ့ကြတာ၊ ဒါထက်မေးပါရစေဦးကွယ်”

“မေးပါခင်ဗျား”

“မူလိရွာနားမှာရှိတဲ့ မီးပညာသင်ပေးနေတဲ့ နေရာ
တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါမဟိန္ဒရဲ့ကျောင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မောင်ရင်က အဲဒီမှာသင်ခဲ့တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား”

“အဲဒါ့ထဲမှာဘဲဟေ့ ... မဟိန္ဒရဲ့ မီးပညာသင်ပေးနေ
တဲ့ကျောင်းပေါ်တာလည်းကြာပြီ၊ တပည့်တွေလည်း ထွက်သွား
တာများပြီ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ထူးထူးချွန်ချွန်
ထွက်မလာပါဘူး၊ မောင်ရင်ကျကမှ ဘာကြောင့် ဒီလောက်
မီးရေးကောင်းနေရတာလိမ့်”

“ဒီလိုပါခင်ဗျား... ဆရာကြီးမဟိန္ဒဟာ တပည့်တွေ
ကို သင်ပေးတာကတခြား သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လျှို့ဝှက်နည်းထွင်

ထားတဲ့ ငါးကွက်တွေကတခြား ရှိပါတယ်။

သူဟာ အဲဒီငါးကွက်တွေကို တပည့်တွေရှင်းတဲ့ လူခြေတိတ်ဆိတ်တဲ့ ညဘက်တွေမှာ ပြန်ပြီးလေ့ကျင့်လေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော်က ညတိုင်းမှတ်သားခွင့်ရပါတယ်။ နောက်တော့ ဒီကအစ်မလေးရဲ့ ကူညီပေးမှုကြောင့် သူလိုသလောက် အခကြေးငွေပေးပြီး အဲဒီလျှို့ဝှက်ငါးကွက်တွေကို ကျွန်တော်သင်ခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ အခြားသူတွေနဲ့ မတူတာဖြစ် ပါလိမ့်မယ်။

ထိုသို့ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

“အင်းဒါကြောင့်ကိုး ဒါဖြင့် မောင်ရင်ဟာ အခုချိန်မှာ မဟိန္ဒလက်ကလွတ်ပြီး နန်းကေခိုင်ရဲ့ လက်သုံးတော်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ ဟောဒီအစ်မလေးရဲ့ လူဖြစ်နေပါပြီ”

ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီညပဲ မောင်ရင်ကို ကျုပ်ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် သက်ညှာသောအားဖြင့် ထားခဲ့ပါဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာတော့ မောင်ရင် ကျုပ်ရှိတဲ့နေရာကို

သွားလာရလိမ့်မယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးတော်ပုံကြီး အောင်မြင်ဖို့အတွက် မောင်ရင်လို တော်တဲ့ငါးသမားတွေ အလိုရှိနေတယ်လေ၊ ဒီအတွက်လည်း ဖော်သွားကတော်လေးအတွက် မနစ်နာရအောင် ကျုပ်ကထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်ပြီးချီးမြှင့်ပေးပါမယ်။ ဖော်သွားကတော်လေး ကျေနပ်ရဲ့ မဟုတ်လား”

“ကျေနပ်ပါတယ် တပ်မှူးကြီးရယ်”

နန်းကေခိုင်က မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးကာ ပြန်ပြောလိုက်ရင်း ထို့နောက် တပ်မှူးနေသူရိန်သည် အခန်းထောင့်သို့ ဆွဲချက်သွားပြီး စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ပန်းချီကားကို ကောက်ယူ၍ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ဖော်သွားကတော်လေးရဲ့ ရုပ်ပုံပန်းချီလက်ရာကတော့ တကယ့်ကို လက်ရာမြောက်လှတာဘဲ။ ကယ် အသက်ဝင်လှတယ်၊ ဒီပန်းချီကားမျိုးကို ဖျက်ဆီးရတာတော့ နှမြောစရာပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး ပန်းချီကားတစ်နေရာကို အသေအချာ ခြစ်ရာဖြင့်ကြည့်ပြီး ထောင့်စွန်းတစ်နေရာကို ဓားဖြင့်လှီးယူလိုက်လေသည်။ ကျန်ပန်းချီကားကို ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။

“ကျုပ်ယူသွားတဲ့နေရာအတွက် အစားထိုးပြင်လိုက်

ရင် အကောင်းအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားမှာပါ။

ထိုသို့ပြောပြီး လုံးဖြတ်ယူထားသော ပန်းချီကားအစ
လေးကို ကျေနပ်စွာအသေအချာကြည့်ရင်း ...

“ဒီညမှာ ပန်းချီဆရာဒေဝရဲ့ အခန်းကပန်းချီကား
တစ်ချပ်လာရိုးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီပန်းချီကားဟာလည်း အလွန်အမိုး
ထိုက်တန်လိမ့်မယ်၊ သတင်းတစ်ခုထွက်နေတာကြာပြီ၊

ဒါကြောင့် ကျုပ်လူတွေကို နေ့ရောညပါကိုယ်
ယောင်ဖျောက်ပြီးစောင်းခိုင်းထားခဲ့တာပဲ။

ဒါတောင်ကျုပ်လူတွေကို ဖောက်ထွက်ပြီး ရအောင်ယူ
သွားနိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိကတော့ မခေလုဘူး။

မောင်ရင်ရဲ့ အစွမ်းသတ္တိကိုတော့ ကျုပ်လေးစား
ပါတယ်။”

တပ်မှူးနေသူရိန်က ကျော်စွာကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်
လိုက်သည်။ နန်းကေခိုင်ကကျော်စွာကို တစ်စုံတစ်ခု
အရေးယူတော့မည်ကို စိုးရိမ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်အလိုရှိနေတဲ့ ဒီပန်းချီကားကို ဘယ်သူများ
အရင် ဝင်ယူပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ၊ နောက်မှစဉ်းစားမိပြီး
ဒီကို လိုက်လာခဲ့တာ။

ဒီရောက်တော့ လူစွမ်းကောင်းရောပန်းချီကားပါ

ဆပြိုင်နက်တွေ နိုင်အောင်စီစဉ်ပေးတဲ့ စော်ဘွားကတော်
လေးကို လည်းအထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။”

ထိုအခါမှ နန်းကေခိုင်အဖို့သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

“မှန်ပါတယ်တပ်မှူး၊ ဒီပန်းချီကျော်ဒေဝ ရေးဆွဲ
ထားတဲ့ ပန်းချီကားချပ်ရဲ့ ဒေါင့်တစ်နေရာမှာ အလွန်အရေး
ကြီးပြီး တန်ဖိုးရှိလှတဲ့မြေပုံတစ်ချပ် ရှိနေတာကို ကျွန်မ
ကြောခင်မှ သိရတာပါ။”

ဒါကြောင့်ပန်းချီကားကို အခုလိုယူပြီးတပ်မှူးဆီကို
ပေးဘို့ စီစဉ်ရတာပါရှင်။”

ဟုချီသာသော အသံဖြင့်ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါတပ်မှူးရင်ထဲ၌မူ ...

“မင်းရဲ့အကြံကို ငါမသိဘူးများထင်နေသလား၊
နန်းကေခိုင်ရယ်၊ မင်းသာဒီမြေပုံကိုရသွားရင် နယ်ချဲ့အလို
ထားရှိတွေကို ရောင်းစားဖို့ကြံနေတာများ၊ ငါတို့မသိဘူးထင်
ရောသလား။”

ဟုကျိတ်တွေးလိုက်လေသည်။

“အခုလို ကျုပ်တို့ အတွက်စေတနာထားတဲ့
စော်ဘွားကတော်လေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒီအတွက်လည်း
စော်ဘွားကတော်လေးကို မနစ်နာရအောင် ထိုက်ထိုက်

တန်တန် ဂုဏ်ပြုပါမယ်ဗျား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တပ်မှူး”

ထို့နောက်တပ်မှူးနေသူရိန်က ကျော်စွာဘက်သို့လှည့်

ကာ ...

“အခုအချိန်မှာ တို့ရဲ့မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်း ဆိုတာမရှိတော့ဘူး။ နေပြည်တော်ဟာ နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လက်အောက်ကို ရောက်သွားကြပြီကွယ်။

နယ်ချဲ့တွေဟာ အင်အားသုံးပြီး တို့ရဲ့မြို့ရွာတွေ အားလုံးကို အုပ်စိုးသိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတယ်။ အချို့လည်း ရတယ်။ အချို့ကျတော့လည်း မရဘူး။

တို့မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းတွေဟာ သူ့ကျွန်မခံလိုတဲ့ ဖိတ်ခါတ်နဲ့ နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာ နယ်ချဲ့တွေကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။

နယ်ချဲ့တွေ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ မြို့ရွာတွေကို ပြန်ရအောင် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း တိုက်နေကြရတယ်။ အခုမြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းမှာ သူတလူ ငါတစ်မင်းနဲ့ ဗရမ်းဗတာ ဖြစ်နေချိန်ပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလို ဗရမ်းဗတာဖြစ်ပြီး အကွဲကွဲအပြားပြား ဖြစ်နေတဲ့ မြို့ရွာတွေကို တစုတစည်းတည်းပြန်ဖြစ်လာအောင်

တတွေကြိုးစားကြရမယ်ကွ။

အခုအချိန်မှာ မင်းတို့လူငယ်လူရွယ်တွေရဲ့ အားဟာ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်သိပ်တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်ပဲပေါ့။ နယ်ဟာမင်းတို့လို စွမ်းရည်ရှိတဲ့လူငယ်တွေကို စုစည်းနေတဲ့အခါဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်မှာ အမှုထမ်းဖို့ မောင်ရင့်ကို ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။

စော်ဘွားကတော်လေးပေးမယ့် ဆုတော်လာဘ်တော်တွေကို မောင်ရင်ကျေကျေနပ်နပ်ခံစားပြီးရင် ကျုပ်ရှိတဲ့အကောင်းတောင်ကြားကို မောင်ရင်အမြန်ဆုံးလိုက်လာခဲ့အတော့ဟုတ်ပလား”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် တပ်မှူးနေသူရိန်သည် အနီးတွင်းမှ လျှင်မြန်စွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ နန်းကေခိုင်သည် စားပွဲပေါ်မှ ပန်းချီရှိရာသို့ ခြစ်မကောင်းစွာ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျော်စွာဘက်သို့ လှည့်လာလေသည်။

“ကိုကျော်စွာ ရှင့်အတွက်ကတော့ ကံဇာတာတွေ အကဲပြီးရင်းတက်နေတော့တာပါဘဲ။ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မတို့တွေရတယ်။ အခုလည်း တပ်မှူးက သူ့ရဲ့လက်တွေ့စင်စစ်မှာ အမှုထမ်းဖို့ ဖိတ်ခေါ်သွားပြန်ပြီ။ ရှင့်ကိုလူအတော်

အထင်ကြီးသွားပုံရတယ်။ မကြာခင်မှာ မင်းဟာ အောင်မြင်
ကျော်ကြားတဲ့ သူတစ်ယောက် မလွဲမသွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့
မမပြောခဲ့ပါတယ်”

စက္ကောပါလ သံသေဝါး၏ လမ်းစရခြင်း

ထို့နောက် ကျော်စွာသည် တပ်မှူးနေသူရိန်ထံတွင်
ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန် စခန်းချရာ ဟူးကောင်းတောင်ကြား
ဖက်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့လေတော့သည်။

ခရီးမှာ အတန်ငယ်ဝေးကွာလှပေရာ တစ်ယောက်
တည်း ဝါးတစ်လက်၊ မြင်းတစ်စီးဖြင့် ခရီးဆက်လာဖြင့်
ပင်ပန်းလှသောကြောင့် အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်တစ်ခု
သို့ဝင်ကာ ခေတ္တအပန်းဖြေနားနေလေ၏။

သူစီးလာသော နိဗ္ဗာန်ရောင်မြင်းကြီးကိုမူ စားကျွေး
ကောင်းသော နေရာတစ်ခုတွင် ချည်းထားလေ၏။ ပင်ပန်း
သောကြောင့် များကနဲအိပ်ပျော်သွားသိုက် နားထဲတွင် ဆွဲလည်
သံပမာ တချွင်းချွင်းအသံများကို မသံမကွဲကြားနေရသည့်
သို့သော် အာရုံမထားဘဲ ဆက်အိပ်ပြီအိပ်နေလေ၏။ သူ
အတွေးရိပ်၌မူ

ဆရာကြီးမဟိန္ဒရုပ်သွင်ကို သော်လည်းကောင်း။

ချစ်သူမာလာ၏ ရုပ်သွင်ကို သော်လည်းကောင်း။

နန်းကေခိုင်၏ရုပ်သွင်ကို သော်လည်းကောင်း
အတွေး အိပ်၌ ပြန်လည်အမှတ်ရနေတော့သည်။

သူသည်ဝေးကွာသော နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော
မာလာ၏ သနားစဖွယ်ရုပ်သွင်နှင့် နန်းကေခိုင်၏ ရုပ်သွင်
နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နေမိလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နားထဲမှ ကြားနေရသော တချွင်းချွင်း

အသံမှာ ပိုမိုပီပြင်လာပြီး ဆွဲလည်းသံမဟုတ်ဘဲ ဝါးချင်းထိ
သံများဖြစ်ကြောင်း သဲကွဲစွာသိလိုက်ရပြီးနောက် သူတစ်ကိုယ်
လုံးရှိ လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျှက်ရှိသော သွေးများမှာ
တမဟုတ်ချင်း လန်းဆန်းတက်ကြွလာပြီး ဝါးကိုဆွဲ၍ ထိုအသံ
ကြားရာဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအခါ သူအိပ်နေသောနေရာနှင့် မဝေးလှသော
လမ်းဘေးစားသောက်ဆိုင် တစ်ခုနှင့် မနီးမဝေး တောစပ်တစ်
နေရာတွင် လူနှစ်ဦးကို ကျန်သည့်လူ(၁၀)ယောက်ခန့်က
ဆွေဖက်သပ် အနိုင်ကျင့်ကာ ဝိုင်းဝန်းအနိုင်ကျင့်နေကြသည်ကို
လှမ်းပြင်ရလေ၏။

သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးမနေတော့ဘဲ လူအုပ်
တွင်းသို့ ဓားကိုဘယ်ပြန်ညာပြန်ဝှေ့၍ တချက်ကြမ်းဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်ရာ သာမန်အဆင့်မျှရှိသော ဓားသမားများမှာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျ
ကုန်တော့သည်။

ကျော်စွာသည် လူရင်းကားများကို အသေမသတ်
မှတ်လောက်သားလောက်ရှိစေရန်အတွက် ခြေလက်ကို
ခန္ဓာအနံ့အပြားတွင် ဒဏ်ရာများအသီးသီးရစေလျက် အချို့
တားများအဝေသို့ လွင့်ထွက်သွားအောင် အချိန်တိုတိုအတွင်း
မှာ တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်နိုင်၏။

ထိုအခါစောစောက အပိုင်းခံနေရသော လျှပ်
နှစ်ယောက်မှာ ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်သွားကြလေ၏။
သည်။

သူတို့သည်လူရွယ်၏ လျှင်မြန်သွက်လတ်
တားချက်များကိုကြည့်ပြီး လွန်စွာသဘောကျလျက်ရှိ နေ
သည်။

“ကျုပ်တို့ကိုကယ်ဖို့များ နတ်စစ်သည်တော်တို့
ကောင်းကင်က ချပေးလိုက်သလား အောက်မေ့ရတာ
မြန်လိုက်သွက်လိုက်တဲ့တားချက်တွေဗျာ ...”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သူရဲတားချက်တွေက မိုးဦးကျအခါမှာ
မြင်ရတဲ့ လျှပ်စီးလက်တဲ့အတိုင်းပဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ တားပွဲကအဆုံးသတ်သွား
တော့သည်။ လူရင်းကားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖေးမကာ
နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါကျော်စွာက လူကြီးနှစ်ဦးထံ လျှောက်သွား
လေတော့၏။

“ဦးကြီးတို့၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ ရကြပါသေးလား”

“မောင်ရင်ကျေးဇူးကြောင့် ကျုပ်တို့ဘာမှ မဖြစ်ကြပါ
ဘူးကွယ်၊ အခုလိုကူတဲ့အတွက် မောင်ရင်ကိုအထူးကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ခရီးသွားဖော်ချင်း ကြုံကြုံပစ်လို့
ကူညီပေးရတာပါ၊ ဒါထက်ဒီလူဆိုးတွေက ဦးကြီးတို့ကို
ဘာကြောင့် နှောက်ယှက်ကြရတာလဲဗျာ”

အခုအချိန်က ဆတ်ပျက်နေတဲ့ကာလကြီးဆိုတော့ ဒီဘက်တွေမှာ အုပ်ချုပ်မှုကလည်းမရှိလေတော့ လူတစ်ယောက် စားတစ်စင်းကိုပဲပြီး တစ်ဗိုလ်တစ်မင်းသောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းနေကြတာပေါ့ကွယ်။

“ဦးကြီးတို့က ခရီးသွားတွေပါ။ ခုနကထွက်ပြီး သွားကြတာကတော့၊ တောကြောင်တွေပဲပေါ့။”

ထိုအခါမှ ခရီးသွားနှစ်ဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ဦးကပုပုဝဝဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ဦးကအရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ဖြစ်ပေ၏။ နှစ်ဦးစလုံးအသက်ငါးဆယ်ကျော်ဝန်းကျင် အရွယ်ရှိကြပေသည်။

“ဒါထက် မောင်ရင်လေးရဲ့အမည်က ဘယ်သူလို့ခေါ်ပါသလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်စွာလို့ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဦးကြီးတို့ကရောဘယ်သူတွေပါလဲ”

ကျွပ်ရဲ့အမည်က ဦးသီလလို့ခေါ်ပါတယ်၊ နန်းသုံးပစ္စည်းတွေကို ပြုလုပ်ပေးတဲ့ ပန်းပုဆရာကြီးပါကွယ်”

အရပ်မြင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိတ်ဆက်ရင်း အရပ်ပုပုလူကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“သူရဲ့အမည်ကတော့ ဦးစိုင်းနောင်တဲ့၊ သူကတော့ တိထွင်တဲ့ဘက်မှာပါရုဏ်တစ်ဆူပေါ့ကွယ်။ ကဲလာကြ၊လာကြ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ဟိုဆိုင်းမှာ တစ်ခုခုသွားစားကြရအောင်ဗျို့။”

ကျော်စွာလည်း မိမိမြင်းကြီးပါဆောင်ယူလာပြီး ဆိုင်ရှေ့ တွင်ချည်ထားလိုက်သည်။

သုံးယောက်သားဆိုင်ထဲရောက်လေလျှင် ထမင်း၊ ဟင်း စသော စားသောက်စရာများ မှာယူစားသောက်ကြလေ၏။ မောပန်းလျက်ရှိသောကြောင့် အားလုံးအားရပါးရ စားသောက်ကြလေ၏။

“ကဲ ... ကျွပ်တို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်မောင်ရင်လေးရေ မင်းကဒီအသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဒီကအခုလို ကျေးဇူးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတတွေချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အားရအောင်သာ စားကြတော့ဟေ့”

ခဏချင်းမှာပင် ဦးသီလ၊ ဦးစိုင်းနောင်နှင့် ကျော်စွာတို့သည် ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ဒါထက် မောင်ရင်က နာမည်ဘယ်သူလဲ၊ အယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲကွယ်၊ ထပ်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်နာမည်က ကျော်စွာလို့ ခေါ်ပါတယ် ဟူးကောင်းတောင်ကြားဘက်က တနိုင်မြို့ကို သွားမလို့ ပါ”

“အလို ဒါဖြင့် ဒို့နဲ့ ခရီးလမ်းအတူတူဘဲကွယ် ဒါထက်မောင်ကျော်စွာက တနိုင်မြို့ကို ဘာသွားလုပ်မလဲ လဲကွယ်” ဟု ဦးစိုင်းနောင်က မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မျိုးချစ်တော်လှို ရေးတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှာ ဝင်ဘို့ စိတ်ကူးနဲ့ ထွက်လာတာပါ ဟူးကောင်းတောင်ကြားဘက်မှာ တပ်မှူးနေသူရိန်နဲ့ တော်လှန်ရေးတပ်တွေရှိတယ်လို့ ကြားပါတယ်”

ထိုစကားကို ဦးစိုင်းနောင်က လွန်စွာသဘောကျသွားပြီး ကျော်စွာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“မောင်ရင့်ကိုတွေ့ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာတာနဲ့ ကျုပ်က မောင်ရင့်လိုတော့ ဝါးပညာသိပ်မကျွမ်းကျင်ဘူး ဒါပေမယ့် ဝါးလုံ လက်နက်တွေကို ထုတ်လုပ်တဲ့နေရာနဲ့ တော့ ကျွမ်းကျင်တယ်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တနိုင်မြို့နဲ့ အခြေချလုပ်ကိုင်ဘို့ ထွက်လာတာပါ။ ဒီရောက်တဲ့အခါတော့ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းသွားပြီ။ တစ်ခါက နေသူရိန်နဲ့ တပ်မှူးနဲ့ တွေ့တုန်းက ကျုပ်ကို ခေါ်ခဲ့ဖူးတာ ရှိတယ်။

အခု မောင်ရင့်နဲ့အတူ တပ်မှူးနေသူရိန်ဆုံလိုက်ဘို့ ဆုံးဖြတ် ဆိုက်ပြီဟေ့”

ဦးစိုင်းနောင် စကားကြောင့် ကျော်စွာ အလွန်ဝမ်းသာ သွားမိလေသည်။

ထိုအခါ ဦးသီလကလည်း ဝင်ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ကလည်း တနိုင်မှာ အခြေချဘို့ ထွက်ခဲ့တာ မှာ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ပန်းပုလက်ရာအနုပညာရှင်ဆိုပေမယ့် အထူးခြားဆုံး အရည်အချင်းကတော့ ဝါးကောင်းကောင်း ထုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတယ်။ ကျုပ်လုပ်သမျှ ဝါးတွေဟာ မကောင်းတာ တစ်လက်မှ မရှိသေးဘူး။ ကျုပ် ဝါးလုပ်တာကလည်း ထပေါင်းများစွာ ကြာမှလည်း တစ်လက်လောက် ပြီးချင် ပြီးတာကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ယောသဒ္ဓိစော်ဘွားကို ကျုပ် ဝါးတစ်လက် လုပ် ဆွဲခဲ့ဘူးတယ်။ သံကလည်းကောင်း၊ စိတ်ကြိုက်လုပ်ထား ထာဆိုတော့ စော်ဘွားကြီးရှိစဉ်က အမြဲကိုင်တယ်။ နာမည် ခိုတောင် ရန်မျိုးအောင်၊ ဝါးလို့ အမည်ပေးထားခဲ့တာကွယ်။ အခု စော်ဘွားကြီးမရှိတော့ အဲဒီရန်မျိုးအောင်ဝါးက ပျောက် နေတယ်။ သူက ဝါးရိုးနဂါးရုပ် ပတ်ထားတာပါတယ်”

သူသည် ရန်မျိုးအောင် ဝါးကြီးအကြောင်းကို ကြားသွား ထားသဖြင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားမိလေ၏။

“မောင်ကျော်စွာရေ ဝါးသမားကောင်းတစ်ယောက် ဆိုတာ ဝါးကောင်းရှိမှ တင့်တယ်တာကွ။ ကျုပ်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် မောင့်ရင့်ကို ဝါးကောင်းတစ်လက် လုပ်ပေး ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီဝါးကို ကျုပ်လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်း ထားတဲ့ “သံသေ” နဲ့ ပြုလုပ်ပေးမယ်။ သံသေနဲ့ ပြုလုပ် ထားတဲ့ ဝါးဟာ ဘယ်ဝါးနဲ့မဆို ယှဉ်ခုတ်လို့ ရတယ်။ သံ သံချင်းတောင် တိကနဲပြတ်ကျသွားနိုင်တယ်ကွ”

ကျော်စွာ အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားလေ၏။

ဝါးကောင်းတစ်လက်ဆိုတာ သံရဲ့ကောင်းခြင်း၊ မီးရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ လက်ရာရဲ့ကောင်းခြင်း၊ ထုလုပ်မှုရဲ့ကောင်းခြင်း၊ အလေးချိန်ရဲ့ကောင်းခြင်း၊ အရှိအရွက်အသွားအားလုံးကောင်း မှ ဝါးကောင်းတစ်လက်ရဲ့ အရည်အချင်းကောင်းနဲ့ညီတယ်။

ကျုပ်အနေနဲ့ သံသေတီးလုပ်ဖို့အတွက် သံသေတွေ ကို တစ်ပြည်လုံးအနှံလိုက်ရှာပြီး စုထားရတာ။

အထူးသဖြင့်တော့ ကိုးသင်္ချိုင်းကရတဲ့ သံတွေကို စုဆောင်းစိရင်ထားတယ်ဆိုရင် မမှားဘူး”

“ဗျာ... ကိုးသင်္ချိုင်းကသံ ဟုတ်လားဆရာကြီး”

“အေးဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ကိုးသင်္ချိုင်းက သံတွေကို ခြွင်း သံသေဖြစ်အောင် အဓိဋ္ဌာန်အမျိုးမျိုးဝင်ပြီး စိရင်ထားခဲ့ ရတာ။ ဒီခါးကိုလုပ်တဲ့အခါမှာ လူသူမနီးတဲ့နေရာမှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ ဥပုသ်စောင့်သီလယူပြီး စိရင်လုပ်ကိုင်ရမှာကွယ်။ ဝါးရဲ့အမည်ကိုတော့ “စက္ကောပါလ သံသေစား” လို့ ခေါ်မည်ပေးရမယ်”

“စက္ကောပါလသံသေစား”

ထိုအမည်ကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျော်စွာ စိတ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညှင်းထပြီး နားကြောစိမ့်သွားလေ တာသည်။

မောင်ကျော်စွာရေမင်းကတော့ ကံထူးတဲ့သူတစ် ယောက်ပဲကွယ်။ ဆရာကြီးဦးသီလက ဝါးကိုလူတိုင်းလုပ်ပေး တယ်ဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါတစ်လေလုပ်ပေးတဲ့ ဝါးဆိုရင်လည်း သံသေတော့မှမကောင်းတာမရှိဘူးကွယ်။ ဒီကိုးသင်္ချိုင်းသံသေ စားဟာ မင်းနဲ့ထိုက်တန်လို့ပဲလို့ ယူဆရမှာပဲဟေ့”

ဦးနောင်ကပါဝင်ပြော လိုက်လေ၏။

ကျော်စွာမှာမထင်မှတ်ပဲ ဆရာကြီးဦးသီလထံမှ အထူး စိတ်ဆောင်အဖြစ် ရရှိလာမည့် ကိုးသင်္ချိုင်းသံသေစားကို ရှောင်ကတည်းကတွေ့ကာ စိတ်ကူးယဉ်နေမိလေ၏။

“မင်းလိုတော့ပညာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်သာ
ဒီလို တာကောင်းတစ်လက်ရှိရင် တပြည်လုံးမှာ အကောင်းဆုံး
တေးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ မလွဲဘူးဟေ့၊
ငါပြောခဲ့တယ် မင်းဟာမကြာခင်မှာ အကောင်းဆုံး အကျော်
ကြားဆုံး တေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာစေရမယ်”
ဦးသီလက မှတ်ချက်ချလိုက်လေ၏။

အိပ်မက်ထဲက ရုပ်ပုံလွှာရှင်

တနိုင်းမြို့အနီး ဟူးကောင်းတောင်ကြားတစ်နေရာမှ
တပ်မှူးနေသူရိန်စခန်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ နေသူရိန်က
သူတို့အားဝမ်းသာအားရကြိုဆိုလေ၏။ တပ်စခန်းမှာ
တပ်သားအင်အားများစွာရှိပြီး တားလုံးလေးမြား၊ သေနတ်
များစွာတို့လည်း အတောင့်အတင်းရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။
စစ်ဆင်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် အသုံးပြုသော ဆင်များ
မြင်းများလည်းများစွာရှိ၏။

တပ်မှူးနေသူရိန်သည် သူ၏တပ်တွင် လက်ရွေးစင်
စစ်သည်များ၊ တပ်သားများဖြင့်စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းသောရာ
တိုက်ပွဲများတွင်အောင်မြင်မှုရကြလေသည်။

သူသည်နယ်ချဲ့တို့ မတရားသိမ်းပိုက်ထားသော နယ်မြေများ၊ မြို့ရွာများကို တစ်ခုချင်း ပြန်လည် သိမ်းပိုက် လျှက်ရှိသော ကာလလည်းဖြစ်ပေ၏။

တပ်မှူးနေသူရိန်ဟူသော အသံကိုကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် နယ်ချဲ့သစ္စာဖောက်များ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရသော အချိန်အခါလည်း ဖြစ်တော့သည်။

တပ်မှူးနေသူရိန်သည် ဦးသီလ၊ ဦးစိုင်းနောင်နှင့် ကျော်စွာတို့ကို အကောင်းဆုံးအစားအသောက်များဖြင့် ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးလေ၏။

ဆရာကြီးဦးသီလအားလည်း သူကအတွက် စားကောင်း တစ်လက်ပြုလုပ်ပေးရန် တောင်းပန်နေလေ၏။

ကျော်စွာသည် တမဟုတ်ချင်း ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေသော မိမိဘဝကိုပြန်တွေးကာ အိပ်မက် ပေလောဟု ထင်မှားနေမိသည်။

မကြာသေးမီကာလကသူသည် မဟိန္ဒ၏မြင်းစောင်း တန်းလျားတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲနေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း မကြာသေးပဲ ယခုအခါတွင် တစ်နိုင်ငံလုံးကလေးစား အသိအမှတ်ပြုနေကြရသော တပ်မှူးဟစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးမှုရပြီး မကြာခင်စားကော်းတစ်လက်လည်းရရှိတော့မည် ဖြစ်ပေ၏။

သူသည်စဉ်းစားမိရင်း အစာကိုဆက်မစားဖြစ်လောက် အောင် ဝိုင်နေမိတော့သည်။

ထိုအခါတပ်မှူးက ...

“ဟောင်ကျော်စွာ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလည်း၊ ကေး လည်းနည်းလှပါလား၊ ဘာလည်းကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မေနန်းကေခိုင် ကိုများ သတိရနေရောသလားကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် လူကြီးများက နားလည်စွာလိုက်ကြ လေ၏။

ကျော်စွာလည်း ရောယောင်ပြုံးကာ ...

“မ . . . မဟုတ်ပါဘူးတပ်မှူး၊ အပြောင်းအလဲ ဖြန်ဆန်လွန်းတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေတာပါ။ ငါ့ကိုဘာတွေများဆက်ဖြစ်ဦးမလည်းလို့ စဉ်းစားနေမိတာပါ”

တပ်မှူးကသဘောကျစွာရယ်လိုက်လေ၏။

“အေး၊ ငါကအဲဒီလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာကို ထက်ခံပါတယ်၊ လူဟာအခုလို ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်အမြဲ ဆုံးသပ်နေရင် အမှားမရှိနိုင်ဘူးပေါ့၊

ကျွန်က ကြီးကျယ်ထင်ရှားတဲ့ သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အကဲခတ်နိုင်တဲ့ အရည်အတွေး ဆော့ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း သင့်တော်တဲ့ သူတွေကို လှူမှန်
နေရာမှန်အသုံးချတတ်တယ်။ နေရာပေးတတ်တာကြောင့်
လည်း အောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။

ကျုပ်ဟာ အခုချိန်မှာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး အနှံ့အပြား
မှာရှိနေတဲ့ အရည်ချင်းရှိတဲ့သူတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ အသုံး
ချနိုင်ဖို့ လူသူစုဆောင်းနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

အားလုံးစုဆောင်းမိတဲ့အခါ ကျုပ်တို့အင်အား
စုဆောင်းမိတဲ့အခါမှာ သူ့ကျွန်ဘဝကို ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့
မြန်မာပြည်ကို နယ်ချဲ့တွေလက်ထဲက တစ်ဆင့်ချင်း တစ်ခါ
ချင်း ပြန်တိုက်ယူကြရမှာပဲ”

တပ်မှူးစကားကို အားလုံးစိတ်ဝင်စားကြလေ၏။

“မောင်ရင့်ကိုဒီမှာရှိတဲ့ အကျော်အမော်တွေ
မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ အကျော်အမော်တွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ တစ်တန်း
ထဲထားပြီး ရွေးချယ်ရသလည်းဆိုတော့ မောင်ရင်ဟာ ဓားစာ
ပညာမှာ သူမတူအောင်ကျွမ်းကျင်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်”

ထိုစကားကို ဦးသီလနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့လည်း
ဝင်ရောက်ထောက်ခံကြလေ၏။

“မောင်ရင့်လိုဓားသမားကောင်း တစ်ယောက်တို့
အသုံးချဖို့ အကြောင်းကလည်း ဒီမှာရှိနေတယ်လေ”

ထိုစကားရောက်သောအခါ အားလုံးတိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ရှုနားထောင်ကြလေ၏။

“ဒီကနေ သိပ်မဝေးလှတဲ့ ‘ပိုင်းပွန်’မြို့ဟာ နယ်ချဲ့
အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ လက်အောက်ကို ကျရောက်နေတယ်လေ၊
အဲဒီမြို့ရဲ့ ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်
အထောက်တော် (၃)ယောက်ဟာ အကျဉ်းကျနေတယ်။

အဲဒီအထောက်တော်(၃)ဦးဆိုတာ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့
တော်လှန်ရေးအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ သတင်းတွေ
ရှိနေတယ်လေ။

ဒီအကြောင်းကိုတော့ မကြာခင်ကမှစုံစမ်းလို့
သိရတာပါ

နန်းကေခိုင်ရဲ့ပုံတူပန်းချီကားကို ကျုပ်ဓားနဲ့
လှီးဖြတ်ယူခဲ့တာ မောင်ရင်မှတ်မိမှာပေါ့။

အဲဒီပန်းချီကားရဲ့ ပိတ်သားပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့သတင်း
စကားနဲ့ သူတို့ရှိတဲ့နေရာကို ဖြေပုံရေးထားတယ်လေ။

ကျုပ်အထင်ပြောရရင်တော့ မျိုးချစ် လျှို့ဝှက်
အထောက်တော် သံဃီအမင်းခံနေတဲ့ သတင်းတို့ လျှို့ဝှက်
ဓားနဲ့ ပိတ်သားပေါ်မှာပန်းချီ အရေးသားထားလုပ်ကြတယ်

ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီကတဆင့် ပုန်းချီကျော်ဒေဝထံ ရောက်တာ ဖြစ်မယ် မန်းချီကျော်ဒေဝက ဒီသတင်းကို ရောင်းဖို့ နန်းကေခိုင်ရဲ့ ပုံကိုဆွဲပြီး အသုံးချခဲ့တာဘဲ။ ဒါကို နန်းကေခိုင်ကသိပြီး မောင်ရင်ကို အသုံးချပြီး ပြန်ရ အောင်ယူခဲ့တာဘဲ။ သူ့ အကြံအစည်က ဒီမြေပုံကို ကြိုက်စရာ နဲ့ရောင်းဖို့ အစီအစဉ် လုပ်မယ်ထင်တာဘဲ။

ဒီအတွက်လည်း မောင်ရင်ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့တာပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူသုံးဦးကို ကယ်တင်ဖို့အတွက် မိုင်းပွန်မြို့ကို အလုံးအရင်းနဲ့ ဝင်တိုက်ယူဖို့ဆိုတာကလည်း အခုအချိန် မှာ မသင့်လျော်သေးဘူး။

ဒါကြောင့် အခုအချိန်မှာ မိုင်းပွန်ရဲ့ တိုက်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲတော်သုံးဦးကို ဝင်ရောက် ကယ်တင်ဘို့ လူနစ်ယောက် ကျုပ်လွှတ်မယ်။ ဒီလူနစ် ယောက်က မောင်ရင်နဲ့ ဦးစိုင်းနောင်ဘဲ။

ကျော်စွာ အံ့သြသွားမိလေပေသည်။

“သိပ်အံ့သြသွားသလား။ ဒီဘာဝန်ကိုပေးဖို့အတွက် ဦးစိုင်းနောင်ကို သီးသန့်မှာထားတာလေ . . . ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ အခုပြောတဲ့ အတိုင်း ဘာဝန်ကို လက်ခံဆောင်

ရွက်တဲ့သူက သေမင်းရဲ့ ခံတွင်းကို ဝင်ရတာနဲ့ အတူတူဘဲ။ ဒီအခြေအနေမှန်ကိုသိရင် ‘မောင်ရင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား’”

ထိုအခါ ကျော်စွာသည် အလွန်တက်ကြွတည်ကြည် သော အမူအယာဖြင့်

“ကျွန်တော်ဟာ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဦးလည်မသုန် ဆောင်ရွက်နဲ့အတွက် တပ်မှူးဆီကို ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ပေးချင်တဲ့တာဝန်သာပေးပါ။ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမယ် လို့ ကတိပေးပါတယ်”ဟု ချီရဲဝံ့ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တပ်မှူးလည်းနေရာမှ ထလာပြီး ကျော်စွာ ခုန့်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဖော်လိုက်လေ၏။

“လူငယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးရှိမှ ငါက ကြိုက်တာ။ ငါလူရွေးတာ ဒီတစ်ခါလည်းမှန်ပြန်ပြီပေါ့။ တို့ တစ်တွေ အခုလိုမျိုးချစ်စိတ်နဲ့ စည်းလုံးညီညွတ်စွာနဲ့ ကိုယ့် တာဝန်ကိုယ်ကြေကြရင် မကြာခင်မှာ တို့ရဲ့နိုင်ငံကြီးဟာ သူ့ကျွန်ဘဝ လွတ်မြောက်ရမယ်ဟေ့”

သုံးယောက်သား လက်ရုံးဆန်တန်း၍ ကျုံးဝါးလိုက် ကြသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်ရင် မောင်ရင်တို့ ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်

အတွင်း ကောင်းကောင်းအနားယူလိုက်ကြဦးပေါ့။ ကျုပ် စီစဉ်
စရာရှိတာတွေ အသေးစိတ် စီစဉ်လိုက်ဦးမယ်၊ လိုအပ်တဲ့အခါ
အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားကြပေရော့”

ထိုအခါ ကျော်စွာသည် နေရာမှထကာ ထွက်သွား
ရန် ပြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်မျိုးနေသူမိန့်က လှမ်းပြောလိုက်
လေ၏။

“ကျော်စွာရေ ဒီတစ်ခါမင်းကိုပေးမယ့် တာဝန်က
တိုင်းပြည်အတွက် သိပ်အရေးကြီးသလို၊ တို့တစ်မျိုးသားလုံး
အတွက်လည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ တာဝန်ထမ်းဆောင်
တဲ့အခါ အမှားအယွင်းမဖြစ်အောင် အထူးဂရုစိုက်ပါကွယ်၊

ဒီတာဝန်ကို ထမ်းရွက်နေတဲ့အခါမှာ မင်းရဲ့ပုခုံးပေါ်မှာ
မြန်မာပြည်တစ်ခုလုံးရောက်နေတယ်လို့ သဘောထားရမယ်
မင်းရဲ့ အောင်မြင်ခြင်းဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့အောင်မြင်ခြင်းပါပဲ
ရဲတိုက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ လျှို့ဝှက်ရဲဘော်သုံးဦးကို
ကယ်ထုတ်နိုင်ရင် ကိုဆောင်ရွက်နေတဲ့ တော်လှန်ရေးကြီး
တစ်ဝက်အောင်မြင်ပြီလို့ ပြောလို့ရမယ်ကွယ်၊

အောင်မြင်သေးရင်တော့ မောင်ရင့်ကို လိုကလိုက်တစ်
ကန် ဂုဏ်ပြုပါမယ်ကွယ်”

အပြင်သို့ရောက်လာသောအခါ ဦးသီလနှင့် စိုင်းနောင်
တို့က ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

“မောင်ရင့်အတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်၊ ဒီလောက်
အရေးကြီးပြီး သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်ငန်းကြီးကို မောင်ရင့်ကို
ရွေးပြီး တာဝန်ပေးတာတော့ တပ်မှူးရဲ့ စိတ်ကူးမှန်ပြန်ပြီလို့
ဆိုရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မောင်ရင့်ဟာ ဒီတာဝန်ကို
အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်တို့က
ယုံကြည်နေမိပါ တယ်”

“ကျွန်တော်အတွက် အခုလို အားပေးတာ ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခွင့်
ရတဲ့ ဦးစိုင်းနောင်အတွက်လည်း ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ကျုပ်အတွက်ကတော့ စိတ်ချထားပေတော့
မောင်ကျော်စွာရေ၊ ကျုပ်ကတိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက်
အသက်ပေးထားပြီးသားဗျာ၊ လွတ်လပ်ရေးအတွက်၊ နယ်ချဲ့
တွေကို တွန်းလှန်တိုက်ထုတ်ဖို့အတွက် အရိုးကြေကြေ၊
အရေခွံခွဲခွဲ၊ အဆုတ်ခွက်ခွက် ဆုံးဖြတ်ထားတာဗျာ”

အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်တစ်သောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
လိုက်ကြလေ၏။ သူတို့သည် တဦးနှင့်တဦး ဂုဏ်ရယ်

မောမော စကားပြောရင်း လျှောက်လာကြရာ ရွက်ဖျင်တဲ၊
ယာယီတဲများထဲမှာ တပ်သားအမြောက်အမြားကို တွေ့မြင်
ကြရလေ၏။

ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံးအနီးသို့ ရောက်အလာတွင်
တဲအတွင်းမှ ငုံ့ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်း
တိုးလေတော့သည်။ အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုသူမျက်နှာကို
မြင်လိုက်ရသောအခါ ကျော်စွာသည် အလွန်အံ့သြသွားမိလေ
တော့သည်။

ထိုသူကား အခြားမဟုတ်၊ ဆရာကြီးမဟိန္ဒ
ကျောင်းဝင်းထဲတွင် သူနှင့်ဝါးချင်းယှဉ်ပြိုင်ရင်း အရေးနိမ့်
သွားသော 'သူရထွန်း' ပင်ဖြစ်ပေ၏။

သူရထွန်းကလည်း မမျှော်လင့်သော နေရာတွင်
ကျော်စွာကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အံ့သြစွာကြည့်နေလေ
၏။ ထို့နောက် ဘာမျှမပြောဘဲ မျက်နှာလွဲ၍ ဆက်လျှောက်
သွားလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်၌ မနာလိုဝန်တို့မျှ ကျော်စွာ
အပေါ် စက်ဆုပ်မုန်းတီးမှုများက အထင်းသားပေါ်လွင်
နေပေ၏။

နောက်ရက်များတွင် စခန်းတွင် ရောက်နေကြသော
ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့သည် တပ်စခန်းအသီးသီးတွင်
ရှိနေကြသော တပ်သားများကို ဝါးရေးလှံရေးများကို လေ့ကျင့်
သင်ကြားပေးရလေ၏။

ဦးစိုင်းနောင်ကလည်း သူတတ်ကျွမ်းသော သေနတ်
ပစ်ခတ်မှုများ၊ ယမ်းဖောက်ခွဲမှုများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေး
ရုံမက၊ စခန်းတွင်ရှိသော သေနတ်များ၊ အမြောက်ကြီးများ၊
ခဲယမ်းလက်နက်များကို ပျက်စီးချိုးယွင်းမှုများမရှိစေရန် ပြုပြင်
ပေးရလေ၏။

လက်နက်များ၊ အမြောက်ကြီးများကို လေ့ကျင့်
စမ်းသပ်ရာတွင် ဟူးကောင်းတော်ကြားတဝိုက်သည် လုံခြုံမှုနှင့်
စိတ်အချရဆုံး ဖြစ်ပေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ကျော်စွာရှိရာသို့ ဦးစိုင်းနောင်
ရောက်လာလေသည်။ သူ၏ အမူအယာမှာ ရွှင်လန်းတက်ကြွ
လျှက်ရှိနေလေသည်။

“အလိုဦးစိုင်းပါလား၊ အမူအယာကလည်း ရွှင်လန်း
တက်ကြွနေပါလား၊ တစ်ခုခုတော့ အခြေအနေထူးငြိ သင်ပါ

“သိပ်မှန်တာပေါ့ မောင်ကျော်စွာရာ၊ အခုတစ်မျိုးက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို အပန်းလည်းပြေရင်း သီးသန့်တာ ဝန်တစ်ခုပေးမလို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်သမျှ”

ဘယ်တော့လဲ ဦးစိုင်း”

“အခုပဲ သူနဲ့လာတွေ့ရမတဲ့ဗျား”

သို့ကြောင့် ကျော်စွာသည် လုပ်လက်စအလုပ်များကို ရပ်တန့်ကာ ဦးစိုင်းနောင်နှင့် အတူထွက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်မျိုးနေသူရိန်က ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ သူတို့ အားစောင့်ကြိုနေလေ၏။

“ကိုင်း၊ ထိုင်ကြပေရော့၊ မင်းကိုခေါ်ရတာ အကြောင်း ရှိတယ် မောင်ကျော်စွာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် မိုင်းပွန်ရဲတိုက်က အကျဉ်းသားတွေကို သွားရောက်မကယ်ခင်မှာ အခုအရေး ပေါ်ခရီးတစ်ခု သွားရမယ်ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါတယ်ဗျား”

“ဒီနေ့ညမှာ စပ်ဖလုံနယ်ကြီး တစ်ဦးဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ ဓနုခံမြို့တစ်ခု ကျင်းပပြုလုပ်လိမ့် မယ်၊ အခုလို ဝိုင်းရေပြည်ရေ၊ ရွတ်ရွေးနေချိန်မှာ နယ်စပ် ကြီးတာ အကြောင်းမကော ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်

ဘု။ သူ့မှာ တစ်စုံတစ်ခုအကြောင်းတော့ ရှိလိမ့်မယ်၊

အဲဒီပွဲကို နေရာအနှံ့အပြားက နယ်စားတွေ၊ စော်ဘွားတွေ၊ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတွေ၊ သူလိုတွေ၊ မျိုးချစ် တပ်သားတွေဟာ နည်းအမျိုးမျိုး၊ အသွင်သဏ္ဌာန်အမျိုးနဲ့ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်”

ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့မှာ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေကြလေ၏။

“ဒီပွဲကို ဦးစိုင်းက အတွင်းလူတွေလည်း တက်ကြလိမ့် မယ်၊ ဒီလိုသိရတာလည်း သူတို့ဆီကသတင်းတိတိကျကျ ရထားလို့ အခုလို စီစဉ်ရတာဘဲ၊

ဒီပွဲကို တက်ရောက်ဖို့ ဒီကလွတ်ထားတဲ့လူတစ် ယောက် လည်းရှိတယ်၊ သူကတော့ ဒီဆီမှာရောက်နေတဲ့ အဲဒီနယ်စားကြီးရဲ့ သားတစ်ယောက်ဘဲ”

ထိုစကားကို ကြားရသော်လည်း မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်မည် ကို မခန့်မှန်းနိုင်ကြပေ။

“မောင်ရင်တို့က မထင်မရှားအသွင်နဲ့ ဒီပွဲကို အရောက်သွားပြီး ရနိုင်သမျှ သတင်းအချက်အလက်တွေကို ခံစမ်းယူရမယ်၊ အဲဒီမှာ လူစုံရောက်ကြမှာဆိုတော့ သတင်း

မျိုးစုံကြားရနိုင်တယ်။ တို့တစ်တွေအတွက် တန်ဖိုးမပြတ် နိုင်တဲ့ သတင်းတွေ အဲဒီက ရနိုင်တယ်။

ဒီထွက်ကောင်းရင်တော့ မိုင်းပွန်က အကျဉ်းသား တွေနဲ့ ပက်သတ်တဲ့ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ ရနိုင်တယ်။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီစော်ဘွားကြီးဆီမှာ အလွန်ချောမော လှပတဲ့ သမီးတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ မောင်ရင်တို့ စော်ဘွားကြီးရဲ့ သမီးတော်ကို တွေ့ခွင့်ရနိုင်မယ်”

တပ်မှူးပြောပြသော စကားများအနက် ထိုစကား သည်လည်း လွန်စွာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော အကြောင်းတစ်ခုဖြစ်ပေတော့သည်။

“ပွဲက ဘယ်တော့စမှာလဲ တပ်မှူး ကျွန်တော်တို့က ဘယ်အချိန် ခရီးဆက်ကြရမလဲ”

“ပွဲက ဒီနေ့ညစမှာ မင်းတို့က စီစဉ်စရာရှိတာ စတွေကို ချက်ချင်းစီစဉ်ပြီး ထွက်ကြပေရော့၊ အစစအရာရာ ပီပီရီရီတော့ ရှိပေစေနော် မောင်ကျော်စွာ”

“စိတ်ချပါတပ်မှူး”

ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့သည် တပ်မှူးရှေ့မှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

ထိုသို့ပြင်ဆင်နေစဉ် ကျော်စွာသည် သူ၏အိတ် အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ခု သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အသည်းပုံ ငွေကျွတ်ဆွဲပြားလေးကို ထုတ်ကြည့်မိလေ၏။

အတွင်းမှ လှပချောမွေ့သော မိန်းမပျို၏ ရုပ်ပုံလွှာက တစ်ကြိမ်ကြည့်မိရုံဖြင့် တစ်သက်မပေနိုင်အောင် ရှိပြီး အပြုံး လေးများကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပေသည်။

ထိုငွေကျွတ်ကလေးကား ဆရာကြီးမဟိန္ဒုခြံဝင်း ထဲတွင် သူရထွန်းနှင့် ခါးချင်းယှဉ်ခဲ့စဉ်က အမှတ်မထင် ခန့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျော်စွာသည် ရုပ်ပုံလွှာပါသော အသည်းပုံငွေကျွတ် ကလေးကို ကတ္တီပါအိတ်ကလေးထဲထည့်ကာ မိမိအိတ်ထောင့် တွင်းထည့်ထားလိုက်လေသည်။

သူသည် ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီကို ခတ်ကာ လည်ကုပ်အထိဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို နောက်တွင် စည်းနှောင်ထားလေရာ ဖြူဝင်းသော အသားနှင့် ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာပြင်မှာ အထင်းသားပေါ်လွင် နေတော့သည်။

ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဆတ်ဆတ်ထားရာ ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ကြွနီသန်စွမ်းမှု၊

ကျစ်လစ်သော ဓန္ဒာကိုယ်အချိုးအစားမှာ တင့်တယ်စွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိလေသည်။

ခါးတွင် ပုဝါအနက်စတစ်ထည်ကို စည်းထားပြီး ကျောတွင် အလျားကောင်းသော ဝါးတစ်လက်ကို လွယ်ထား လေသည်။ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်သောအခါ နှစ်ဦးသား မြင်းကိုယ်စီနှင့် စပ်ဖလုံနယ်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်ခဲ့ကြ လေသည်။ စပ်ဖလုံနယ်ကား ဟူးကောင်းတောင်ကြား ဒေသနှင့် မဝေးလှဘဲ စပ်ဖန္ဒယ်လုံတောင်တန်းကြီး၏ တောင် ခြေတစ်နေရာတွင် ရှိလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ မြင်းများကို အသားကျစီးလာကြရင်း မကြာခင် စပ်ဖလုံနယ်တွင်းသို့ ရောက်လာကြလေရာ တစ်နေရာတွင် ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

“ဦးစိုင်းရေ တပ်ပူးပြောလိုက်တဲ့ စကားထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူတစ်ယောက် အဲဒီကိုကြိုလွှတ်ထား တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါဘယ်သူများ ဖြစ်မလဲ ယဉ် ဘူးဗျနော်”

“ငါလည်းဘယ်သိပါ့မလဲ မောင်ကျော်စွာရ၊ တပ်ပူး က အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ အစစအရာရာ စေ့စပ်သေချာတာ မင်းလည်းအသိဘဲဟာ၊ ကိုင်း... အချိန်မရှိဘူး၊ ပြို့ထဲဝင်ကြ

ရအောင်ဟေ့”

နှစ်ယောက်သား မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာကြလေသည်။ မြို့တွင်းအနှံ့အပြားတွင် လူမျိုးစုံတို့ ဥဒဟိုသွားလာ လှုပ်ရှား လျှက်ရှိနေကြသည်။

လူအမျိုးမျိုး၊ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့နေရသော် လည်း မူလရုပ်သွင်များမဟုတ်ကြောင်းကို အကဲခတ်ကြည့် ခင်သိနိုင်လေ၏။

ထိုအထဲတွင် မျက်နှာဖြူအမျိုးကိုပါ တွေ့ရလေလျှင် အံ့သြကြရလေသည်။ ညဉ့်ခင်းများကျင်းပရာမှာ နယ်စားကြီး၏ ဟော်နန်းအနီးတွင်ဖြစ်လေရာ မြင်းများကို တစ်နေရာတွင်လျှို့ ဝှက်သိမ်းဆည်းခဲ့ပြီး ထိုနေရာရောက်အောင်သွားကြလေ သည်။ ဟော်နန်းအနီးတွင် မီးတိုင်များထွန်ညှိထားရာ နေ့နှင့် မခြား အလင်းရောင်များရှိနေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နိုင်သည်။

ထိုနေရာရောက်လျှင် ကျော်စွာနှင့်ဦးစိုင်းနောင် တို့သည် လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

ကျော်စွာသည် ခါးမှ ပုဝါကိုဖြုတ်၍ နဖူးတွင်အုပ်စည်း ကာ ရုပ်ချက်လိုက်လေသည်။ ဦးနောက် ဟော်နန်းရှိရာသက် သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဟော်နန်းအနီးတဝိုက်မှာ လူအစည်ကားဆုံး ဖြစ်သည်။ သူသည်လူအုပ်ထဲတွင် ထူးခြားမှုများ ထွက်လာသော လျှောက်ရင်း ဟော်နန်းနောက်ဖက်ရှိ ရေကန်ရှိ ဘက်သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုနေရာတဝိုက်တွင် မီးရောင်ရှိသော်လည်း အမှောင်ရိပ်တချို့က ဖုံးအုပ်ထားလေသည်။

လူသွားလူလာ အတန်ငယ်ရှင်းသော နေရာလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ကန်ဘောင်၏ တစ်ဘက်ကုန်းမြင့်တစ်နေရာတွင် မိမိချစ်သူများနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လောကကြီးကို မေ့ကာ သူအချို့ကို လှမ်းမြင်နေရလေရာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်လာလေရာ ကန်တစ်ဖက် လမ်းကွင်းတစ်နေရာသို့ ရောက်လေလျှင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို မြင်ရသဖြင့် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ကျော်စွာက သွားသာရန် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေ၏။

သို့စေကာမူ ထိုအမျိုးသမီးက ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ ကျော်စွာအနီးတွင် ရပ်တန့်လိုက်သောကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့စေကာမူ အမှောင်ရိပ်ဖုံးကွယ်ထားသောကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊

အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်၌ ဇာပုဝါတစ်ခု ဖုံးထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါမှန်း အကဲခပ်မရနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

ကျော်စွာက အမျိုးသမီးကို ရှောင်၍ ရှေ့ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ...

“မောင်ကျော်စွာ”

“ဟင်”

ကြားမှဲ့သော အသံပေမို့ အံ့သြစွာလှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ အမျိုးသမီးက မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ဖုံးထားသော ဇာပုဝါကို အသာဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။

“အလို မမနန်းကေခိုင်ပါလား”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ မောင်လေးက မမကိုတော့မှတ်မိနေသေးသားဘဲ၊ တော်သေးတာပေါ့ကွယ်၊ မမကမေ့ပစ်လိုက်ပြီတောင်ထင်နေတာ”

“ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တဲ့ မမနန်းကေခိုင်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့မိဘူးဗျာ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်”

နန်းကေခိုင်က ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ကျော်စွာလက်ကို ဖတ်ကနဲ ဖမ်းလိုက်ပြီး နီးကပ်စွာ ရပ်လာသည်။

“မင်းနဲ့မမကြားမှာ မမေ့နိုင်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းလေးတွေရှိနေတာကို မင်းလည်း သတိရနေမှာပါ။ မမကတော့ မင်းကိုတစ်နေ့မှ မမေ့ပါဘူး။ မင်းရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်တဲ့ သတင်းကောင်းတွေကို အမြဲစုံစမ်းနားစွင့်နေတယ်ဆိုရင် မင်းယုံမလား မောင်ကျော်စွာ”

ကျော်စွာမှာ ယခုထက်တိုင်ကြောင်၍ ရုပ်ကြည့်နေဆဲဖြစ်၏။ ယခုလိုနေရာမျိုးတွင် နန်းကေခိုင်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် စိတ်တွင်းမှ အံ့သြနေမိလေသည်။

နန်းကေခိုင်ကတော့ ကျော်စွာ၏ လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

“ကျွန်တော်လည်း မမကို သတိရပေမယ့် တာဝန်တွေနဲ့ မအားလပ်လို့ မမသီကို မရောက်နိုင်တာပါ။ လူက မရောက်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ အမြဲသတိရနေပါတယ်”

နန်းကေခိုင်ထံမှ ကြည်နူးသာယာတွယ်ကောင်းသော ရယ်မောသံကလေးများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မမကတော့ မင်းကို အမြဲအမှတ်ရနေတာဘဲ။ ကဲ တွေ့တဲ့အခိုက်လေး ပျော်ပျော်ပါးပါးလေး နေလိုက်ကြရအောင်၊ တာဝန်တွေကို ခဏလေးဘေးမှာ ထားလိုက်ကြရအောင်နော်၊ မမရဲ့ အထီးကျန်ဆန်တဲ့ ဘဝတွေကို မငဲ့ညှာ

ဘော့ဘူးလားဟင်”

ထိုသို့ပြောရင်း နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာရင်း သိုင်းဖက်ထားလေရာ ကျော်စွာအဖို့ မလှုပ်သော အောင်ရှိနေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး ရပ်နေရာမှာ ချောင်ကျ၍ အမှောင်ရိပ်သန်းနေသဖြင့် လူသွားလူလာ နည်းနေပေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆူညံမှုများက လေနှင့်အတူ ဝေ့ပါလာတတ်လေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုနေရာသို့ ရောက်လာကြသူများမှာလည်း ကိုယ့်အတွဲနှင့်ကိုယ်ပေမို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သတိမပြုမိဘဲ ရှိနေတော့သည်။

ကျော်စွာအဖို့ နန်းကေခိုင်နှင့် တွေ့ရပြီးနောက် သူမ၏ မာယာညွတ်ကွင်းထဲ၌ တိုးဝင်မိရင်း စွဲမက်ဖွယ်ရာကောင်းသောအနံ့များ၊ အတွေ့အထိများကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ သတိလက်လွတ်ဖြစ်လှပေတတ် ရှိလေတော့သည်။ သို့စေကာမူ ပျက်စေနှင့် နားကိုဖွင့်၍ သတိကြီးစွာ ထားနေရလေ၏။

ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် သည်နေရာမျိုးတွင် နန်းကေခိုင်နှင့် ဆုံတွေ့ရခြင်းမှာ မိမိတာဝန်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာအနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်သည်ဟုတော့ တွေးမိသဖြင့် ထိုသို့သတိထား

နေခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းခြံအတွင်းသို့ ခေါင်းကိုပုဝါဖြင့် ဖုံးထားသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် နန်းကေခိုင်သည် ကျော်စွာရင်ခွင်တွင်းမှ လူးလဲထကာ “မောင်လေး ခဏနေဦးနော်” ဟုဆိုကာ ထိုအမျိုးသမီးရှိရာ သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မှောင်ရိပ်ကွယ်တစ်နေရာ တွင် ရပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောဆိုနေကြသည်ကို ကျော်စွာ လှမ်းမြင်နေရလေရာ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံတော့ဘဲ ထိုနေရာမှ အသာထွက်ခဲ့လေတော့သည်။

စိတ်တွင်းမှလည်း “ပဟေဠိဆန်လွန်းလှပါလား မမနန်းကေခိုင်ရယ်” ဟု ရေရွတ်နေမိလေသည်။

သူထွက်သွားပြီးမကြာမီ ပန်းခြံတွင်းသို့ လက်နက်ကိုင် ထားသော မျက်နှာဖြူစစ်သားအချို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တော့ ကျော်စွာ မသိလိုက်တော့ပေ။

ကျော်စွာသည် ရေနံအနောက်ဖက် အမှောင်ရိပ် များ အတိုင်းပတ်ကာ ဟော်နန်းအနောက်ဖက်သို့ ရောက် အောင် လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေရာတွင် မီးရောင်

ပါလသံသေခါး

ရှိသော်လည်း လူသွားလူလာရှင်းနေသည်။

အစောင့်အချိန်ရှိသော်ငြားလည်း သေရည်သောက်စား မီးဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပန်းခြံဘက်မှ နယ်ချဲ့စစ်သားအချို့ ရောက်သို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နန်းဆွဲမနေတော့ဘဲ ဟော်နန်းကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ရ လေသည်။

စပ်ဖလုံနယ်စားကြီး၏ ဟော်နန်းခန်းမဆောင်ကြီးမှာ အပြင်ဘက်မှ ကြည့်သည်ထက် အတွင်းရောက်သောအခါမှ နိမ့်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဖိုးတန် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများဖြင့် တန်ဆာ ဆင် ချယ်မှုန်းထားလေ၏။ မီးရောင်များဖြင့် တဖိတ်ဖိတ် စလက်လက်တောက်ပနေတော့သည်။

သူသည် သေရည်မူးနေကြသော အစောင့်များကို ဇိမ်းရှောင်ရင်း အတွင်းပိုင်းဆီသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှာ နယ်စားကြီးနှင့်အတူ အခြားညွှတ်သည်များမှာ ဟော်နန်း၏ စကြာအုပ်ပေးလျှောက်လာကြသည်ကို မြင်သော အခါ သူသည်ဟုနေသော တံခါးပေါက်တစ်ခုထဲသို့ အသာ

ကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခန်းသည် အတန်ငယ်မှောင်နေသော်လည်း နံ့သာရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်လျက်ရှိနေတော့သည်။ ကျော်စွာ သည် အမှောင်ရိပ်ရှိသော ဒေါင့်ကွယ်တစ်နေရာတွင် အသာ ငြိမ်၍ နေလိုက်သည်။ လျှောက်လာသော ခြေသံများ၊ စကား သံများ ရပ်တန့်သွားလေ၏။ ကျော်စွာသည် ဝါးရိုးပေါက် လက်တင်ကာ သတိဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မကြာမီတံခါးပွင့်လာပြီး လူရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု ဝင်လာပြီး တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်ရာ အခြားသူများက စကားပြောရင်း ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။

ခဏအကြာ မီးတိုင်တစ်ခုကို ထွန်းညှိလိုက်သောအခါ အခန်းတွင်းမှာ လင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အခန်းတွင်းဝင်လာသူမှာ မိန်းမပျိုတစ်ဦးနှင့် သိရပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအဖိုးတန်ရတနာများ၊ အဝတ်တန်ဆာ များ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းထက်တွင် ပုဝါပါးတစ်ခုကို လွှမ်းခြုံထားလေ၏။

မိန်းမလေးသည် မီးရောင်ဖြင့် တံခါးနားတွင် ရပ်နေသော ကျော်စွာကို မြင်တွေ့သွားသောအခါ အလန့်

တကြားအမူအယာဖြင့် ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ထား လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ အံ့သြသော အမူအယာဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးစိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်လူကောင်း တစ်ယောက် ပါ၊ မျက်စေ့လည်ပြီး ဒီအထဲရောက်လာရင်း လူတွေဝင်လာ တာတွေ့တာနဲ့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေမိတာ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မိန်းမလေးက ကျော်စွာအမူအယာနှင့် ဟန်ပန်ကို အသေအချာ အကဲခပ်ကြည့်နေသည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ကျော်စွာပါ”

“ရှင်ဘယ်ကလာတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဟူးကောင်းတောင်ကြားဘက်က ရွာတစ် ရွာကလာခဲ့တာပါ၊ ဒီကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဘူးလို့ လာကြည့်တာပါဗျာ”

“ရှင်ဘာလုပ်စားသလဲ၊ ပြောပါဦး”

မိန်းမလေးက ချိုသာသောအသံဖြင့် တစ်ခွန်းချင်း မေးနေလေသည်။

“အဲ... ကျွန်တော့် အလုပ်ကတော့ သာမန်တောင်သာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ ခင်ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် မိန်းကလေးထံမှ ‘ခစ်’ကနဲ ရယ်သံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ရှင်က သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို့ ပြောပေမယ့် ရှင်ပုံက အဲဒီလိုမတူဘူး၊ ကျွန်မကြားဖူး တာကတော့ ယောသိန္ဒနယ်ဘက်မှာ အတော်ဆုံးဝါးသမား တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ပြောပုံအရ ကတော့ ရှင်ပုံနဲ့ အတော်တူတယ်၊

ရှင်ဟာ ဆရာကြီးမဟိန္ဒဆီကထွက်သွားတဲ့ အကောင်ဆုံးဝါးသမား ကိုကျော်စွာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မ... မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က တခြားပါ၊ ဒါထက်မိန်းကလေးက ဘယ်သူများလဲဗျာ”

မိန်းကလေးဆီက မပွင့်တပွင့်ပြီးရင်း ...

“ကျွန်မနာမည် ‘နန်းကလျာ’လို့ခေါ်တယ်၊ နယ်စား ကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးပေါ့”

“ဗျာ... နယ်စားကြီးရဲ့သမီးနန်းကလျာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ထိုသို့ပြောပြီး မိန်းကလေးက ဦးခေါင်းထက်မှ

ထိပ်ကို အသာမယ်ရှားလိုက်လေရာ ထိုအခါမှ လှပကျောရှင်း သော မျက်နှာလေးကို မြင်ရလေတော့သည်။

“အလိုတယ်လဲ့တဲ့မိန်းကလေးပါလား၊ ငါ့သူ့ကိုဘယ် နာမှာတော့ဖူးပါလိမ့်”

ကျော်စွာ အပြေးအလွှားစဉ်းစားကြည့်သောအခါ အိတ်ဆောင်ထဲ၌လပေါင်းများစွာ တရှိတသေသိမ်းထား သော ငွေကျပ်အတွင်းမှ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင်ယောင်မိသော ကြောင့် ကဗျာကယာထုတ်၍ တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အသည်းပုံကြွပ်အတွင်းမှ ရုပ်ပုံလွှာပိုင်ရှင်မှာ ဆုမိမိရှေ့တွင် ရပ်နေသောမိန်းကလေးမှန်း သိရလေလျှင် အသိမ်းသစ်စိတ်နှင့်အတူ စိုက်ကြည့်နေမိလေသည်။

နန်းကလျာက ကျော်စွာလက်တွင်းမှ အသည်းပုံငွေ ခွဲပြီးလေးကိုမြင်လျှင် ကျော်စွာအနီးသို့ လျှောက်လာ သည်။

“ဒီပုံစည်းလေးကို ရှင်ဘယ်ကရတာလဲဟင်”

ကျော်စွာမှာ သူရထွန်းနဲ့တွေ့ခဲ့ပုံမှ အစပြု၍ ထိုဆွဲပြား ခ်းကို အမှတ်မထင်ရရှိခဲ့ပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

နန်းကလျာက သူရထွန်းဟူသောအမည်ကို ခြားလိုက်ရသည်နှင့် ကျော်စွာကို တစ်ချက်မော့ကြည့်

လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့ကြားဖူးထားတဲ့ ဓားသမား ကျော်စွာဆိုတာငြင်းဦးမလိုလား၊ ကဲပြောစမ်းပါဦး”

“မငြင်းတော့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာနန်းကလျာနဲ့ အကြောက်အကန်ငြင်းခုံဖို့ မလိုလားပါဘူး၊ အိမ်မက်ကိုအပြင်မှာ တွေ့ရသလိုပဲဗျာ”

“အို”

နန်းကလျာ၏ မျက်နှာနုနုလေးပေါ်မှာ ပန်းနု ရောင်သန်း သွားလေတော့သည်။ ရှက်စနိုးအမူအရာဖြင့် ခေါင်းကိုင့်ထားလေသည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ စကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်မိပေမယ့် ကျွန်တော့်လို အညတြတစ်ဦး အနေနဲ့ အခုလိုစကားမပြောသင့်မှန်း နားလည်ပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် အခုလို မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်တော့်ပြောချင်တဲ့ စကားကို ပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေနပ်မိပါတယ်”

နန်းကလျာက ခေါင်းတစ်ချက် ပြန်မော့လာသည်။

“ကျွန်မကို ရှင်တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ တတန်းထဲ မထားရင်တော်လှပါပြီရှင်၊ ရှင်ပြောတာတွေကို ကျွန်မကြားနေရတာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ် နားထောင်နေရသလိုပါပဲ၊

တိုက်ဆိုင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ အလွန်တိုက်ဆိုင်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ဖြစ်မှာပါပဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နန်းကလျာကို အခုလိုအပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ အိမ်မက်ကိုအပြင်မှာ တွေ့လိုက်ရသလိုပါပဲ၊ အခုလိုဆုံတွေ့ရအောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ‘သုရက္ခ’ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

“ဒါထက်သုရက္ခနန်းက နန်းကလျာနဲ့ဘယ်လိုများ ဟက်သက်နေပါလိမ့်၊ သိချင်လိုက်တာဗျာ”

“သိရပါတယ်ရှင်၊ ကိုသုရက္ခနန်းက ကလျာတို့နဲ့ မောင်နှမ တစ်ဝမ်းကွဲတွေ တော်ကြပါတယ်၊

ဒါပေမယ့် သူကကလျာအပေါ်မှာ စိတ်ထား မမှန်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့်သူနဲ့ကင်းကင်းနေခဲ့တာပါ၊ ဒီရုပ်ပုံလွှာ ကိုလည်း သူ့ဆီကိုဘယ်လိုရောက်နေမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒီးယူထားတာဖြစ်မှာပါလေ”

သည်တော့မှ ကျော်စွာသက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက် လေသည်။ ထို့နောက်ကျော်စွာက ငွေဆွဲပြားလေးကို နန်းကလျာဆီသို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မပြန်မယူချင်တော့ပါဘူး၊ ရှင်နဲ့ထိုက်လို့ ရှင်ရခဲ့တာ၊ ရှင်ပဲ သိမ်းထားလိုက်ပါတော့ ကိုကျော်စွာ

၁၂၆

သုရဇ္ဈ

ကျွန်မတို့ချင်း ခင်မင်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်ပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကလျာ”

“နောက်တစ်ကြိမ် ကလျာနဲ့ ပြန်တွေ့နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ကဲကျွန်တော်သွားတော့မယ် ကလျာ”

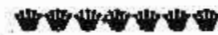
ကျော်စွာကအနီးတွင် ရပ်နေသော နန်းကလျာ၏ ပြုသွယ်သော လက်ချောင်းကလေးတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ်ကာ မြတ်နိုးစွာနမ်းပြီးမှ အပြင်သို့ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းတွင်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သော နန်းကလျာအဖို့ မကြာမှီတုန်လှုပ်သောရင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းဆွိုက်ဖို့စွာကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

စက္ကပါလသံဃာမင်း

၁၂၇

အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသော ကျော်စွာအနောက်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်းသက်ပြင်းလေး တစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ခြေရာကောက်ရန်သူများ

စခန်းသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက်တွင် ကျော်စွာမှာ မင်းသမီးလေး နန်းကလျာနှင့် ပက်သက်သော အကြောင်းများကို အတွေးမဆုံးအောင် ရှိနေတော့သည်။

နန်းကလျာ အကြောင်းနှင့်တဆက်တည်း စဖလုံနယ် စားကြီး အကြောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ နန်းကလျာနှင့် အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်ပြီး နန်းကေခိုင်နှင့် အဆက်အသွယ် ရှိပြီး မိမိတို့စခန်းတွင်ရောက်ရှိနေသော သူရဲထွန်းအကြောင်းများကို ဆက်စပ်၍ တွေးမဆုံးနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

သူရဲထွန်းသည် နယ်ချဲ့ဆန်ကျင်ရေးအတွက် တပ်မှူးနေသူရဲရန်နှင့် လာရောက်နေခြင်းမှာ သွေးရိုးသားဆို ဟုတ်ပါလေစဟု တွေးတောနေမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မိမိအားနန်ကလျာနှင့် ဆုံတွေ့ရန် အစပျိုးပေးခဲ့သော သူရဲထွန်းကိုတော့ စိတ်တွင်

ကျေးဇူးတင်နေမိပေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဦးစိုင်းနောင်ရောက်လာလေသည်။

“ဘာတွေများ ဒီလောက်အစဉ်းစားလွန်နေတာလည်း ကောင်လေး၊ သိပ်လည်းတွေးမနေနဲ့ဦး၊ တော်ကြာခေါင်းက အပင်တွေ ပေါက်ထွက်လာဦးမယ်၊

ကဲ... အဲဒီအတွေးတွေကို ဒီနေရာမှာ ခဏရပ်ထားခဲ့ ပေတော့လက်တွေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ လုပ်ကြစို့၊ တပ်မှူးကခေါ်ခိုင်းလိုက်သလူ၊

ကိုင်းအမြန်သွားကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား အလျင်အမြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တပ်မှူးနေသူရဲရန် ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းသို့ ရောက်လေလျှင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော တပ်မှူးကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

တပ်မှူးသည် အရေးကြီးသောကိစ္စအတွက် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။

သူတို့ကိုမြင်လျှင်ထိုင်ခိုင်းပြီး တပ်မှူးကစားပွဲနောက်တွင် ဝင်ထိုင်လေသည်။

“အရေးတော်ပုံကတော့ ပေါ်လာပြီ မောင်တော်စွာ၊ ခိုင်းပွန်ရဲတိုက်ထဲမှာ ဖမ်းဆီးခံထားရတဲ့ တို့လူ(၃) ယောက်ကို

မကြာခင် နေရာပြောင်းပစ်တော့မယ်လို့ ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်
တော်တွေဆိုက သတင်းရလာတယ်။

တပ်မှူးက စာရွက်လိပ်တစ်လိပ်ကို ထောင်ပြလေ၏။

“တို့က သတင်းရသွားတာကို သူတို့တန်ပြန်သတင်း
ရသွားတာလည်းဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် အတွင်းသစ္စာ
ဖောက် တစ်ယောက်အတွက်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်
တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီကိစ္စမှာတို့အက်က လက်ဦးဖို့က
အရေးကြီးတယ်။ ဒီတော့မင်းတို့ အခုချက်ချင်းပဲ ခရီး
ထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ မောင်ကျော်စွာ။”

“ကောင်းပါတယ် တပ်မှူး။”

အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့အတွက်
အချိန်အကန့်အသတ်မရှိပါဘူး။ တပ်မှူးခိုင်းတဲ့အတိုင်း
ဆောင်ရွက်ဖို့ အဆင်သင့်ပါဘဲ။”

“ကောင်းပြီ ...

အခုချက်ချင်းဘဲ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပြီး မောင်ရင်တို့
နှစ်ယောက်ခရီးထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ အခုသွားရမယ့် ခရီးဟာ
ပန်းခင်းထားတဲ့လမ်းကို လျှောက်ရတဲ့လမ်းမျိုး မဟုတ်ဘူး။

အလွန်ဘေးအန္တရာယ်များလိမ့်မယ်။

မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်အလိုရှိတဲ့

အကြောင်းပါလသံသယမပါး

အထောက်တော်သုံးဦးကို အကူညီခန်းက ကယ်ထုတ်ပြီး
ဘေးမသီရန်မခ ဒီကိုရောက်အောင်ခေါ်လာခဲ့ရမယ်
ကြားလား။”

“စိတ်ချပါ တပ်မှူး။ ကျွန်တော်တို့ကြိုးစားပြီး
အောင်မြင် အောင်ဆောင်ရွက်ပါမယ်။”

“အေးကွယ်၊ ဝမ်းသာစရာပေါ့ ... ကဲခရီးစဉ်
အတွက် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြရအောင်။”

ထိုသို့တိုင်ပင်နေစဉ် လူရိပ်တစ်ခုသည် ရွက်ဖျတ်တဲ့
အနီးတွင် လျှို့ဝှက်စွာရပ်တန့် နားထောင်နေသည်ကို တပ်မှူး
နေသူရိန်သတိထားမိလိုက်သည်။

ထူးခြားသောအကြည့်ကြောင့် ကျော်စွာကလည်း
အောက်သို့ ဖျတ်ကနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွက်ဖျတ်အနီးမှ
အတိတ်တရက် လှည့်ထွက်သွားသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မသိမကွဲ
သတိထားလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်တပ်မှူးက ပန်းချီကားဒေါင့်တွင် ရေခဲခွဲထား
သော လမ်းညွှန်ပြေပုံနှင့် လိုအပ်သော မိုက္ကာ ငွေကြေးများ
တို့ ထုတ်ပေးလေသည်။

“မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့
အထောက်တော်တစ်ယောက်ရောက် လာတယ်။

၁၃၂

သုရဒ္ဒ

ဟိုဘက်မှာလည်း နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးတပ်တွေဟာ အခြေအနေကောင်းနေကြတယ်။

နယ်ချဲ့တွေဟာ ချင်းတွင်းနဲ့ စစ်တောင်းမြစ်တွေမှာ အထက်ကိုမတက်နိုင်အောင် တားဆီးထားနိုင်ကြတယ်။ တက်လာသမျှအဖွဲ့တွေဟာလည်း အသေအကြေ အဖျက်အဆီးနဲ့ အထိနာနေကြတယ်။

ဒီတော့ အဲဒီက အထောက်အတော်တွေဆီက သတင်းအချက်အလက်တွေနဲ့ အထက်မြန်မာပြည်တစ်ဝိုက်မှာလည်း တော်လှန်ရေးတွေစလို့ရပြီ။ ဒါ့ကြောင့် ဒီအထောက်အတော်သုံးဦးကို အသက်နဲ့ ကယ်လို့ရမှဖြစ်မယ်။ သူတို့ဆီက အဖိုးတန်သတင်းစကား တွေဟာ တိုင်းပြည်အတွက် တော်လှန်ရေးအတွက်၊ ကျုပ်တို့ တမျိုးသားလုံးအတွက် အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ကိုင်း... ခရီးထွက်ဖို့ပြင်ကြပေရော။

ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့ နှစ်ဦးသည် ခရီးထွက်ရာတွင်လိုအပ်သောပစ္စည်းများ၊ လက်နက်ရိက္ခာများ ယူဆောင်၍ လက်ရွေးစင်ပြင်နက်ကြီးများကို ရွေးချယ်ယူဆမိုင်းပွန်မြို့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ခရီးထွက်ကြလေသည်။

ထိုအချင်းအရာအားလုံးကို စောင့်ကြည့်နေသူနှင့် ကျော်စွာတို့နှစ်ဦး ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ဦးမှာ မခံချိမခံ

နှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

“တောက် ခိုင်းလိုက်လေကွာ”

ကျော်စွာဟာတို့ထင်တာထက်တောင် ပိုပြီးခြေသွက်နေသေးတယ်။ အခုလည်းတပ်မှူးက အရေးကြီးတဲ့တာဝန်ပေးလိုက်တာဖြစ်မယ်။

ဒီကောင်အတော်လူတွင်ကျယ်ကျနေတယ်။

တစ်နေ့ကလည်း စပ်ဖလုံဟော်နန်း အတွင်းဆောင်စင်ပြီး သမီးတော်နန်းကလျာကို နှစ်ယောက်ချင်း ဝင်တွေ့သွားတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်။

တောက်ခိုင်းလိုက်လေကွာ။

ငါ့စွဲလမ်းနှစ်သက်တဲ့ နန်းကလျာကိုများ ဒီကောင်က ရာရာစစ ဖော်ကားသွားခဲ့တာ ငါလုံးဝမကျေနပ်နိုင်ဘူး။

“ယကွ”

ထိုအခါ ယကွဆိုသော လူကြမ်းကြီးက ဓားအိမ်မှ ဓားချိုး ကြိတ်ကနဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း မာန်ပါပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ မုန်းတီးနေတဲ့ ဒီကောင်စုတ်ကို ကျုပ်ရှင်းပစ်ပေးပါမယ်။ မပူပါနဲ့ အခုချက်ချင်းသူ့နောက်ကို ချက်ချင်း ဖျက်ပြီး ဒီကောင်နဲ့ သူ့အဖော်ကိုသတ်ပြီး သူတို့ဆီပါသွားလို့

မိကွာ သွေ ငွေတွေကို ပြန်ယူလာပါမယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပုန်းတားပြီတွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ထင်အောင် ထင်ယောင် ထင်မှား လုပ်ပစ်ခဲ့ပါမယ်။ မကောင်းဘူးလားဆရာ...”

ယကွက အားရပါးရပြောလိုက်သည်။

“ယကွရယ် မင်းပြောတာကတော့ လွယ်လိုက်တာ ကွာ၊ မင်းကကျော်စွာကို အထင်သေးနေတာကိုး၊ ကျော်စွာ ဟာမင်း ထင်သလို သာမန်စားသမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ကွာ၊ ဆရာကြီးမဟိန္ဒရဲ့ လျှို့ဝှက်စားကွက်တွေကို အကုန်ရထား ခဲ့တဲ့သူသိရဲ့လားကွာ၊ စားရေးမှာ အတော်ကျွမ်းကျင်တယ်၊ မပိုင်ပဲနဲ့ သွားစရင်မင်းခံလာရမှာပေါ့” ဟုပြောရင်း တစ်စုံ တစ်ခုကို စဉ်းစားနေလေ၏။

“ငါစဉ်းစားနေတာက တပ်မှူးက ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုအထူးတာဝန်တွေ ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ ငါသိချင်နေ တယ်၊ အဲဒါကိုမင်းသိရဲ့လား”

ငါအထင်ပြောရရင်တော့ နန်းကေခိုင်ဆီက ရတဲ့ သတင်း နဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ရင်တော့ ဒီကောင်တွေကို မိုင်းပွန်ကို လွှတ်တာလို့ငါထင်တယ်”

“မိုင်းပွန်ကို ဘာကိစ္စသွားကြတာလဲ ဆရာသမား”

“မိုင်းပွန်ရဲ့တိုက်ကြီးထဲမှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့

အထောက်တော်သုံးယောက်ကို သွားကယ်ခိုင်းတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါပဲဖြစ်ရမယ်ကွာ ဒီတော့ မိုင်းပွန်မြို့ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာရှိတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အထောက်တော်တွေကို ကယ်တင်ဖို့ တပ်မှူးနေသူရိန်က လူနှစ်ယောက်လွှတ်လိုက် တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို မိုင်းပွန်မှာ ရှိတဲ့ ဒို့လူတွေဆီကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားရင်ကောင်းမယ်”

“ဒါမှဒီကောင်တွေ မြို့ထဲဝင်တာနဲ့ ဆီးဖမ်းလိုက် ကြမှာကွာ”

“ဒီနည်းနဲ့ဒီကောင်တွေ ကောင်းကောင်းဒုက္ခ ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ မျက်နှာဖြူစစ်သားတွေက ဖမ်းမိသွားရင် ရှေ့မလှ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာကို ခံရပြီသတ်ပစ်မှာ သေချာ တယ်၊ ကဲ ယကွ ... မင်းငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောပါဆရာ”

“မင်း အခုချက်ချင်း မိုင်းပွန်ကို အရောက်သွားပြီး ဒီသတင်းကို မိုင်းပွန်ကတပ်တွေကို အမြန်ဆုံး အကြောင်းကြား အတော့၊

ဒီသတင်းကို အကြောင်းကြားရင် မင်းကိုဟိုကလူတွေ အသုဋ္ဌကောင်းကောင်းပေးမှာ သေချာတယ်၊ လာကယ်လို့

အရေးတော်ပုံ အောင်မြင်လာရင် ငါကလည်းဆုငွေ
ကောင်းကောင်းပေးမယ်ဟေ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“စိတ်ချစမ်းပါ၊ ဆရာတပည့်ဘယ်လောက် လက်စွမ်း
ထက်တယ်ဆိုတာ ဆရာလည်းအသိသားနဲ့၊ အခွင့်အရေး
သာရင်လမ်းမှာ အပြတ်ရှင်းခဲ့ပါမယ်၊ စိတ်အေးအေးသာ
နေခဲ့ပေတော့”

ထို့နောက်ယကွသည် လက်ရွေးစင်တပည့် အချို့ကို
ခေါ်ဆောင်ပြီး ကျော်စွာတို့နောက်သို့ ထပ်ချပ်မခွာလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

ရှေ့မှ ခရီးဆက်သွားခဲ့ကြသော ကျော်စွာနှင့်
ဦးစိုင်းနောင်တို့ တောလမ်းတောင်လမ်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ
ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ လမ်းခုလပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင်
လမ်းဘေးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်
ကို မြင်ရလေသည်။

ထိုဆိုင်ကလေး၏ နောက်ဖက်တွင် မြင်းစောင်းတစ်ခု
လည်းရှိလေသည်။

လမ်းခုလပ်နေရာတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသောကြောင့်
ဆိုင်မှာအတော်ကြီးမားပြီး ဝင်ရောက်စားသောက်သူ
များလှပေသည်။

ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့်
ဆိုင်တွင်းမှ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် ချောမာသော
မိန်းကလေးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး ယူငှာစွာကြိုဆိုလေ၏။

“လာကြပါရှင်၊ အထဲဝင်ကြပါ၊ ဆိုင်တွင်းမှာ
မောင်ကြီး တို့လိုချင်တာ အကုန်ရနိုင်ပါတယ်ရှင်”

“အလို...တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ အခုတိုခရီးပြင်း
နှင့်လာရင်း မြင်းတစ်ကောင်က ခြေခေါက်နာသွားလိုက
အဲဒါ မြင်းတစ်ကောင်လောက်လဲပေးနိုင်မလား၊ မင်းတို့
တောင်းသလောက်ပေးပါမယ်”

ကျော်စွာက ခါးတွင်ချတ်ဆွဲထားသော ရွှေဒဂါးအိတ်
ကို လက်ဖြင့် အသံမည်အောင်ပုတ်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

ညွှန်ကြိုမိန်းကလေး အိတ်တွင်းမှရွှေဒဂါးအသံကို
ကြားလိုက်လျှင် မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွား
လေတော့သည်။

အလွန်ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့်၊

“ရနိုင်ပါတယ်ရှင်၊ ရွှေငွေပေးလို့ကတော့ ဆိုင်ထဲမှာ
လိုရာအကုန်ရနိုင်ပါတယ်၊ ဆိုင်ထဲမှာ အရက်ကောင်းကောင်း
အစားအသောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ နောက်ပြီး ... ”

မိန်းကလေးက ညတုတုအမူအယာဖြင့် မြို့သွယ်

နေပြန်ရာ ကျော်စွာမှာ စိတ်မရည်နိုင်တော့ဘဲ ခတ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မိန်းကလေး မင်းရဲ့အဓိကအလုပ်ကဋေရရှိဘဲ မဟုတ်လား၊ တဲ့မှာ ပျော်ဘို့ပါးဘို့ခရီးထွက်လာကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အချိန်မရှိလို့ မင်းရောင်းမယ့် မြင်းကိုသာကြည့်ပါရစေ...”

ထိုအခါ မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ဖြစ်သွားပြီး မြင်းစောင်းရှိရာဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြီး ခတ်ဆောင့်ဆောင့် လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဖြိုင်တူသက်ပြင်းချလိုက်ကြပြီး စားသောက်ဆိုင်နောက်ဖက်မှ မြင်းစောင်းရှိရာသို့ထွက် လာကြသည်။

မြင်းစောင်းသို့ရောက်သောအခါ အတွင်း၌မြင်းသုံးကောင်ရှိသော်လည်း၊ မြင်းအကြောင်းကောင်းကောင်း ကျွမ်းကျင်သော ကျော်စွာကအရပ်ပြင်၌ ဒေါက်ကောင်းသော မြင်းနက်ကြီးတစ်ကောင်ကိုသာ သဘောကျပြီး ကျန်သည်မြင်းနှစ်ကောင်ကိုထော့ သဘောမကျပေ။

ထို့နောက်ကျော်စွာသည် ဆိုင်တွင်းပြန်ဝင်သွားပြီး

သိုင်ရှင်အားမြင်းစောင်းတွင်းမှ မြင်းနက်ကြီးကို မိမိမြင်းနှင့်လဲပေးပါရန် ပြောဆိုပြီး အိတ်တွင်းမှ ရွှေဒဂါးအချို့ကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးမှာ ရွှေဒဂါးများကို မြင်သောအခါ နှစ်သက်ရွှင်လန်းသောမျက်နှာဖြင့် မြင်းကိုရောင်းရန် သဘောတူပြီး စားပွဲပေါ်မှ ရွှေဒဂါးပြားများကို ကောက်ယူရန် လက်လှမ်းလိုက်စဉ် ထိုရွှေဒဂါးပြားများပေါ်သို့ အိတ်တစ်အိတ် ဘုတ်ကနဲ ကျလာသည်။ တဆက်တည်း အသံတစ်သံ ပေါ်လာ၏။

“အဲဒီအိတ်ထဲမှာ ရွှေဒဂါးတွေအပြည့်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား မြင်းစောင်းထဲမှာရှိတဲ့ မြင်းအားလုံးကို ကျုပ်လိုချင်တယ် အဘိုးကြီး”

ထိုအသံကြောင့် ကျော်စွာကမျက်နှာနဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးဗရပျစ်နှင့် နဖူးတွင် ဂုဏ်နိစည်းထားသော လူထွားကြီးတစ်ဦးကို မြင်ရလေသည်။

သူ၏ခါးတွင်လည်းကြီးမားသော ဓားရှည်တစ်လက်ကို ချိတ်ဆွဲထားရာ အရောင်တစ်လက်လက် တောက်ပနေတော့သည်။ သူ၏နောက်တွင်လည်း ဓားသမားနှစ်ယောက် ခါလာလေသည်။

ကျော်စွာသည် မိမိကိစ္စအား ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်သည်ဟု ထင်ကာ အချို့သာဆုံးမျက်နှာဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ ဒီမြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်ပဲယူသွားပါရစေ၊ နောင်ကြီးတို့ မြင်းလိုချင်တယ်ဆိုရင် မြင်းစောင်းထဲမှာ မြင်းနှစ်ကောင်ကျန်ပါသေးတယ် အဲဒါကိုပဲ ယူပါဗျာ”

ကျော်စွာကတောင်းပန်ပြောဆိုသော်လည်း စားသမားယက္ခနှင့် နောက်လိုက်များက မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

“အဲဒါတော့ တို့မသိဘူး၊ ငါတို့လိုချင်တာက မြင်းစောင်းထဲက မြင်းအကုန်ပဲ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ မြင်းတွေ ကျွပ်တို့ ယူသွားမယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ မြင်းတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ဂိုက်ချိုးထားခဲ့ရ မယ်ချို့၊ ကြိုက်ရာကို ရွေးပေတော့၊ ရွှေယူမလား၊ မြင်းတွေရဲ့ ခြေထောက် အဖြတ်ခံမလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထိုအခါ ကျော်စွာသည် စားအဖွဲ့ပေါ်မှ ရွှေဒိတ်ကလေးကို ကောက်ယူကာ မိမိတို့အား အဘယ်ကြောင့်

အကြောင်းမဲ့ ရန်ရှာသလဲ၊ ထိုသူကိုဘယ်မှာ မြင်ဖူးပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်သော်လည်း အဖြေမရနိုင်ပေ။

ယခုအခြေအနေမှာ မိမိတို့ဘက်မှလည်း လုံးဝ အလျှော့ပေး၍ မဖြစ်ပေ။

မြင်းမရှိပါက ဝိုင်းပွန်မြို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အချိန်မီ မရောက်နိုင်ပေ။

သည်အခြေအနေကတော့ မေတ္တာဖြင့်ရှင်း၍ရမည် မဟုတ်ဘဲ စားဖြင့်ရှင်းရမည်ဟု သဘောပေါက်လိုက်သဖြင့် အချိန်ဆွဲမနေတော့ပဲ လက်ထဲမှ ရွှေဒိတ်ဖြင့် ယက္ခမျက်နှာကို ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ယက္ခမှာ ရုတ်တရက်ရှောင်ချိန်မရတော့ဘဲ ဖရိုဖဲဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ဒေါသထွက်လာပြီး သူရထွန်းမှာကြားလိုက်သောစကားများကို မေ့လျော့သွားကာ ခါးမှတားကို ဖြတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ကျော်စွာကလည်း ကျောမှလွယ်ထားသောတားကို အေးအေးဆေးဆေးဆွဲထုတ်လိုက်ရင်း “ကျွပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့စာရင်းက တားနဲ့ရှင်းမှ ရမှာဆိုတော့လည်း ရှင်းကြတာပေါ့ဗျာ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ဆိုင်ရှင် အတိုးကြီးကတော့ ဆိုင်တွင်းမှာ ရန်မဖြစ်ရန်

အော်ဟစ်တောင်းပန်နေ၏။

ညော်ကြီးမိန်းကလေးများနှင့် ဆိုင်တွင်းမှ စားသောက်နေသူများကတော့ ကြောက်လန့်တကြားအဝေးသို့ ရှောင်နေကြရလေ၏။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကွက်ချောင်းရင်း တိုက်ကွက်ရှာနေကြရာ ပြင်ရသူတို့မှာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်နေကြရတော့သည်။

ယကွသည် ကျော်စွာ၏ ရွံ့တွန့်စွန့် အမူအရာကို ကြည့်ရင်း ဆရာသမားပြောသလောက်လည်း မဟုတ်လားဟု အထင်သေးကာ ကျော်စွာကို လှမ်းခတ်လေသည်။

ကျော်စွာက ကဗျာကယာ ရှောင်ပေးလိုက်သောကြောင့် ပွတ်သီကလေး လွဲသွားလေ၏။ ထိုအခါယကွသည် အားတက်လာပြီး စားချက်များကို ဆက်ကာဆက်ကာသွင်းရင်း တိုက်စစ်ဆင်လာတော့သည်။

ကျော်စွာမှာ ထိုစားချက်များကို မခံနိုင်သည့်အလားနောက်ဖက်သို့ တပြည်းဖြည်းဆုတ်ပေးနေလေရာ ဦးခိုင်းနောင်ကပင် ကျော်စွာစားကွက်များကိုကြည့်ရင်း ဝေဝေဝါဖြစ်မိတော့သည်။

သူသည်အံ့သြစွာကြည့်နေသည်။ ကျော်စွာ၏

ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ပျက်နေသောစားကွက်များကိုကြည့်ပြီး ယကွမှာ အားတက်လာကာ တချက်ကမ်းဖိတိုက်လေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွကျော်စွာရ အခုမှသိပ်ကြောက်နေသလား။ ဒါထက်မင်းကိုယ်မင်း တပ်မှူးရဲ့ လက်ရုံးတစ်ဆူ၊ စားသမားဘွဲ့ခံထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေခုတော့ ဘယ်ချောက်ကုန်ပြီလဲကွ ပြောစမ်းပါဦး။ ငါကမင်းကို အသေမသတ်ပါဘူးကွ။ ဒီကနေ မိုင်းပွန်ရောက်အောင် ခရီးမဆက်နိုင်ရုံ လောက်စာလေး ပညာပေးပါမှာပါကွ။ သိပ်လည်း ကြောက်နေပါနဲ့။”

“ခင်ဗျားညာနေတာ၊ ခင်ဗျားစားချက်တွေက ကျုပ်ကို အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ မသိဘူးထင်နေသလားဗျ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ချင်ရလောက်အောင် ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လိုရန်ငြိုးရိုလိုလဲဗျ။”

“အေး သိချင်ရင်တော့ ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းကငါအချိန်မရွေးသတ်ပစ်လို့ရတဲ့ ဆာလူဖြစ်နေလို့ပဲကွ။ ငါ့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ကတော့ မင်းကို မိုင်းပွန်

မရောက်အောင် တားဆီးနိုင်ဘို့ပဲကွ၊ ဒီလိုတားဆီးနိုင်ဘို့
ငါ့ကို ရွှေငွေ အမြောက်အမြားပေးပြီး တာဝန်ပေးလို့ပဲတော့
သိပြီလား။”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက ခိုင်းတာလဲ”

“မင်းကဒါတွေသိလို့ ဘာထူးမှာတဲ့လဲကွ”

“ဒီလိုသိမှလည်း ကျုပ်ရန်သူကို သိရတော့မပေါ့
ပြောစမ်းပါဗျ”

“အေး မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မိုင်းပွန်မရောက်အောင်
တားဆီးခိုင်းတဲ့ သူကတော့ သူရထွန်းဆိုတဲ့ ငါ့ဆရာပဲ။ ဇာတ်
သိပြီးရင်တော့ သေဖို့သာပြင်ပေတော့ဟေ့”

ကဲ . . . ဦးစိုင်းရေ ကျုပ်တို့ကို သတ်ခိုင်းခဲ့တာ
သူရထွန်း တဲ့ဗျ ခင်ဗျားမှတ်ထားပေတော့ဗျို့။ သူက ကျုပ်တို့
သတ်ပြီးရင် ခင်ဗျားကိုပါဆက်သတ်မှဗျ”

“အသေအချာပေါ့ ကောင်လေးရာ”

ဦးစိုင်းနောင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြော
လိုက်လေသည်။

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း ခင်ဗျားကို သနားလို့ ကျုပ်ပွဲသိမ်း
လိုက်ပါမယ်။ ခရီးဆက်ဖို့ဖြင်းတွေပြင်ထားပေရောဗျို့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး စောစောပိုင်းက ကြောက်ရွံ့

ထိတ်လန့်သော အမှုအယာဖြင့် ခံစစ်တိုက်နေသော ကျော်စွာ
မှာ ထမဟုတ်ချင်းအသွင်ပြောင်းကာ တိုက်စစ်ဆင်လေရာ
ယက္ခမှာ အံ့သြစွာဖြင့် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပေးရ လေတော့
သည်။

ကျော်စွာ၏မီးကွက်များမှာ လျှပ်စီးလက်သည်နှယ်
လျှင်မြန်သွက်လက်ပြီး ပြင်းထန်လေရာ စောစောက မိမိ
အလှည့်ခံစားလိုက်ရမှန်း ယခုအခါမှ ခိုင်မီလေတော့သည်။
ထိုအခါမှ ယက္ခက သူ့လူများကို အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဝင်တိုက်ကြပါတော့လား။ ဘာခိုင်
ကြည့်နေတာလဲကွ”

ထိုအခါ နောက်ထပ်မီးသမားနှစ်ယောက် ထပ်ဝင်
လာရာ သုံးယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်စေကာမူ ကျော်စွာက
အပေါ်စီးမှ ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်ရင်း အချိန်အနည်းငယ်
အတွင်းမှာ ယက္ခ၏ တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဒဏ်ရာများ
အသီးသီးရစေကာ ပွဲသိမ်းပေးလိုက်နိုင်သည်။

ထိုအခါမှ ယက္ခသည် သူရထွန်းမှာကြားလိုက်သော
စကားများကို သတိရကာ မိမိအသက်ဘေးအတွက် ဦးခိုပ်
လာမိတော့သည်။

၁၄၆

သုရဇ္ဈ

“ကျုပ်ကို ခင်ဗျားကြီးက အသေသတ်တို့ ကြိုးစား
ပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အသေမသတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့
ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို လိုက်မနောက်ယှက်နိုင်အောင် ဒဏ်ရာ
လောက်ဘဲ ပေးထားခဲ့မှာပါ”

တိုသို့ပြောကာ လျှပ်တပြက်ဝါးပြင်းပြင်းတစ်ချက်
ထိုးသွင်းလိုက်ရာ ယက္ခဏ်လက်မောင်းနှင့် ပခုံးသားတိုက်
မှာ သွေးချင်းချင်းနီလျက် ဒဏ်ရာများပြင်းထန်စွာ ရသွား
လေတော့သည်။

တိုအခါမှ ယက္ခမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားလျက် ရှိနေ
တော့သည်။ ကျော်စွာက ယက္ခကိုခါးပြားဖြင့် “ဖျန်း”ကနဲ
တစ်ချက်ရိုက်လိုက်ပြီး ဤသို့ ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မိတ်ဆွေကြီးရေ ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်အပေါ်
မှာ ရန်စမရှိဘဲနဲ့ မစ္ဆရိယစိတ်ထားကြပေမယ့် ကျုပ်ကတော့
လူလူချင်း အကြောင်းမဲ့ ရန်မရှာချင်ပါဘူး။ အခုအချိန်မှာ
ခင်ဗျားကို ကျုပ်သတ်မယ်ဆိုရင် သတ်လို့ရပေမယ့်
အကြောင်းမဲ့ မသတ်လိုပါဘူး”

အခုလို ကျုပ်တို့တိုင်းပြည် သူတစ်ပါးလက်အောက်
ရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းမကွဲ
သင့်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေ

စက္ကနပါလသံသေခါး

၁၄၇

ပျောက်တဲ့အထိ ဒီမှာ အနားယူရင်း ဆေးကုသပေးဦးတော့၊
ဒဏ်ရာပျောက်မှ ကျုပ်တို့ နောက်လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျား။
ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ပြီး
နောက်ယှက်ဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျုပ်က စိတ်ထိန်းနိုင်ပေမယ့်
ကျုပ်ရဲ့ခါးကိုတော့ တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ သူက အကြောင်းမဲ့
ရန်ရှာတဲ့သူမျိုးဆိုရင် သိပ်ပြီး သည်းမခံဘူးဗျ။ အဲဒါ မြဲမြဲ
မှတ်သားထားပေရော့ဗျို့”

ထို့နောက် ယက္ခနှင့် အဖော်နှစ်ယောက်တို့သည်
ရရှိထားသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ဆေးကုသရန်အတွက်
မိန်းကလေးများအကူအညီဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား
ကြလေ၏။

“ဦးစိုင်းရေစောစောက ကျုပ်ဟန်ဆောင်လိုက်တာ
မဝင်ဘူးလားဗျို့။ ယက္ခဆီက သတင်းစကားတွေ သိလိုက်ရ
တာ ဟန်မကျဘူးလား”

“ဟန်ကျတာပေါ့ဗျား ဒါပေမယ့် မင်းဟန်ဆောင်တာ
မိတောင် လန့်သွားတယ်ကွာ...”

ကျော်စွာက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် ကျုပ်တို့ကို ဒီ
သူရဲထွန်းဆိုတဲ့လူက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ရန်ရှာချင်

၁၄၈

သုရက္ခ

နေရသလဲ မသိပါဘူးဗျာ”ဟု ငြီးတွားရင်း ထမင်းဆိုင်ရှင်
ထံမှ ပြင်းနက်ကြီးကို အလိုက်ပေးလဲလှယ်ယူကာ ခရီးဆက်
ကြပြန်လေ၏။

“နေရစ်ခဲ့ပေဦးတော့ ယက္ခရေ....”

စန္ဒာပါလသံသေခါး

၁၄၉

ရဲတိုက်တွင်းမှ သက်စွန့်ဆံ့ဗျားလှုပ်ရှားမှုများ

ဤသို့ဖြင့် ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့သည် ခရီးပြင်း
နှင့်လာကြရာ မကြာမီပိုင်းပွန်နယ်စပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။
ထိုဒေသကား အင်္ဂလိပ်တို့လက်အောက်ကျရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်၍
နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ အုပ်စိုးနေချိန်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုနေ-
့ကား မိုင်းပွန်မြို့၌ ငါးရက်တစ်ရက်နေ့ဖြစ်သောကြောင့်
မြို့တွင်းမြို့ပြင် စည်ကားလျှက် ရှိသည်။

လူအများ ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားလျက်
ရှိပေ၏။ ကျော်စွာတို့လည်း အများနှင့်ရောကာ မြို့တွင်းသို့
ဝင်ရောက်သွားကာ ရဲတိုက်ကြီးရှိရာဘက်သို့ မယောင်
မလည် သွားရောက် အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။

ရဲတိုက်ကြီးမှာ မြို့၏ တောင်ဘက်နယ်နိမိတ်အခမ်းအနားတွင် အုတ်တံတိုင်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ အထေးမှ ကြည့်လျှင် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည်နှင့် တူတော့သည်။ ဆေးပတ်လည်တစ်နေရာတွင် ကျွဲနို့သည်။ ကျွဲတွင်း၌ ရေများ ပြည့်နေလေ၏။ ရဲတိုက်ကြီးအဝင်တံခါးဝမှာ လက်နက်ကိုင်အစောင့်များ မပြတ်ကင်းလှည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အင်း ... ရဲတိုက်ကြီးကတော့ အထောင့်ကို ကြီးတာဘဲ၊ လုံခြုံရေးအစောင့်တွေလည်း အထောင့်များတယ်။ အကျွန်းသားတွေကို ဒီနေရာမှာ ထားမှာ သေချာတယ်”

ဒါပေမယ့် အကျွန်းသားတွေကို ဝင်ကယ်ဘို့နေနေသာသာ အထဲရောက်အောင် ဝင်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူးကွ”

ဦးစိုင်းနောင်က ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပျက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ဦးစိုင်းနောင်ရယ်၊ ဘယ်အရာမဆို ထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ရှိစမြဲ မဟုတ်လားဗျ”

ဒီနေ့က နေ့နေဆိုတော့ ရဲတိုက်ကြီးထဲက လူတွေ အပြင်ဘက်ကို ရှေးဝယ်ထွက်စရာအကြောင်းရှိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့တွက် အသုံးချရမယ့် အခွင့်အရေးပဲဗျ၊ ပျက်စိန်ကို

ခွင့်၊ နားကိုစွင့်ထားပေရော့ဗျ”

ရဲတိုက်ကြီးရဲ့ မျက်စောင်းထိုးတစ်နေရာတွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိလေရာ နှစ်ယောက်သား ထိုစားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်ကာ ရဲတိုက်ကြီးကိုဘက်သို့ မြင်ရသောနေရာတစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ နေရာယူလိုက် ကြသည်။

ထို့နောက်စားသောက်စရာများကို မှာကြားလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်အတွင်းသို့ လူဝကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး ဆိုင်ရှင်လူကြီးနှင့် စကားပြောနေ၏။

“ခင်ဗျား ကျုပ်မှာထားတဲ့ အရက်ကောင်းကောင်းတွေရပြီလား”

“ရပါတယ်၊ ဗိုလ်မင်းလိုသလောက် ရပါစေမယ်၊ အခြား ဘာများလိုပါသေးလဲ”

“မလိုဘူးကျုပ်တို့ရဲတိုက်ထဲမှာ အခြားပစ္စည်းတွေ အကုန်လုံလောက်တယ်၊ အဲ... အမြဲလိုနေတာကတော့ အရက်ပဲဗျ၊ ခင်ဗျားတာဝန်က အရက်လုံလောက်အောင် ချာပေးဖို့ပဲ၊ ငွေကြေးအတွက်တော့ မပူနဲ့၊ ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေပဲ၊ ကဲအရက်တွေကိုပုံးတွေနဲ့ ရသမျှထည့်ထားပေတော့၊ ကျုပ်အတွက် အရက်နဲ့စားသောက်စရာတွေ စီမံပေးပါ”

ထိုလူဝကြီးသည် ခပ်ထွေထွေအမူအယာဖြင့် ထိုင်စရာ နေရာလိုက်ရှာနေရာ ဈေးနေ့ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်တွင်းရှိ စားပွဲနှင့်ထိုင်ခုံ အားလုံးနေရာမလပ်ဖြစ်နေရာ ထိုအခွင့်အရေး ကိုကျော်စွက အမိအရအသုံးချလိုက်သည်။

အနီးသို့ရောက်လာသော လူဝကြီးကိုထ၍ နေရာပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကို ဒီမှာထိုင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စားကြသောက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“အေးကွာ... ကျေးဇူးပါပဲ။ တစ်ဆိုင်လုံးအလကား ကျွေးနေသလို ထိုင်စရာနေရာတောင် မရှိဘူး။ ဈေးနေ့ဆိုတော့ ဒီလိုပဲကွ”

ပြောပြာဆိုဆိုနှင့် လူဝကြီးက ကျော်စွာတို့စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ရာ ကျော်စွာက အရက်နှင့်စားသောက်စရာများကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုမှာထားတာတွေက လူသိပ်များတော့ တော်တော်နဲ့ရောက်လာဦးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ဒီမှာ ရောက်ပြီသား အရက်နဲ့စားသောက်စရာတွေကိုသာ အရင် စားသောက်ပေတော့ဗျာမိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

ကျော်စွာက အရက်တစ်ခွက်ကို ငဲ့ထည့်ပြီး ကမ်းမေး

လိုက်ရာ...

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟုလုံးပထွေးပြောရင်း တစ်ကျိက် တည်းမော့သောက်လိုက်သည်။

ကျော်စွာမှာ နောက်ထပ်အရက်များကို ဆက်တိုက် ငဲ့ပေးရာ လူဝကြီးမှာ အရက်ကိုအလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ပေးသမျှအရက်ခွက်များကို မငြင်းပဲရယ်ရယ်မောမော နှင့် အကုန်သောက်ပစ်နေတော့သည်။

မကြာမီမှာကြားထားသော အရက်နှင့်စားသောက်ဖွယ် ချာများထပ်မံရောက်ရှိလာရာ သူတို့ဝိုင်းမှာ အတော်ကို စည်ကားသွားပြီး အချိန်တိုတိုအတွင်း မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွား ကြလေတော့သည်။

“ကျွန်နာမည်က ‘ဦးစံကဲ’ လို့ခေါ်တယ်။ အလုပ် တတော့ဟိုမှာ ဖြင်နေရတဲ့ ခဲတိုက်ကြီးရဲ့ စားဖိုဆောင်ကို တာဝန်ယူနေရတဲ့ သူပေါ့ကွာ။ ဒါထက်မောင်ရင်တို့ကလည်း ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြအုံးမူပေါ့”

ဦးစံကဲဆိုသူ လျှာလေးဆာလေးနှင့် မေးလေ၏။

“အဲ ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ချင်းတွင်းမြစ် ဘေးက ရွာလေးတစ်ရွာက လာခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်က ဘိုးထောင်ပါ။ သူကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးလေးဦးသံရည်လို့

ခေါ်ဝေါ်တယ်။ ခိုင်းပွန်မြို့ကြီး အလွန်စည်ကားတယ်ဆိုလို့ မရောက်ဖူးလို့ လာကြည့်တာပါ။

“ဟား၊ ဟား မင်းတို့နာမည်တွေက အဆန်းပါလား။ ဘိုးထောင်နဲ့ သံရည်ဆိုတော့ တစ်ယောက်မှ တိုတဲ့သူမပါပါလား။ ကိုင်း ထားပါတော့၊ အခုခိုင်းပွန်မြို့ထဲကို လျှောက်လည် ပြီးကြပြီလား။ မင်းတို့မြို့ထဲမှာ လည်ပတ်ရင်း အခက်အခဲရှိရင် ငါ့နာမည်သာပြောလိုက်၊ အားလုံးအဆင်ပြေစေရမယ်။ ခဲတိုက်ကြီးက စားတော်ကံ စံကံ ဆိုရင် တစ်မြို့လုံး မသိတဲ့ လူမရှိဘူး။ ခဲတိုက်ကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ငါခေါ်ပြပါမယ်ကွာ၊ ခုတော့ သောက်လိုက်ကြအုံးစို့ဟေ့”

စားဖိုမူးဦးစံကံ ဆိုသူမှာ အရက်အလွန်ကြိုက်သူဖြစ်ရကား ကျော်စွာနှင့်ဦးစိုင်းနောင်တို့ တလှည့်စီထည့်ပေးသော အရက်ခွက်များကို ဆက်တိုက်သောက်လေရာ နောက်ဆုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရသည် အခြေအနေကို ရောက်သွားလေတော့သည်။

ညနေစောင်းပြန်ကာနီးသောအခါ ဦးစံကံမှာ ယိုင်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတို့တွဲရင်း ဆိုင်မှမှာကြားထားသော အရက်ပုံးများကို ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့က လိုက်ပို့ပေး

ရလေသည်။

ခဲတိုက်အနီးသို့ သီချင်းတကြော်ကြော်ဟစ်အော်ဆိုရင်း ဒယ်မ်းဒယ်င်လျှောက်လာပြီး အရက်ပုံးများဆွဲ၍ ဝင်လာသော သူတို့ကို မြင်လေလျှင် တံခါးစောင့်က နေရာမှ ထလာပြီးကြည့်သည်။

စားဖိုမူးဦးစံကံနှင့် အမှော်နှစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ ခဲတိုက်တံခါးမကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဦးစံကံမူးလာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအယာဖြင့် ပါလာသော အမှော်နှစ်ယောက်ကို တောင်စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ စားဖိုမူးဦးစံကံကိုသာ ကြိမ်းမောင်းနေတော့သည်။

“အပြင်ကို ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်တာနဲ့ စောင်းကမြင်းတို့ လွှတ်လိုက်ရတဲ့ အတိုင်းပဲ မုန့်ဆာပြန်လာတာ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။ ဗိုလ်မင်းသိရင် အပြစ်ပေးခံရပါစေချာ”

တံခါးမူးဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်မှ ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့သည် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။

သူတို့သည် ဦးစံကံကို တွဲရင်းအရက်ပုံးများကို နိုင်မနင်းဆွဲ၍ ဝင်ရောက်ကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အတွင်းသို့ရောက်လျှင်...

“ဟေ့ နေကြအုံး”

နောက်မှတံခါးမှူးအသံကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျော်စွာ
ရင်မှာ‘ဒိတ်’ကနဲ အခုန်မြန်လိုက်သည်။ ရင်တွင်းသို့ စိုးရိမ်မှု
များဝင်လာလေတော့သည်။

သို့သော်ဟန်မပျက်စေရန် ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။
တံခါးမှူးက အနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

“မင်းတို့သယ်လာတာ အရက်တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“အတော်ပဲကွာ ဦးစံကဲကြီး လှူပန်းမသိအောင် မှုနေ
တုန်း ငါ့ကိုအရက်နည်းနည်းလောက် ပေးခဲ့စမ်းပါ”

သည်တော့မှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ရပါတယ် ဗိုလ်မင်း၊ လိုချင်ရင်ပုံးသေးတစ်လုံး
ယူထားလိုက်ပါ၊ ဦးစံကဲကို ကျွန်တော်တို့ကြည့်လိုမိလိုက်
ပါမယ်”

ကျော်စွာက အရက်ပုံးသေးတစ်လုံးကို ကမ်းပေးလိုက်
သည်။ တံခါးမှူးက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ဒီလူကြီးဆီတောင်းလိုက်တော့
ဘယ်တော့မှ ရတယ်မရှိဘူး၊ အရက်ခွဲတစ်ခွဲတွေလည်း

သူတစ်ယောက်တည်း သောက်ပစ်တာနဲ့ ကုန်တယ်ထင်ပါရဲ့၊
တဲ၊ သွားကြ၊ သွားကြ၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး။

တော်ကြာ ရဲတိုက်ထဲကို ဗိုလ်မင်းတွေ ကင်းလှည့်ကြ
တော့မှာ အပြန်သွားကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

သူတို့သည် အတွင်းဘက်သို့ ရောက်လာသောအခါ
ဦးစံကဲနှင့် အရက်ပုံးများကို တစ်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်ကြ
သည်။

ထိုအခါ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြစ်နေသော ဦးစိုင်းနောင်ကို
ကျော်စွာက သတိပေးလိုက်သည်။

“ဦးစိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မှူးနေတာလဲ၊
ဟန်ဆောင်သောက်ပါဆို၊ တကယ်သောက်တာကိုး၊ သတိ
ထားပါဦး၊ တော်ကြာအကွဲတွေ ရောက်ကုန်ပါမယ်”

“ဒါအတွက် ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊
ငါကအရှိန်နဲ့ ဆက်ပြီးဟန်ဆောင်နေတာပါ”

ဦးစိုင်းနောင်၏ လေသံမှာ ပကတိတည်ငြိမ်လျှက်ရှိ
သောကြောင့် ကျော်စွာမင် ဟန်ဆောင်ကောင်းလှသော
ဦးစိုင်းနောင်ကို အံ့သြရလေတော့သည်။

“ဦးစိုင်းဟန်ဆောင်နေတာကလည်း တကယ်
အမူးလွန်နေတဲ့အတိုင်းဆိုတော့ တကယ်ထင်တာပေါ့”

“ကိုင်း ဒါဖြင့်လည်း လုပ်ငန်းလေ့လိုက်ကြရအောင်
လားဗျို့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမူးလွန်နေသော စားဖိုဖူး
ဦးစံကဲနှင့် အရက်ပုံးများကို ထားရစ်ခဲ့ပြီးနောက် ခဲတိုက်ကြီး၏
မြေတိုက်ခန်းဆင်းသက်ရာ လှေခါးရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်။

လှေခါးရင်းရောက်သည့်တိုင် သူတို့သည် ကင်းလှည့်
နေသူများနှင့် မတွေ့ကြရပေ။

မှောင်မိုက်စွာအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် အစောင့်တော်
တော်များများ စားဖိုဆောင်သို့ရောက် နေကြခြင်းဖြစ်ပေ၏။

သို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သားမြေတိုက်တွင်းသို့
အလွယ်တကူ ဆင်းသက်ခဲ့ကြလေ၏။

မြေအောက်အခန်းသို့ ရောက်လေလျှင် အကျဉ်းသား
များကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော အချုပ်ခန်းအမြောက်
အများကို တွေ့ရလေရာ မိမိတို့ကယ်တင်ရမည့် လူသုံး
ယောက်ကို အရေးတကြီး ရှာဖွေကြလေ၏။

မြေအောက်ခန်း၌ မီးအလင်းရောင် နည်းနေလေရာ
အမှောင်ရိပ်ကြောင့် သွားလာလှုပ်ရှားရတာ ပိုမိုလွယ်ကူသော်

လည်း ရှာဖွေရတာအတော်ကို ခက်ခဲလှသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် မြေအောက်ရှိ
အချုပ်ခန်းများအနံ့ လိုက်လံရှာဖွေကြသော်လည်း မိမိတို့
တွေ့လိုသူများကို ရှာဖွေမတွေ့ဘဲ ရှိနေတော့သည်။

“အရေးကြီးတဲ့ အကျဉ်းသားတွေကို အခုလိုသာမန်
အကျဉ်းသားတွေနဲ့ ရောနှောပြီး ချုပ်ထားလိမ့်မယ်လို့ မထင်
ဘူး၊ သူတို့ကို သီးသန့်ထားလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဦးစိုင်းနောင်ကလေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘယ်နေရာမှာ ရှိမယ်ထင်လဲ”

“ငါ့အထင်ပြောရရင် ဒီမြေအောက်ခန်းမှာ မထားရင်
ခဲတိုက်အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခန်းမှာ ထားမယ်ထင်တယ်”

“ဒါဖြင့် အပေါ်ပြန်တက်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား အမှောင်ရိပ်ခိုကာ ခဲတိုက်အပေါ်ထပ်
သို့တက်ခဲ့ကြရလေသည်။

အပေါ်ရောက်သောအခါ ညဉ့်ဦးယံအချိန် အရက်ရှိန်
ကလေးနှင့် ခပ်ထွေထွေဖြစ်ကာ ဝတ်ကျောတန်းကျော
တင်းလှည့်နေကြသော အစောင့်အမျိုးကို ပုံမှန်ခိုက် လှည့်စား
တာ အပေါ်ခန်းများသို့ လိုက်လံရှာဖွေကြရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာသောအခါ အခန်း

တစ်ခန်းထဲတွင် ချစ်နှောင်ထားသောလူသုံးယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ အကျဉ်းသားသုံးဦးမှာ ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေကြလေ၏။

ကျော်စွာကသံတိုင်ကြားမှ လေသံတိုးတိုးဖြင့် အသံပေးလိုက်ရာ ထလာကြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစိုင်းနောင်သည် အချစ်ခန်းဆတ်ထားသော သော့ကို စစ်ဆေးပြီး သစ်သားတန်တစ်ခုဖြင့် သော့တုတ်တစ်ခုကို အလျင်အမြန်လုပ်နေလေ၏။

အခန်းကျဉ်းနေရာမှာ အလင်းရောင်မှိုဝါးလျက်ရှိသောကြောင့် ဦးစိုင်းနောင်မှာ ဓားမြောင်ဖြင့် သော့တုတ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပြုလုပ်နေရသောကြောင့် ခရီးတွင်သင့်သလောက်မတွင်ပေ။

သော့တုတ်ပြီးကာနီး အချိန်လောက်တွင် ရဲတိုက်၏ သူရဲရှိ စကြိုန်တစ်လျှောက် ကင်းလှည့်လာသောခြေသံအချို့ကို ကြားရလေလျှင် ကျော်စွာက ကျောမှလွယ်ထားသောဓားကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“ဦးစိုင်း ခင်ဗျားအလုပ်ကို ပြီးအောင်သာ ဆက်လုပ်ပေတော့၊ ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် ထိန်းထားပေးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး မှောင်ရိပ်မှ စကြိုလမ်းပေါ် ပြေးတတ်

ကာ ကိုယ်ယောင်ပြလိုက်လေ၏။

လုံရှည်များ ဓားများကိုင်ဆောင်ထားသော အစောင့်များမှာ မှိုဝါးဝါး အလင်းရောင်အောက်တွင် ဓားကိုင်ပြီးပြေးထွက်လာသောကျော်စွာကို ရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရသောအခါ တစ္ဆေသူရဲတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသည့် ပမာကြက်သေသောကာ ကြောင်၌ရပ်တန့်ကြည့်ရှုနေကြပြီးမှ ခထကြာမှ တစ်ဦးက

“ဟေ့ . . . ဒါတစ္ဆေသူရဲမဟုတ်ဘူး၊ လူပဲကွ၊ နေသူရဲတစ်ကောင် အကျဉ်းသားတွေကို လာကယ်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ မလွတ်စေနဲ့ကွ”

ထိုသို့အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး အနီးသို့ပြေးလာကာ လုံရှည်ကြီးဖြင့် ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သတိဖြင့် ပြေးဝင်လာသောကျော်စွာက လုံချက်ကိုလွတ်ရုံရှောင်ပြီး လက်ထဲမှ ဓားဖြင့်ထွက်လိုက်ရာ “အား” ကနဲ အော်ပြီး တစ်ယောက်လဲကျသွားသည်။

ထိုအခါ ကျွန်လေးယောက်က လုံရှည်ကြီးများဖြင့် ဦးစိုင်းတိုက်ခိုက်ကြရာ ကျော်စွာသည် ကြောင်တစ်ကောင်အလား လျင်မြန်စွာတိမ်း၍ လျှပ်တပြတ်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

စကြိုန်လမ်းမှာ အလွန်ကျဉ်းနေသဖြင့် အစောင့်နှစ်ဦး

၁၆၂

သုခုမ

သာ ဝင်လာနိုင်သောကြောင့် ကျော်စွာတက်မှ တပန်းသာနေ
တော့သည်။

လှံရည်ကြီးများ ဒဏ်ချက်ကြောင့် လက်မောင်းနှင့်
ပေါင် တွင်ဒဏ်ရာအနည်းငယ်ရထားရုံမျှဖြင့် ကျန်သော
စစ်သားလေးယောက်ကို အနိုင်တိုက်နိုင်သော်လည်း
စားသံလူသံများကြောင့် အခြားအစောင့်များ ပြေးလာကြရာ
ကျော်စွာမှာ အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်လင့်ကစား စကြိုလမ်း
အတွင်း ဝင်မလာနိုင်ကြသောကြောင့် အချိန်အတော်ကြာ
အောင် ဟန့်တားထားနိုင်လေ၏။

သို့စေကာမူ အများနှင့်တစ်ယောက်မို့ နောက်သို့
ထုတ်ရင်း ခုခံနေရရာ အကျဉ်းအနီးအနီးသို့ပင် ပြန်ရောက်
လာလေ၏။

ထိုအခါ သစ်သားသော့တံ့ ပြုလုပ်နေသော
ဦးစိုင်းနောင်မှာ သော့တူပြီးသွား၍ သော့ပေါက်တွင်းသွင်း၍
ခတ်ကြည့်ရာ အတန်ငယ်ကြီးနေရာ မတော်ပဲဖြစ်နေပြန်၏။

“အရေးထဲကွာ သော့တန်ကကြီးနေရသေးတယ်”

ကဗျာကယာသော့တန်ကို ဓားမြှောင်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပြီး
သော့ခလောက်တွင်းတည့်ကာ လှည့်ခတ်လိုက်သောအခါ

စက္ကပါလသံသေခါး

၁၆၃

တို့ ကနဲ အသံပြည်ကာ သော့ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ထိုသို့ပွင့်သွားသည်နှင့် ဦးစိုင်းနောင်သည် အခန်း
ထဲသို့ ခုန်းကန်ပြေးဝင်သွားပြီး အကျဉ်းသားများကို
အနောင်အဖွဲ့မှ ပြေးပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်အကျိုးများကို အသီးသီးဆုတ်ခြကာ ကြိုး
ဆွယ် ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ကိုင်း အချိန်မရှိဘူး။ ကင်းစောင့်စစ်သားတွေကို
ကျော်စွာတားထားတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က ဒီကြိုးကို အသုံးပြု
နဲ့ ကျုံးထဲရောက်အောင် ဆင်းကြမယ်၊ ကဲလာကြ”

ထို့နောက်အခန်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ကြိုးကို
ဆန့်အောင် ချည်ထားလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တဆင့်
ကျုံးထဲရောက်အောင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းကြ
လေသည်။

အကျဉ်းသားသုံးယောက်မှာ ကြိုးချည်မှတဆင့်
ကျုံးထဲရောက်အောင်ခက်ခက်ခဲခဲ ဆင်းကြလေရာ ခဏ
ကြာ သုံးယောက်လုံး အောက်သို့ရောက်သွားလေတော့
သည်။

ထိုအခါ ဦးစိုင်းနောင်က ...

“ကျော်စွာရ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ မင်းအရင်ဆင်း

၁၆၄

သုရဇ္ဈ

တော့ ဒီကောင်တွေကို ငါထိန်းထားပေးမယ်ကွ"

"ရတယ်ဦးစိုင်း။ ခင်ဗျားသာအရင်ဆင်းသွားပြီး အကျဉ်းသားတွေကို လွှတ်အောင်ခေါ်သွား ကျွန်ုပ်လုံးနဲ့မယ် ထိုသို့ပြောရင်း ရှေ့သို့သဲကြီးမဲကြီးဆင်တိုးလာသော အစောင့်များကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်တားဆီးနေရလေသည်။ ဦးစိုင်းနောင်မှာ တားရေးကျွမ်းကျင်သူမဟုတ်ရက အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်နေသော အစောင့်များကို ကျော်စွဲ လို အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခုခံတားဆီးနိုင်မည် မဟုတ်မှီ သဘောပေါက်သွားကာမည်သို့မျှ ထပ်မပြောတော့ပဲ ကြိတ် ခိုဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဦးစိုင်းနောင်မှာလွတ်သွားလေလျှင် ကျော်စွဲသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျဟန်ဖြင့် နှေးကွေးစွာဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ သို့ ဆုတ်ပေးလေရာ ကျော်စွဲ၏ တေးစွမ်းကို ကြောက်ရွံ့သိပ်မတိုးဝံ့ကြသော အစောင့်များမှာအားတက်လာကာ ရုတ် ရှေ့တိုးလာကြရာ ကျော်စွဲသည် လျှပ်တပြက်ခုန်ဝင်သွား တာဖြင့် ဘယ်ပြန်ညာပြန်နိုင်လေရာ ရှေ့မှလူသုံးလေးယောက် အတုံးအရုံးလဲကျသွားသည်ကို မြင်သောအခါ နောက်လူ သည်း နောက်သို့ဆုတ်ပေးကြလေ၏။

ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူကာ ပြတင်းပေါက်သို့

ပြေးသွားကာ အောက်သို့ခိုဆင်းသွားလေတော့သည်။

တစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ နံရံကို ခြေကန်၍ တူးတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေသော ရှေ့ ကျော်စွဲသည် ကျုံးရေထဲသို့ နစ်ကျသွားသည်။

မွမ်းသွားသောကြောင့် သတိလစ်မတတ် ဖြစ်သွားပင် သည်။ နောက်မှရေပြင်ပေါ်ပြန်တစ်တာ ကန်တစ်ဖက်သို့ အားတင်းကာ ကူးသွားလေ၏။

ကျုံးတစ်ဖက်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အားကမ်းပေါ် မှ ဆွဲတင်လိုက်သည်ကိုသာသတိရပြီး သတိလစ် သွားလေ တော့သည်။

ကျုံးတစ်ဖက်သို့ရောက်နေကြသော ဦးစိုင်းနောင်တို့ သည် ကျော်စွဲကိုလုံခြုံစိတ်ချလိုက်သော နေရာသို့ ရောက် အောင်ပွေ့ခေါ်လာကြသည်။

ထိုအချိန်အထိ ကျော်စွဲမှာ သတိလစ်နေဆဲပင်။

"အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လားမသိဘူး"

"မျက်နှာကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး တစ်ချက်လောက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပါလား ဒါမှ သတိရလာမှာ"

တစ်ယောက်က အကြံပေးလိုက်သဖြင့် မျက်နှာကို

တစ်ချက်လောက်ရှိကလို့ကမှ ကျော်စွာသတိပြန်ရလာသည်။
ထိုအခါ အကျဉ်းသားသုံးယောက်အနက် တစ်
ယောက်မှာ ကျော်စွာမျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်နေလေ
၏။

“အလို ဒါ... နယ်စားကြီးနေမိနဲ့ရဲ့ သားတော်လေး
ရုက္ခများ ဖြစ်နေရောသလား ဘုရား။ ဘုရား”

“ခင်ဗျား ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဦးစိုင်းနောင်က နားမလည်စွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟာ... ပြောရင်တော့ အရှည်ကြီးဘဲဗျ မထိပုတ္တရ
နယ် သူရိယ ပြည်နယ်က နယ်စားကြီး နေမိနဲ့မှာ သားတော်
လေးတစ်ပါး ရှိတယ်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပျောက်သွားခဲ့တာ
ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ သူနဲ့ အတော့်ကိုရှပ်ချင်း
ဆင်တယ်”

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့။ ခုတော့
ကျုပ်တို့ ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ အန္တရာယ်ကင်းမယ်
နေရာကို ရှာကြဦးစို့ရဲ့ မကောင်းဘူးလား”

ကျွန်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီးသော သူတို့လူစုမှာ
မိုင်းပွန်ရဲတိုက်ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ရဲတိုက်ကြီးမှာ အမှောင်ထဲတွင် ထိုင်နေသော

မကောင်း ဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် ထိုင်နေသည့်အလား
ထီးထီးမားမား တွေ့မြင်နေရသည်။

မိမိတို့လူစုမှာ မိုင်းပွန်မြို့တံတိုင်း၏ အပြင်ဘက်တွင်
ရောက်ရှိနေပြီး မိမိတို့ဖြစ်သန်းလာသော ကျွန်းမှာ အရှေ့
ဘက်ကျုံးဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။

ထိုပြင် သူတို့ရောက်နေသော နေရာမှ သစ်ပင်
ချုံနွယ်များ ထူထပ်နေသောကြောင့် အလွယ်တကူ ရှာဖွေ
ပတွေ့နိုင်မှန်း သိရလေရာ အတန်ငယ်စိတ်သက်သာမှု
ရကြလေ၏။

သို့သော် ဦးစိုင်းနောင်က -

“ကျုပ်တို့ တစ်နေရာထဲမှာ ကြာကြာနေလို့
မကောင်းဘူး။ ဒီကောင်တွေ တောနင်းရှာရင် တွေ့သွားနိုင်
တယ်”

ထိုသို့ သတိပေးပြောကြားလေသောကြောင့် အားလုံး
သဘောတူပြီး ခရီးဆက်ကြလေ၏။

ညဘက်ခရီးဖြစ်သောကြောင့် သူတို့အတွက် များစွာ
အထောက်အကူဖြစ်လေ၏။ အမှောင်ထုက အကာအကွယ်
ပေးထားသကဲ့သို့ ဖို့ပေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံး ခရီးဆက်ကြရာ မိုင်းပွန်မြို့နှင့်

ဝေးသောတောဆုတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုနေရာတွင်
ဆတ္တနားကြရန် သဘောတူကြလေ၏။ တစ်ညလုံးသိမ်းပြင်း
ဆက်ကြရာ ချော်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် ကိုယ်ငွေ့ဖြင့်
ပြန်လည်ခြောက်သွေ့စ ပြုနေချေပြီ။ သစ်ပင်အောက်တွင်
အသီးသီးနားကြလေသောအခါ ဦးစိုင်းနောင်က စကား
စလာသည်။

“ကဲ ပိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားခုနက ပြောခဲ့တဲ့
သုရဇ္ဈဆိုတဲ့ မင်းသားလေးအကြောင်းကို ဆက်ပါဦးဗျာ”

“ဒီလိုဗျ... မထိပုတ္တရနယ်မှာ သူမိယပြည်နယ်
ဆိုတာ မှီတယ်။ အဲဒီပြည်နယ်ကို နယ်စားကြီးနေမိနွဆိုတာ
အုပ်ချုပ်တယ်။ အင်မတန် တန်ခိုးအာဏာကြီးလို့ နေဖို့
နေနွယ်တွေ လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်။ အဲဒီနယ်စားကြီးမှာ
သားတော်တစ်ပါးရှိတယ်။ သုရဇ္ဈလို့ အမည်ပေးထားတယ်”

တစ်ချိန်မှာ နယ်စားကြီးရဲ့ လူယုံတစ်ဦးက သားတော်
လေးကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ အခုထိ သတင်းအစအန
ပျောက်နေတယ်။ အခုဆိုရင် အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကြာပြီ
ထင်ပါရဲ့။

သားတော်လေးနဲ့အတူ နန်းသုံးရွှေဒေါင်ခွက် တစ်ခု
တော့ အထောက်အထားအဖြစ်ပါသွားလေရဲ့။

နယ်စားကြီးဟာ သားတော်လေးကို ချစ်ရှာလွန်းလို့
ဒီနေ့အထိ အနယ်နယ် အချပ်ချပ်ကို လူတွေလွှတ်ပြီး ရှာခိုင်း
ထားတယ်။ ရှာတွေ့တဲ့သူကတော့ တစ်သက်စားမကုန်အောင်
ဆုတော်လာဘ်တော်တွေရမှာ သေချာတယ်”

“ဒါထက်ပိတ်ဆွေကြီးက မင်းသားလေးကို မြင်ဖူးလို့
လား”

“မြင်ဖူးတာပေါ့ဗျာ။ သုရဇ္ဈမင်းသားလေး ငယ်ငယ်က
ကျွန်က အဲဒီနယ်စားကြီးဆီမှာ အမှုထမ်းနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။
ဒါကြောင့် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း မင်းသားလေးလို့ ထင်လိုက်
မိတာ။ ငယ်တာနဲ့ကြီးတာမဲ့ကွာတယ်။ ရုပ်ရည်ကတော့
နယ်စားကြီးနေမိနွရဲ့ရုပ်နဲ့ တထေရာထဲပါပဲဗျာ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ကျော်စွာသည် ဆရာကြီး
မဟိန္ဒနတ်ရုပ်ကြီးအောက်တွင် လျှို့ဝှက်သိမ်းထား သော ရွှေ
ငွေပစ္စည်းများထဲမှ ထူးခြားသော ရွှေဒေါင်းခွက်ကြီးကို
ပြန်လည် သတိရမိလေ၏။

“အင်း... ထူးခြားတာတော့ အမှန်ဘဲ”

ကျွန်ကိုလည်း မကြာခဏ မင်းသားလေးသူရဇ္ဈနဲ့မှား

နေကြတယ်။ ကျွန်ကလည်း အဖေအမေကို မမှတ်မိတဲ့ အညကြထစ်ဦးဆိုတော့လည်း အခက်သားပေါ့ဗျာ။

“အင်းလေ အမှန်တရားဆိုတာ ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရဘူးပါဘူး။ တစ်နေ့ကျတော့ အဖြေမှန် ပေါ်လာရမှာပါပဲ”

“အေးဗျာ . . . ကျုပ်တို့ရဲ့အသက်သခင်ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်က မဟုတ်ဘူးဆို ငြင်းလို့သာ လက်ခံလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသားလေး သူရဇ္ဈလို့ဘဲ တစ်ထစ်ချထင်နေတော့တာပါဘဲ”

“ကိုင်း . . . ကိုင်း မင်းသားလေးသူရဇ္ဈအကြောင်းကို ခဏမေ့ထားလိုက်ကြပြီး ရဲတိုက်ကြီးက စစ်သားတွေ လိုက်မလာခင် ဒီနေရာကခရီးဆက်ကြရအောင်ဗျို့”

တစ်ယောက်ကသတိပေးလိုက်မှ လက်ရှိအခြေအနေကို သတိရသွားကြတော့သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ကျုပ်တို့လည်းစကားကောင်းနေ လိုက်ကြတာ၊ လက်ရှိအခြေအနေကိုတောင် မေ့သွားတယ်ဗျ မိုင်းပွန်မြို့ကို လာစဉ်ကလမ်းအနေအထား၊ ဝန်းကျင် အနေ အထားတွေကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိခဲ့တယ်။ ဒီကနေ တောင်ဘက်ကို သုံးမိုင်လောက် ခရီးဆက်ရင် ကျုပ်တို့တတွေ သားကင်းရာကို ရောက်ကြမယ်။ ကိုင်း အချိန်ရှိ တုန်း ခရီးဆက်ကြဦးစို့ရဲ့”

အားလုံးကြိုးစားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ အာရှုတ်တက်

ခါနီး အချိန်တွင် လူသွားလမ်းမကြီးတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ခဲ့ ကြလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ လမ်းမကြီးအတိုင်း တက်ရှိကျိမောင်းလာ သော လူည်းနှစ်စီးကို တွေ့သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ကာအကူအညီတောင်း၍ လိုက်လာကြသည်။

ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသောလူည်းပေါ် ရောက် သောအခါ ဦးခိုင်းနှောင်မှလွဲ၍ ကျန်လေးယောက်မှာ ပင်ပန်းမှု ဒဏ်ကြောင့် အသီးသီး အိပ်ပျော်သွားကြလေသည်။

စစ်မြေပြင်မှ ချပ်ပုံလွှာ

တပ်မှူးနေသူရိန်ရှိရာ ဟူးကောင်းတောင်ကြားသို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ဖျိုးချစ်တော်လှန်ရေးသမားသုံးဦးတို့ကို ကယ်လာခဲ့သော ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့အား ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြလေ၏။

တစ်ကိုယ်လုံးအော်ရာများရလာခဲ့သော ကျော်စွာကို လည်းသမားတော်ကြီးများဖြင့် ကုသစေသည်။

ထို့နောက်ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့၏ သက်စွန့်ဆံဖျားစွန့်စားခန်းများကို အသေးစိတ်မေးမြန်းနေပြန်ရာ ဦးစိုင်းနောင်က ကျော်စွာ၏ဖြတ်ထိုဉာဏ်ကောင်းပုံ၊ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကောင်းပုံ၊ စွန့်စားရဲသော သတ္တိရှိပုံ၊ လျင်မြန်

စက္ကပါလသံသေခါး

ဖျတ်လတ်ပုံနှင့် ဖိုင်းပွန်ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှ တိုက်ပွဲများ အကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြန်လည်ပြောပြလေ၏။

တပ်မှူးကလည်း ဦးစိုင်းနောင်ပြောပြသမျှကို အသေးစိတ် နားထောင်ပြီး အလွန်သဘောကျနေလေ၏။

ဦးစိုင်းနောင်စကားဆုံးသောအခါတွင် ...

“ကျုပ်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တတ်ပါဘူး။ အခုကျုပ်တို့ဆောင်ရွက်နေကြတာဟာ ကိုယ်ကျိုးအတွက်မဟုတ်ဘဲ၊ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် တပေါင်းတစည်းထဲဖြစ်ဖို့အတွက် ကျိုးစားဆောင်ရွက်နေကြတယ် ဖြစ်ပေမယ့်၊ အရေးတော်ပုံမှာ သက်စွန့်ဆံဖျားကြိုးစား ဆောင်ရွက်တဲ့ သူတွေကိုတွေ့တော့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ပေးရမှာပဲ။

အခုလောလောဆယ်တော့ မောင်ရင်တို့ကောင်းကောင်း အနာယူကြပါဦး။ တနိုင်ငံမြို့အထိ သွားရောက်လည်ပတ်ကြဦးပေါ့။ စပ်ဖလုံဖက်လည်း သွားချင်သွားကြပေါ့”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်လေရာ ဦးစိုင်းနောင်က အိပ်ယာထဲတွင် လဲနေသောကျော်စွာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကျော်စွာက ဦးစိုင်းနောင်ကို မသိမသာမျက်စေ့တန်းကမှိုတ်ပြလိုက်လေ၏။

၁၄၄

သူရဲခွေ

အတန်ကြာမှ တပ်မှူးက စကားပြန်ဆက်သည်။

“မောင်ကျော်စွာ လောလောဆယ်မောင်ရင် ကျန်းမာ
ရေးကောင်းလာရင် ကျွန်ုပ်ငိုလ်မှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးချင်တယ်၊
ဆောင်ရွက်နိုင်ပါ့မလား”

“တပ်မှူးပေးတဲ့တာဝန်ကို ကျွန်တော်အသက်နဲ့လဲပြီး
ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

“အေး... ကောင်းပြီ၊ လောလောဆယ်မှာတော့
မောင်ရင်ကျန်းမာရေးကောင်းလာရင် မောင်ရင်သင်ယူစရာ
ကျန်သေးတဲ့ ပညာတွေကို ဆက်သင်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မှူး”

တပ်မှူးက အတန်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားနေပြီးမှ
စကားဆက်ပြန်လေသည်။

“အခုမင်းတို့ကယ်တင်လာတဲ့ အထောက်တော်တွေ
သိက တော်လှန်ရေးနဲ့ ပက်သက်ပြီးတော့ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်
တဲ့သတင်းတွေ အများကြီးရခဲ့တယ်၊

ကျွန်ုပ်တို့ တော်လှန်ရေးတပ်တွေဟာ မကြာခင်မှာ
ပိုင်းပွန်ကို နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတွေ့ရဲ့ လက်ကပြန်တိုက်ယူဖို့
စီစဉ်ရတော့မယ်၊

ဒီတော့ မောင်ရင်တို့က လေ့ကျင့်စရာရှိတဲ့ သေနတ်

စက္ကပါလသံသေဓါး

၁၄၅

ဓါး တစ်ပညာ၊ လုံပညာတွေကို ထပ်ပြီးသင်ယူထား ပေတော့၊
အခုစစ်ပွဲမှာ မောင်ကျော်စွာက လုံကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်
တိုက်ခိုက်ရမယ်ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တပ်မှူး”

“ကဲ ... ကဲ ၊ အနားယူကြပေအုံးတော့”

တပ်မှူးက သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်သော
ရွှေ ငွေများကို ထုတ်ပေးစေသည်။

တပ်မှူးထွက်သွားသောအခါ ဦးစိုင်းနောင်က ဝမ်းသာ
အားရစကားဆိုလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာရေ မင်းကတော့ ကံဇာတာ
ထက်ပြီးရင်း တက်နေတော့တာပဲကွ၊ အခုသာမန်စစ်သား
သဝက ချက်ခြင်းငိုလ်မှူးဖြစ်လာတော့မယ်၊ တပ်မှူးနေသူရိန်
ဆီမှာ ငိုလ်မှူးဆိုတဲ့ အဖြစ်ဟာ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေး
ဆဲကွ၊ ငါတော့မင်းအတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကျန်းမာရေး
ကောင်းလာသောအခါ သွားလာလည်ပတ်ကာ အနားယူ
ကြလေ၏။

ပြီးသည့်တပ်မှူးပြောသည်အတိုင်း သေနတ်ပစ်၊

စားပညာ၊ လုံ့ပညာ၊ လေးခြားအတတ်ပညာများပါ မကျန်တော့ ကျင့်သင်ကြားရလေရာ တစ်ရက်လေးမှ မနားရအောင်ရှိတော့သည်။

ထိုသို့ သင်ကြားခဲ့လေရာ လအတန်ငယ်ကြာသောအခါ ကျော်စွာသည် တတ်သင့်တတ်အပ်သော ပညာသစ်များကို ထပ်မံရရှိ ပြန်လေရာ ထူးချွန်သော စာသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာလေတော့သည်။

နောက်တွင်တပ်မှူးနေသူရိန်၏ အင်အားတောင့်တင်းသော မျိုးချစ်တော်လှန်ရေးတပ်များသည် လက်နက်အင်အား လူအင်အား အပြည့်အစုံဖြင့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော မိုင်းပွန်မြို့ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန် ချီတက်ကြလေတော့သည်။

ကျော်စွာက လုံ့လည်ကိုင်တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်ချီတက်ရလေသည်။

မိုင်းပွန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများကလည်း မြို့တံခါးများကို အလုပ်ိတ်ကာ ကြံကြံခံခံ ခုခံကြသော်လည်း တပ်မှူးနေသူရိန်၏ စိမ့်ကွပ်ကဲမှု၊ လက်ရွှေ့စင်တပ်သားများ၏ တိုက်ရိုက်ခိုက်ရည်ကောင်းမှု စွန့်စား

ခဲ့သော သတ္တိများကြောင့် အဘယ်မျှပင် ကြံကြံခံခံကာမှ ခက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ မိုင်းပွန်မြို့တံခါးပေါက်ပြီး မျိုးချစ်တပ်သားများက မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်တိုင်ခိုက် နိုင်ကြလေသည်။

လူအင်အားတူစေကာမူ ...

လက်နက်အင်အား တူစေကာမူ ...

တစ်ဖက်က ကျွေးကျော်စောကာမူ ...

ကျန်တစ်ဖက်က မိမိတိုင်ပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် စွန့်စားကြသူများ ဖြစ်လေရာ စိတ်ဓာတ်အင်အားချင်းက အကွာကြီးကွာနေလေရာ မကြာမီ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ တစ်စတစ်စ ဆုတ်ခွာပြေးရပြီး မျိုးချစ်တပ်သားများက အောင်ပွဲခံနိုင်လေတော့သည်။

ထိုအခါ မျိုးချစ်တပ်သားများက မြို့တွင်းသို့ တစ်ကြမ်း ဖောက်ဝင်ကာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ ပုဆိန်နီနီနီနီသားတစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ခွင်းလင်ကြလေရာ မိုင်းပွန်တစ်မြို့လုံး သွေးချောင်းစီးလှမတတ် အလောင်းချင်းထပ်မံတော့သည်။

ထိုပြင်မြို့ကို သိမ်းမိသောအခါ ခဲတိုက်ကြီးကို ဖွင့်ကာ ထောင့်ချုပ်နောင်ဝင်းထားသောသူများကို လွှတ်ပေးလိုက်

ရာ ထိုသူများအားလုံးတို့မှာ ရရာလက်နက်ကို ကောက်ကိုင်
၌နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများကို တိုက်ခိုက်ကြရာ အားလုံးမျိုးချစ်
တပ်သားများ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ကျော်စွာမှာ လုံရှည်ကိုင်တပ်ဦးမှ ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ တိုက်ခိုက်
ရင်း ခြေချစရာမရှိလောက်အောင် အလောင်ချင်းထပ်
နေသည်ကို ကြည့်ရင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

နယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ၏ သွေးထိုးပေးမှုကြောင့်
ကိုယ့်လူမျိုးများ အချင်းချင်းသွေးဆွင်းစီးလှပတတ် ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲမှာ နှာနေမိသည်။

“သေလိုက်တဲ့လူတွေ ရေတောင်မရေနိုင်ဘူး၊ ဝိုင်းပွန်
မြို့တော့ နှလံထူဘို့ အတော်ခဲယဉ်းသွားပြီ၊ စိတ်မကောင်း
စရာပဲ”

“မင်းညာဏ်လေးတစ်ထွာတစ်မှိုက်နဲ့ စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မနေပါနဲ့ ကွားသတ်ဖြတ်မှုတွေ၊ သေကြေပျက်စီးမှုတွေ
ဆိုတာ ဘယ်စစ်ပွဲမှာမဆို တွေ့ရမှာပဲကွ၊ တရားသောစစ်နဲ့
မတရားတဲ့စစ် ဒါပဲကွာမယ်၊ တပ်မှူးက ဒီဝိုင်းပွန်မြို့ကို
ဒီလောက်စေ့စေ့ညက်ညက် ကျွေအောင်ဘာကြောင့် တိုက်
သလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ကျော်စွာက နားမလည်စွာခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါဟာ စစ်ရေးပရိယာယ်တစ်ခု ဆိုရင်မမှားဘူး၊
အခုလို ဝိုင်းပွန်တစ်မြို့လုံး စေ့စေ့ညက်ညက်ကျွေအောင်
ချွန်းလိုက်တဲ့သတင်းဟာ အထက်တက္ကသိုလ်မှာရှိတဲ့ မြို့တွေ
သာမက အောက်မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး ပြန့်နှံ့သွားမှာ သေချာ
အာပေါ့။”

“ဒီသတင်းကိုကြားတာနဲ့ လက်ရှိသစ္စာဖောက်
ဆိန်ရိုးတွေ ဘယ်လောက်ကြောက်ကြမလဲ၊ နယ်ချဲ့တွေ
ကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ဟန့်တားလိုက်တာပဲကွ”

ဘယ်နည်းနဲ့မဆို နယ်ချဲ့တွေဟာ တပ်မှူးနေသူရှိသို
အာနဲ့ လန့်နေကြမှာအမှန်ပဲ၊ အထက်ကိုတက်ဘို့ လှမ်းနေ
တဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို တန့်သွားစေနိုင်တယ်ကွ၊

ဒါဟာစစ်ရေးပရိယာယ်တစ်ခု ဆိုရင်မမှားဘူးပေါ့၊

ဒါကြောင့် ‘တိမ်တောင်သဗ္ဗယ် မင်းရဲကျယ်၏’
ဆိုတဲ့ စကားပုံလို လွယ်မယောင်နဲ့ဝက်၊ တိမ်မယောင်နဲ့
စစ်တဲ့ ပရိယာယ်ပညာတွေ ဆိုတာ မှတ်ထားပေရော့”

“အင်း... ခင်ဗျား ရှင်းပြတော့လည်း အဟုတ်တရား
အား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အထက်ကိုတက်ဖို့ ခြေလှမ်းဖြစ်နေတဲ့
နယ်ချဲ့တွေရဲ့ ခြေထောက်တွေကို ဟန့်တားမနိုင်မှာတော့

အမှန်ပဲဗျ၊ နောက်ပြီး အခြားမြို့တွေမှာရှိတဲ့ ပုဆိန်နီ၊
သစ္စာစောက်တွေလည်း လှုပ်ပုံမှာ မဟုတ်တာတူးဗျ”

“သေချာတာပေါ့ ကောင်လေးရာ၊ ဒါထက်တပ်မှူးက
ငါ့ကို အထူးတာဝန်တစ်ခုပဲ ပေးထားတယ်ကွ”

“အလို စကားက အဆန်းပါလား၊ ဘာတာဝန်လဲဗျ
ပြောပါအုံး”

“တာဝန်ကတော့ တပ်မှူးက မောင်ရင့်ရဲ့ ပုံတူ
ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုချင်သတဲ့ဗျား”

“ဘုရားရေ၊ ထူးဆန်းလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ်ကိုဆုလာဘ်တွေ
ကောင်းကောင်းလဲ ချီးမြှင့်ထားလေရဲ့၊ ဘာအတွက်ကြောင့်
အခုလိုလုပ်ရသလဲ ဆိုတာတော့ မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
တပ်မှူးဟာအကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာ မရှိဘဲနဲ့တော့ အလုပ်
တစ်ခုကို အကြောင်းမဲ့ မပိုင်းတတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ပန်းချီကား
ရဲ့ နောက်ခံကိုလည်း အခုလိုစစ်ပွဲအောင်မြင်ခြင်း အထိမ်း
အမှတ်အဖြစ်နဲ့ စစ်ပြေပြင်ကို နောက်ခံထားရမယ်တဲ့ဗျား”

“အလို ကျုပ်ကထင်ရှားတဲ့ သူရဲကောင်းကြီးနဲ့
မဟုတ်တာဗျာ၊ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလဆိုရင်လည်း ဟုတ်တယ်
သေးရဲ့၊ တပ်မှူးတာတွေလုပ်နေလဲ ဆိုတာတော့ နားမလည်

နိုင်အောင် ပြစ်နေပြီဗျာ”

“ကဲ . . . အဲဒါတွေထားလိုက်၊ ကျုပ်ကတော့
တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ မောင်ရင်က
ကျနဝုံးနေတဲ့ နယ်ချဲ့တွေရဲ့ အလောင်းတွေရေမှာ တားကိုက်
ပြီး ဟန်ပါပါ ခဏလေးရပ်ပေးစမ်းပါ၊ ကျုပ်ပုံကြမ်းလေး
လောင်းချင်လို့ပါ”

“ဟာဗျာ ဦးစိုင်းကလည်း ပုံဆွဲရင် ကောင်းကောင်း
ဆွဲပါဗျ၊ ဘယ်နှယ်အနိဋ္ဌာရုံတွေ နောက်ခံနဲ့ ဆွဲချင်တာလဲ”

“ဒါတော့ငါလည်းမသိဘူး၊ မိုင်းပွန်မြို့ကို အောင်မြင်
တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အမှတ်တရ ဖြစ်စေချင်လို့ နေမှာပေါ့၊
မောင်ရင်က တပ်မှူးရဲ့လက်ရွေးစင်တစ်ယောက်မဟုတ်လား”

ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုပြီး အသင့်ဆောင်ယူလာ
သော ပိတ်ဖျဉ်စကိုထုတ်ကာ ပုံဆွဲရန် ပြင်ဆင်လေရာ
ကျော်စွာလည်း နားမလည်စွာဖြင့် ရေကန်အနီးရေတိုက်ကြီးကို
နောက်ခံထား၍ လူသေများ၊ အနီးတွင် တားကိုက်ကာရပ်ပေး
လိုက်ရာ ဦးစိုင်းနောင်က ကျွမ်းကျင်စွာ ပုံကြမ်းလောင်းယူ
လေ၏။

ကျော်စွာ၏ စိတ်ထဲတွင် ဦးစိုင်းနောင်အား ဖွယ်စုံ
ပညာရှင်တစ်ဦးဟု ကျိတ်၍ခန့်မှန်းလိုက်လေသည်။

စစ်ပွဲ၌ စိုင်းပွန်မြို့တစ်ခုလုံး ပိန်းများ လူသေများ
သွေးများ ရွတ်ရွတ်သံသံ ပြေးလွှားနေကြသော လူအများကြား
တွင်သူတို့အမူအယာကို ကြည့်ကာ အထူးအဆန်းသဖွယ်
ထုတ်ကြည်သွားကြလေသည်။

အမှန်တော့ အနုပညာရှင်တစ်ဦးအဖို့ ယခုလို
အချိန်မျိုးတွင် အလုပ်ထဲတွင်ရှာနိဝင်ရန် မလွယ်ကူသော်
လည်း ဦးစိုင်းစောင်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဥပေက္ခာဖြင့်
မေ့ထားကာ သူ့အလုပ်ထဲတွင် စိတ်နှစ်မြွတ်ကာ စိတ်ရှည်
လက်ရှည် အမူအယာဖြင့် ပုံကြမ်းကိုပြီးအောင် လောင်းထူ
လိုက်လေတော့သည်။

မကြာမီ စိတ်ရှည်အဖြူစပေါ်တွင် စစ်၏အနီဌာနများ
ရှေ့တွင် ပိန်ပိန်ကြီး တားကိုင်၍လက်ပိုက်ရပ်နေသော
ကျော်စွာ၏ ခန့်ငြားသောသွင်ပြင် ပုံကြမ်းမှာ တစ်စတစ်
ရှုပ်သွင်ပီပြင်လာလေတော့သည်။

နှစ်ကိုယ်တူကြည်ဖြူပါသျှက်

တပ်မှူးနေသူရိန်ခေါင်းဆောင်သော မျိုးချစ်တော်လှန်
ရေး တပ်ဖွဲ့များကနယ်ချဲ့လက်ပါးစေများ သိမ်းပိုက်ထားသော
မိုင်းပွန်မြို့ကို စေ့စေ့ညက်ညက်ကြေအောင် တိုက်ခိုက်သိမ်း
ပိုက်လိုက်သော သတင်းကား တောသီးပျံ့သည့်ပမာ အနီးဝန်း
ကျင်မြို့များသို့ ပြန့်နှံ့သွားလေတော့သည်။

တစ်ဆက်တည်း ကချင်တောင်တန်းများဆီသို့
တပ်ဖြန့်လာသော ဗြိတိသျှတို့ကို ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်
အတွက် ဖုံကန်ဒူဝါဦးဆောင်သော ကချင်အမျိုးသားများသည်
စာဝတီးကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဝန်းမော်အနီး လူသူ
စုဆောင်းနေကြရာ ယင်းနယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစု

များကို ခြွင်းရန်အတွက် ဗြိတိသျှတို့သည် ၁၈၈၆ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၂ရက်နေ့တွင် တပ်များကို စေလွှတ်ခဲ့လေ၏။

တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားပြီး ဒဏ်ရာရသူများကို သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရန် အခက်အခဲကြောင့် ဗန်းမော်မှ ပြန်လည် ဆုတ်ခွာ ခဲ့ကြရသည်။

ထို့နောက် မေလ (၂၂)ရက်နေ့တွင် အမြောက်ကြီး လေးလက်အပါအဝင် လက်နက်အပြည့်အစုံဖြင့် တပ်သား အင်အား (၅၀၀)ကို ထပ်မံချီတက်စေပြန်သည်။

ထိုသို့ ချီတက်လာသော ဗြိတိသျှတပ်များ ချောင်း ခေါက်ရွာမှ အထွက်တွင် ဖုန်ဒူဝါခေါင်းဆောင်သော ကချင် အမျိုးသားများက ပိုင်းစန့်တိုက်ခိုက်ကြရာ ကပ္ပတိန်ဝေနှင့် ဆာကွင်တစ်ဦး ဒဏ်ရာရသွားလေ၏။

ဂရားရွာမှအထွက်တွင်လည်း တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားကြပြန်ရာ ကပ္ပတိန်လိုင်း(စ်) အပါအဝင် တပ်သား ငါးယောက်ဒဏ်ရာ ရရှိ၍ ဗြိတိသျှတို့ ပြန်လည်ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြန်၏။

၁၈၈၆ ခုနှစ် ဧပြီလ (၁၃)ရက် သင်္ကြန်ကျသော နေ့တွင် အထက်မြန်မာနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှတို့ သိမ်းပိုက်ထား သော စစ်စခန်းအားလုံး အတိုက်အခိုက်ခံခဲ့ကြရသည်။

ထိုနှင့် တပြိုင်နက် နောက်တစ်နေ့ အာရှတိုက်တက်သို့

တွင် ပန္တလေးနန်းမြို့တော်ကို နန်းတော်တွင်းရှိ အချို့လူများ နှင့် ပူးပေါင်းကာ ပြင်းထန်စွာ ဖြန့်သည်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေ ၏။

ဧပြီလ (၁၂)ရက်နေ့က ကချင်အမျိုးသားများကို ခြွင်းရန်တက်လာသော ဗြိတိသျှတပ်များကို ဖြိုသစ်နှင့် ဆင်ကန်တောင်ကြားတဝိုက်တွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုများက တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ကန်တောင်ကြားဒေသသည် ဂရားနယ်ရှိ ကချင် အမျိုးသားများ ခိုအောင်းလှုပ်ရှားရာ အရပ်ဒေသတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပိုမိုပြင်းထန်သော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများသည် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ဆုပ်ဆုပ်ကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်နေပြီး တိုင်းရင်းသားခေါင်းဆောင် များကလည်း အများအပြား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေ၏။

ရှမ်းနှင့် ကယားဒေသမှ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ခေါင်းဆောင်ထွက်လူမှလည်း ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

တဆက်တည်းမှာပင် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် တော်လှန်ရေး အရှိန်အဟုန်ပြင်းမားနေစဉ် ရှမ်းခေါင်းဆောင်စော်လွှားနယ်စား

များသည် ရှမ်းတောင်တန်း သုံးဆယ်ဒေသတွင် ရသေ့
အင်အားစုများဖြင့် လှုပ်ရှားလာကြလေ၏။

ဗြိတိသျှတို့သည် စော်ဘွားများ၊ နယ်စားများကို
ခေါ်ယူစေရန် စီစဉ်ကြပြန်သည်။

ထောင်ပိုင်စော်ဘွားဦးဆောင်သော အင်အားစုများက
လည်း ခြေကုတ်စခန်းများယူကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ကြပြန်
ရာ ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှ လက်ဖတင်နင်လိုင်ကို ဦးဆောင်
သော တပ်များပင် ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြပြန်လေ၏။

ထိုအချိန်များအတွင်း ဗြိတိသျှတို့ကို ဆန့်ကျင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့သော စော်ဘွား၊ နယ်စားခေါင်းဆောင်များစွာ
တို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေသည်။

ဟူးကောင်းတောင်ကြားတဝိုက်နှင့် ရှမ်း၊ ချင်း၊ ကချင်
ရှမ်းနယ်များတဝိုက်တွင်လည်း အင်အားတောင့်တင်းခိုင်မာ
သော မြန်မာချိုးချစ်တပ်များ နေသူရိန်လည်း တစ်ဦးအပါအဝင်
ဖြစ်ခဲ့ပေရာ သူ၏ နာမည်ကြီးရဲမှုဖြင့် နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတို့
သွေးဖျက်လုခမန်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုလှုပ်ရှားမှုများကြောင့် ဗြိတိသျှအရာရှိ မစ္စတာ
အေအိတ်ချ်ဟိရီဘရင်း" က သူ၏တပ်များကို ညွှန်ကြား
ရာ၌ အထက်နိုင်ငံမြို့များတွင် တလူလူ လွင့်နေသော ဗြိတိသျှ

အလံတော်ကို "နေသူရိန်" ကြောင့် အကျပ်ခံနှင့်ဟု
ထည့်သွင်းညွှန်ကြားရလေသည်။

အခြားမြို့ရွာများရှိ စော်ဘွားများ၊ နယ်စားများက
လည်း တပ်မှူးနေသူရိန်နှင့် ပူးပေါင်းကာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ
များကို ညီညွတ်စွာ တိုက်ခိုက်ကြလေရာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ
မြို့ရွာ အတော်တော်များများကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်မိကြ
လေတော့သည်။

ဝိုင်းပွန်မြို့ကို အောင်မြင်ပြီးသော တပ်မှူးနေသူရိန်
သည်မြို့ရွာနယ်ပယ်အသီးသီးရှိ စော်ဘွားများ၊ နယ်စားကြီး
များကို စိတ်ကြား၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေ၏။ ပြီးလျှင်
အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်ပွဲကို ကျင်းပပေးလေရာ ထိုပွဲသို့
တက်ရောက်ရန် ကျော်စွာနှင့် ဦးစိုင်းနောင်တို့ကို သီးသန့်
စိတ်ကြားခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ ကျော်စွာ၏ ပုံတူပန်းချီကားကို စိတ်ပါ
လက်ပါ ရေးဆွဲလျက်ရှိသော ဦးစိုင်းနောင်က ဤသို့ ပြောလေ
သည်။

"မောင်ကျော်စွာရေ တို့နှစ်ယောက်တော့ တဖြည်း
ဖြည်း အရေးပါအရာရောက်တဲ့နေရာကို ရောက်လာပြီနဲ့
တူတယ်၊ စော်ဘွားတွေနယ်စားကြီးတွေ သီးသန့်ပစ်ပေးတဲ့

ပွဲမှာ အခုလို တက်ခွင့်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မထင်နဲ့ဟေ့

“တပ်မှူးက ဖော်ဘွားတွေ၊ နယ်စားတွေကို အခုလို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ပေးတာလဲဗျ”

“ဒါ တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးရေးအတွက် ဖြစ်တာတော့ သေချာပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလိုပွဲမျိုးတက်ရတာ စိတ်မပါ လှပါဘူး”

“မင်း နောက်တော့ စိတ်ပါလာမှာပါကွာ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်ရတာလဲ ဦးစိုင်း”

ဦးစိုင်းနောင်က လက်တွင်းမှ စုတ်တံကို ရေခွက်ထဲ နှစ်ရင်း အသာပြုံးလိုက်သည်။

“အခုပွဲမှာ စပ်ဖလုံနယ်စားကြီးလည်း ရောက်လာ တာ မင်းသိရဲ့လား”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဗျ”

“သူနဲ့အတူပါလာမယ့် မင်းသမီးလေး နန်းကလျာ ကို ရော မင်း စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

“ဟင် နန်းကလျာ ဟုတ်လား”

ထိုအမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ကျော်စွာမှာ ထခုန်လှမတတ် ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

အဝတ်ထဲတွင် အမြဲတစေ သိမ်းဆည်းထားသော ငွေဆွဲပြားလေးကို သတိရကာ ထုတ်ကြည်လိုက်ရာ ဦးစိုင်းနောင်က “အခုတော့လည်း တစ်မျိုးပါလား” ဟု မှတ်ချက် ချလေသည်။

“မင်းဥစ္စာ အဖြူအမည်းမသဲကွဲခင်ကတည်းက အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာကွာ၊ မင်းသူ့ကို တကယ် ချစ်တာ ရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဖော်ဘွားကတော်လေး နန်းကေခိုင်တို့နဲ့ တော့ တတန်းထဲ ထားတွက်လို့တော့ရမယ်မထင်ဘူး မောင်ရေ”

“ကျွန်တော် နန်းကလျာကို လူမမြင်ခင်ကတည်းက စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ရတာပါ၊ လူကို မြင်ရပြန်တော့လည်း တကယ်ကို ရင်ထဲအသည်းထဲကလာတဲ့ မေတ္တာစစ်မှန်နဲ့ ချစ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးစိုင်းရယ် ... သူ့ဘဝက မိုးလို မြင့်နေတော့ ကျွန်တော့်လို ပြေပြင်က အညာတြတစ်ယောက် အချစ်နဲ့တော့ တန်ဖယ်မထင်ပါဘူး”

“မင်းကလည်း စတောင် မစရသေးဘူး၊ စိတ်လျော့ ချင်တာက အရင်ဘဲကိုးကွ၊ ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ တကယ် မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်ကြတဲ့သူတွေအဖို့ ပကာသနမလိုဘူး အဆင့် အတန်းမလိုဘူး အရုံးအမြတ် တွက်တယ်ဆိုတာလည်း

မရှိဘူး ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား”

ထိုစကားကြားရသော ကျော်စွာအဖို့ အတန်ငယ် အားတက်စရာ ဖြစ်လာပြန်သည်။

“အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစိုင်းစကားကြားရတာ ရင်ထဲမှာ အားတက်လာတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတခါ နန်းကလျာကိုတွေ့ရင်၊ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင်ကောင်းမလား ဦးစိုင်း”

“အဲဒါမင်းလုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ။ ရင်ထဲရှိတာ အရင်ဖွင့် ပြောရမှာက ကိုယ့်အလုပ်။ စဉ်းစားချင့်ချိန်ပြီး အဖြေပေးရ မှာက သူ့အလုပ်ပဲမဟုတ်လား မင်းကစမပြောပဲနဲ့တော့ သူက ဘယ်သိနိုင်မှာတဲ့လဲ”

“အား... ဟုတ်ပြီ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင်တော့ ဦးစိုင်းပြော တဲ့အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်ဗျာ”

“အင်း ... ကျော်စွာ၊ ကျော်စွာ မင်းကစားနေကောင်း သလောက် အချစ်ရေးကျတော့သည်။ ငါ့ခြေဖျားကိုတောင် နည်းနည်းလေးမှ မမီပါလားကွာ၊ နေရာချင်းသာ လဲလိုက်ချင် ပါရဲ့”

“ကျွန်တော်က တကယ့်မေတ္တာစစ်ကို တန်ဖိုး

ထားတာပါဗျာ”

“အင်း မင်းကလူပျိုလူရွယ် အသက်အရွယ်ကလည်း အသံသေးတော့ မေတ္တာနဲ့ပက်သက်ပြီး စိတ်ကူးရင်နေတာပါ။ အမိုးအောက်မှာ မေ့တစ်ယောက်ကိုပဲ ချစ်တာပါ။ ဘာညာ တဲ့ စကားတွေဟာ အခုလို အတွေ့အကြုံနုနယ်သေးတဲ့ အချိန်မှာ ပြောကြတာပါကွာ၊ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး အတွေ့ အကြုံရင့်ကျက်လာတော့လည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အနီးစပ် ဆုံး နားလည်သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မယ်”

ထိုသို့အေးအေးဆေးဆေးပြောရင်း ဦးစိုင်းနောင်က အခွက်အတွင်းမှ စုတ်တံကို ပြန်ယူရင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ချယ်မှုန်းနေလေသည်။

အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်သေးသော ကျော်စွာအဘို့ ဦးစိုင်းနောင်၏ စကားများကို အဓိပ္ပာယ်ပြည့်နားမလည် သော်လည်း ဦးစိုင်းနောင်ရေးဆွဲနေသော မိမိရုပ်တူ ပန်းချီကား မှာ တကယ့်ကို သက်ရှိလူနှင့်မခြား သရုပ်တူလှကြောင်းတွေ့ ရလေသည်။

“တစ်ဖူးက မောင်ရင်ရဲ့ ရုပ်ရည်ဟန်ပန်နဲ့ အတူဆုံး ဖြစ်အောင်ရေးဆွဲပေးဘို့ မှာထားတာကွာ တစ်ဖူးက အကြောင်း ခဲ့တော့ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျုပ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေရဲ့
ရွှပ်ပုံလွှာကို ရေးဆွဲခွင့်ရတဲ့အတွက်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်
အောင် ကြိုးစားထားပါတယ်။ သဘောကျရဲ့ မဟုတ်လား။

“ပန်းချီနဲ့ ပက်သက်လို့တော့ ဘာမှမသိပါဘူး။
ဒါပေမယ့် ဦးစိုင်းရေးတဲ့ပုံကတော့ ကိုယ်ရုန်းကိုက်နဲ့ထဲ ပြန်ကြည့်
နေရသလိုပါပဲဗျာ”

“သိပ်လည်းမြှောက်မနေပါနဲ့ဟဲ့၊ အခုတောင် ဘယ်
မြင့်ပြီး ခေါင်မိုးတက်ကပ်ချင်နေတာ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကား
ပြောနေချိန်ဝယ် ခြင်းတစ်ခြင်းဆွဲထားသော မိန်းမချောလေး
တစ်ဦး ရွက်ဖျင်ထဲ အတင်းဝင်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မိန်းကလေး”

“အစ်ကိုကြီးအတွက် တပ်မှူးက စားသောက်စရာတွေ
ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။ နောက်ပြီးလိုအပ်တာ ဆောင်ရွက်ပေးသည့်
အနားမှာနေဘို့လည်း မှာလိုက်သေးတယ်”

“ဟေ ဒီလိုဖြင့် ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို ဦးစိုင်းနောင်က ပန်းချီကားကို
အဝတ်စ တစ်စဖြင့်ပုံးထားရင်း။

“ကဲ မင်းလည်းသွားတော့လေ တော်ကြာနန်းကလွှာ

လာလို့မတွေ့လိုက်ရဘဲ ရှိနေဦးမယ်”

ဟုနှင့်လေရာ ကျော်စွာမှာ သဘောကျစွာပြုံးရင်း။
ရွက်ဖျင်ထဲ အတွင်းမှထွက်ခဲ့လေသည်။

မိုင်းမွန်မြို့၏ အချက်အချာကျသော ရဲတိုက်ကြီး
အပေါ်တွင် အနယ်နယ်မှ ရောက်လာကြသော စော်ဘွားများ၊
နယ်စားကြီးများ၊ ‘တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်များ၊ အရပ်
ဒေသအသီးသီးမှ မျိုးချစ်ဘော်လှန်ရေး ရဲဘော်များကို
အကောင်းဆုံး ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေရာ မီးရောင်များအောက်
တွင် တကယ့်မင်းပွဲကြီးသဖွယ်ရှိနေတော့သည်။ ကျော်စွာသည်
မွှေးခင်းတိုက်တွင် ချောပေလှပေ အမျိုးသမီးများ၊ တိုင်းရင်းသူ
များစွာတို့ကို မြင်ရသော်လည်း စိတ်မဝင်စားပဲ မိမိ
တွေ့လိုသူကိုများ တွေ့ရလေမလားဟု လိုက်လံရှာဖွေနေမိ
လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့
ရောက်သာအခါ မိမိတို့ အကျဉ်းသားများ လာရောက်ကယ်
ဆင်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်သတိရကာ ပြုံးလိုက်
မိလေသည်။

လှည့်ထွက်ရန်ပြင်လိုက်သောအခါ စားသောက်ဆိုင်

အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုလှမ်းခေါ်နေသဖြင့် ရပ်တန့်
ကြည့်လိုက်ရာ စားဖိုမှူးဦးစံကဲ ပြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

“မင်းကို ပြန်တွေ့ရပြန်ပြီ၊ တစ်ခါက ကျုပ်တို့
အရက်မှူး အောင်တိုက်ပြီး ခဲတိုက်ကြီးထဲ လိုက်ပို့တဲ့ သူထင်
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားက ဘာမှမဖြစ်ဘူးလား
ဦးစံကဲ”

ကျော်စွာက ရယ်ရယ်မောမော မေးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ အရက်မှူးပြီး ချောင်ထဲမှာ
အိပ်ပျော်နေတာ စစ်ပွဲပြီးတာတောင် မသိလိုက်ပါဘူးကွာ”

ကျော်စွာက သဘောကျစွာရယ်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျား အခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

အခု စားဖိုမှူးအလုပ်ကလည်း မရှိတော့၊ သူများအ
အရက်ကပ်သောက် နေရတဲ့ ဘဝပေါ့ကွာ၊ ကြုံတုန်းကျုပ်တို့
အရင်တစ်ခါကလို အရက်အဝတိုက်ဘို့ အစီအစဉ်လေးများ
မရှိတူးလား မောင်ရင်ရာ၊ အခုနေ့မျှား အဲဒီလို စေတနာပေါ်ရင်
သိပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမှာဘဲ”

ကျော်စွာစိတ်ကောင်းစွာဖြင့် အိတ်တွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးတုံး
ပြားကို ထုတ်ယူပြီး ဦးစံကဲလက်တွင်းသို့ ထည့်ပေး

စက္ကနာပါလသံသေခါး
လိုက်သည်။

“ကဲ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့ အတူ
ထိုင်မသောက် နိုင်သေးဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို ရှာရဦးမယ်၊
ခင်ဗျား တစ်ယောက်ထဲ စိတ်ကြိုက်သောက်ပေရော့
ဟုတ်လား”

ဦးစံကဲလက်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို တုံရင်စွာ
ကြည့်ရင်း

“ကျေးဇူးပါပဲ မောင်ရင်ရာ၊ မင်းကျေးဇူးကို
မမေ့ပါဘူး၊ ကျုပ်အခုနေတာက မြို့အရှေ့ဘက်က
တောင်ကြားတစ်ခုမှာ ပါ၊ ကျုပ်ဆိုကို ရောက်အောင်လာခဲ့စမ်း
ပါ၊ ထိုက်တန်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခု ပြန်ပေးလိုက်ချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်အားရင် လာခဲ့ပါမယ်၊
ကဲ သွားဦးမယ်ဗျာ”

ကျော်စွာသည် ဦးစံကဲကို ထားရစ်ကာ လှည့်ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

မကြာသေးမီကာလအတွင်းမှ သေနတ်သံ၊ တားခုတ်
သံများဖြင့် ဆူညံနေခဲ့သော မိုင်းပွန်မြို့အတွင်းမှ ယခုအခါတွင်
လရောင်အောက်တွင် သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ ကောင်းမွန်ပြန်
တော့သည်။

၁၉၆

သူရဇ္ဇ

ကျော်စွာသည် ရဲတိုက်ကြီးအနီးရှိ ကျုံးထိပ်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

လရောင်သည် ကျုံးရေပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းနေလေရာ ငွေရောင်သင်းဖြူးတစ်ချပ်ခင်းထားသည့်နယ် တူတော့သည်။

သည်နေရာဘက်တွင်လည်း အပန်းဖြေရင်းလာ နေကြသော မိန်းမလှကလေးများ၊ အမျိုးသားလေးများ အသီးသီးရှိ နေကြလေ၏။

ကျော်စွာသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လျှောက်လာစဉ် တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျုံးရေစပ်တွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အမှတ်မထင် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ကန်အခုန်မြန်သွား လေသည်။

လရောင်သည်မိန်းကလေး၏ မျက်နှာကို တစွန်းတစ ကျရောက်နေရာ ကျော်စွာသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အနီသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးက အခြားမဟုတ်...

တွေ့နီးနီးဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေနေသော မိန်းမချောလေး နန်းကလျာပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

နန်းကလျာကလည်း အနီးသို့ ရောက်လာသော

ခြေသံကြားရဟန်ဖြင့် မော့ကြည့်လေရာ နှစ်ဦးသား အကြည့်ချင်း ဆုံသွားကြလေသည်။

ကျော်စွာက ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ နန်းကလျာကလည်းကောင်းစွာ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ပြန်လည် ပြုံးပြလေသည်။

“ကျွန်တော် ခဏလေးထိုင်မယ်နော်”

“ထိုင်ပါ ကိုကျော်စွာ”

မိမိနာမည်ကိုတောင် မှတ်မိနေသောကြောင့် ကျော်စွာပြုံး၍ နန်းကလျာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်လေသည်။

“အဖော်မပါဘူးလား ကလျာ”

“အတွင်းမှာ ငြီးစီးစီးဖြစ်နေတာနဲ့ အပြင်ခဏ ထွက်လာတာ၊ အခုလိုသာယာတဲ့ ရွာခင်းလေးကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ ကိုကျော်စွာရယ်၊ သဘာဝကြီးက သိပ်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်တာပဲ၊ လူသားတွေကြောင့်သာ အခုလို စစ်ပွဲ တွေ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေ ဖြစ်နေကြတာနော်...”

“ဟုတ်ပါတယ် ကလျာ၊ အားလုံးသာ လောလု ခေါ်သတွေ မရှိကြရင် လောကကြီးဟာ အပြီသာယာနေမှာပါ၊ တကယ်ဆိုရင် မေတ္တာတရားနဲ့သာ လောကကြီးကို အလှဆင်

၁၉၈

သုရန္တ

စက္ကပါလသံသေခါး

၁၉၉

သင့်ပါတယ်”

အဟင်း... ကိုကျော်စွာက လူကသာ စာသမားဖြစ်နေပေမယ့် စိတ်ကတော့ နူးညံ့မှုရှိပါလား”

တကယ်ဆိုရင် စစ်တိုက်တဲ့ အလုပ်တွေကို ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုပြန်တော့လည်း ခေါင်းမရှောင်သင့်ဘူး မဟုတ်လား။ ခံစားမှုတွေအစား စားကိုင်နေရပေမယ့် ကျွန်တော် စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိနေတာက တခြားပါကလျာ”

နန်းကလျာ မျက်လွှာကလေးချ၍ နားထောင်နေလေ၏။ ကျော်စွာမှာ ရသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်မပေးလိုဟန်ဖြင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုရန် အစပျိုးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် ကလျာရှုပ်ပုံကလေးကို ဓမ္မင် ကတည်းက စွဲလန်းနေခဲ့ရတာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကလျာကို အမြဲ သတိရနေမိတယ်”

ထိုစကား ကြားရသောအခါ နန်းကလျာက ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဒီစကားမျိုးကို ကိုကျော်စွာဘယ်နှစ်ယောက်များ ပြောခဲ့ပြီးပြီလဲ။ နန်းကေခိုင်နဲ့ တွေ့တုန်းကများ ဒီလိုပြောခဲ့ဘူးလား။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦးရှင်”

နန်းကလျာက ပြုံးပြီးလေးပြောလိုက်သော်လည်း ကျော်စွာရင်ထဲမှာ အရှိက်ကို အထိုးခံရသလို အောင့်သွားလေသည်။ ထိုအကြောင်းများကို နန်းကလျာတစ်ယောက် ဆယ်လိုများသိနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သည်။

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ဘဝမှာ အချစ်စစ်ကို ကလျာနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်ပြောပုံပါ။ အယ်၊ ကျွန်တော်ကလျာကို ချစ်ခဲ့တာ တကယ်ဖြူစင်တဲ့ အတ္တစစ်၊ မေတ္တာမှန်နဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဘဝချင်းက မိုးနဲ့မြေလို ကွာခြားနေမှန်း ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ထဲက ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ကလျာသိအောင်ပြောခွင့် မရှိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ကျေနပ်မိပါတယ်”

နန်းကလျာထံ တိုးညှင်းသော သက်ပြင်းချသံလေး စစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကိုကျော်စွာသာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတယ်ဆိုရင် ဒီလိုစကားမျိုးကို မပြောသင့်ပါဘူး။ နန်းကလျာတစ်ယောက် ချစ်ကြတဲ့ သူတွေအဖို့ အဆင့်မြင့်စားကွာခြားမှု မရှိနိုင်ပါဘူးရှင်...”

ထိုစကားကြားရသောကျော်စွာမှာ ငမ်းသာအား

တက်လာပြီး နန်းကလျာ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကလျာ တကယ်ပြောတာနော်၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတာပေါ့။ ဝမ်းသာ လိုက်တာ ကလျာရယ်”

ဤသို့ တုန်ရင်လှုပ်လှဲစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နန်းကလျာက သူမ၏ဦးခေါင်းတွင် စည်း ထားသော နံ့သာရောင်ပိုးပုဝါလေးကို အသာဖြုတ်ယူရင်း ကျော်စွာကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေးအခါကတည်းက စစ်မြေပြင်ကို ထွက်ရန် သူရဲကောင်းတွေကို သူတို့ရဲ့ ချစ်သူတွေက ပိုးပုဝါ လက်ဆောင်ပေးလေကြတယ်။ အခုလည်းဒီပုဝါလေးကို အတွက်ရည်စူးပြီး ယူလာခဲ့တာပါ ကိုကျော်စွာ”

ကျော်စွာသည် နံ့သာနံ့သင်းလျက်ရှိသော နံ့သာ ရောင် ပိုးပုဝါလေးကို တုန်ရင်သော လက်ဖြင့်ကမ်းယူရင်း ဒါဟာမိမိအတွက် ကလျာပေးတဲ့ အဖြေဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားလေရာ ရင်တွင်းမှာ လှိုက်လှိုက် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာကလျာရယ်၊ အခုမှပဲနှစ်ခြင်း

လ်များ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ ရင်တွင်းက ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝရတော့ တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေကို တွေးမိပြန်တော့ လည်း ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေရဆဲရှိသေးတယ် ကလျာရယ်...”

“ကိုကျော်စွာကလည်း အားငယ်စရာမရှိကြပြီး အားငယ်နေတာကို ယောက်ျားဘုန်းကား အဆုံးမနိုင် အခေါင် တိုင် ဆိုတဲ့စကား ရှိရဲ့မဟုတ်လား။ ရှန်ရဲ့ကြိုးစားမှုတွေ ဟာ တစ်နေ့မှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဘဝကိုရောက်မှာ သေချာ ပါတယ်”

ဒါပေမယ့် ကလျာရယ်၊ စိတ်ကူးဆိုတာက လက်တွေ့ နဲ့ တခြားစီ မဟုတ်လား။ ကိုယ်က သာမန်အညကြ စစ်သား တစ်ဦး ကလျာက နယ်စားကြီးရဲ့ သမီးတော်တစ်ပါး မဟုတ် လား။ လက်တွေ့ပေါင်းစပ်ကြတော့မယ်ဆိုရင် အခက်အခဲတွေ အများကြီးရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရနိုင်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့်လေ ကလျာကိုချစ်တဲ့စိတ်၊ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်နဲ့ နီးစပ်ရအောင် ကိုယ်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါမယ်၊ ကိုယ်ကတိပေးပါတယ် ကလျာ...”

ထိုအချိန်မှာ သူတို့ရှိရာဘက်သို့ လူတစ်ယောက် လျှောက်လာလေသည်။

သုရထွန်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ညီမလေးကလည်း တစ်ယောက်ထဲ လျှောက်သွား
နေတာကိုး ဦးရီးတော်က မေးနေတယ်၊ ကဲ အထဲသွားကြ
ရအောင်”

ထိုသို့လာခေါ်သဖြင့် ကျော်စွာနှင့် နန်းကလျာတို့မှာ
မခွဲချင်ခွဲချင် ခွဲလိုက်ကြရတော့သည်။

သုရထွန်းနှင့် တရွေ့ရွေ့ မြင်ကွင်းမှ ဝေးကွာ
သွားသော နန်းကလျာရှိရာသို့ငေးကြည့်ရင်း နံ့သာနံ့သင်း
နေသော နံ့သာရောင် ပိုးပုဝါလေးကို မြတ်နိုးစွာ ငုံ့၍
နမ်းလိုက်လေသည်။

အသက်ဖြင့် ရင်းရသောတာဝန်

ရွှန်းမြသောလရောင်သည် ရွက်ဖျဉ်တဲအပေါက်မှ
စာဆင့်အတွင်းသို့ ဖြာဆင်းနေလေရာ အခန်းတွင်၌
အတန်ငယ် အလင်းရောင်ရနေလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အတွင်းဘက်ကွတ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်၌
ဦးစိုင်းနောင်သည် နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်မောကျနေသည်။

သူ၏နံဘေးတွင် ညဦးပိုင်းက စားသောက်စရာများ
ထားပို့သော ပိန်းကလေးလည်း ရှိနေ၏။

ထိုပိန်းကလေးသည် ဦးစိုင်းနောင် အိပ်မောကျသွား
သောအခါ နေရာမှ ထလာသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော
အဝတ်အစားများကို ပြုပြင်ကာ အသံမမည်အောင် ဂရုစိုက်

ကာ ကွပ်မျက်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

သူသည်ခြေသံမကြားအောင် ခြေဖွင့်လျှောက်ထဲ
ဦးစိုင်းနောင်ဆွဲလက်စ ပန်းချီကားရှိရာသို့ လျှောက်ထဲ
လေသည်။

ထိုနောက်ပုံအုပ်ထားသော ပန်းချီကားကို လှစ်ကြည့်
လိုက်လေသည်။

“အလို ပုံတူပန်းချီကားဟစ်ချစ်ပါလား၊ ဒီပန်းချီကား
ထဲကလူဟာ ဦးစိုင်းနောင်ရဲ့မိတ်ဆွေပါလား။ သူ့နာမည်
ကျော်စွာ ကိုကျော်စွာ ဟုတ်တယ်၊ ဒါကိုကျော်စွာရဲ့ ပုံတူ
ပန်းချီကားပဲ လက်ရာကလည်း မြောက်လိုက်တာ၊ အပြင်မှ
တကယ့်လူရပ်နေတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ ဦးစိုင်းနောင်ဟာ တခြားဘယ်
မှာ ဆိုးသလောက် ပန်းချီရေးတဲ့နေရာမှာတော့ အတော်ထွက်
လက်ရာမြောက်တယ်”

မိန်းကလေးသည် ပြုံး၍မှတ်ချက်ချကာ ပန်းချီကားကို
ခြေရာလက်ရာမပြတ်အောင် ပြန်အုပ်ထားလိုက်လေ တော
သည်။

ထို့နောက်ပုဝါကို ဦးခေါင်းမှခြုံကာ အပြင်ဘက်သို့
ထွက်လာလေတော့သည်။

ရဲတို့ကိုကြီး အနောက်ဖက်ရောက်သောအခါ

အတ္ထာပါလသံသေခါး

နောင်ရုပ်တွင်းမှ အသင့်စောင့်နေသူတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေ၏။

ထိုသူက တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်အဝတ်အစား
များ ဝတ်ထားကာ ဦးခေါင်းတွင် ခမောက်တစ်လုံးကို ခပ်စိုက်
စိုက် ဆောင်းထားသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲဟေ့၊ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား၊ မင်းက
သည်း ကြာလိုက်တာ၊ စောင့်ရတာ အတော်ကြာနေပြီ”

“ပန်းချီဆရာ အိပ်ပျော်တဲ့အထိ စောင့်နေရလို့
ကြာသွားတာပါ”

“မင်းသူရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားကို သေသေချာချာ
တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ သေသေချာချာကြည့်ခဲ့ပါတယ်”

“ပန်းချီကားက ဘာရေးထားတာလဲ”

ပန်းချီကားက ပုံတူပန်းချီကားပါ၊ အဲဒီအထဲက ရုပ်ပုံ
ရှင်ကတော့ ဦးစိုင်းနောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေလေး ဓားသမား
ကိုကျော်စွာရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာပါ”

“အလို ကျော်စွာရဲ့ပုံဟုတ်လား”

“ရေးဆွဲထားတာ လက်ရာမြောက်လွန်းလို့ တကယ့်
သက်ရှိလူတစ်ယောက်လို တူလွန်းပါတယ်”

ထိုအခါ အမှောင်ထဲမှလူသည် အတန်ကြာအောင်

စဉ်းစားနေလေ၏။

“ကျော်စွာဟာ ဦးစိုင်းနောင်ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေပဲ။ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ပုံကိုရေးတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပန်းချီ ကားကို တပ်မှူးက လျှို့ဝှက်ရေးဆွဲခိုင်းတယ်လို့ သတင်းကြားတာကတော့ ဆန်းနေတယ်။ တပ်မှူးဟာ အကြောင်းမဲ့တော့ ဘာမှလုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ထူခြားလေးနုထဲ တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိပေလိမ့်မယ်”

ထို့နောက်ထိုလူက မိန်းကလေးကို ငွေအိတ်တစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မင်းဟာ ငါအတွက်အတော့်ကို အသုံးဝင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း ကျော်စွာနဲ့ ပက်သက်တဲ့ သတင်း လျှို့ဝှက်ပန်းချီကားနဲ့ ပက်သက်တဲ့ သတင်းတွေကို ဆက်ပြီး စုံစမ်းပေးပါအုံး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကြံအစည်တွေ အောင်မြင်လာတဲ့တစ်နေ့မှာ မင်းကိုကောင်းကောင်း ဂုဏ်ပြုပေးမယ်။ ကဲ မင်းသွားပေတော့”

မိန်းကလေးက ငွေထုပ်ကို ပုဝါဖြင့် လုံခြုံစွာထုပ်ကာ အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ လူသည်အဖြေကို စဉ်းစားမရနိုင်ဟန်ဖြင့်

သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ဆူသည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှာပင် ကိုယ်ယောင်ပျောက်ကာ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အရက်ရောင်းသော ဆိုင်တွင်း၌ လူများစွာရှိနေ၏။ ပွဲလမ်းသဘင်ရှိသောရက်ပေမို့ စားသောက်ဆိုင်ကို ညဉ့်လုံး ပေါက် ဖွင့်ထားလေရာ တစ်ညလုံး သောက်စားမူးယစ်သူတို့ နှင့် ပြည့်နေတော့သည်။

ခမောက်နှင့်လူသည် ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်လေလျှင် တစ်စုံတစ်ဦးကို လိုက်လံရှာဖွေနေလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းဒေါင့်နေရာတွင် ဓါးသမားယက္ခတို့ အဖွဲ့မှာ အရက်သောက်ရင်း တဝါးဝါး ပွဲကျနေလေသည်။

ခမောက်နှင့်လူသည် ယက္ခရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ယက္ခသည် ထိုလူ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောအခါ တအံ့တဩဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟာ ဆရာပါလား”

“ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောစရာ ရှိတယ်ယက္ခ”

“ရပါတယ်ဆရာ... ရပါတယ်”

ဓါးသမားယက္ခသည် သောက်လက်စသပ်လိုက်ပြီး အဖော်များကို ထားခဲ့ကာ ခမောက်နှင့်လူနှစ်ဦးရာသို့

ထွက်လိုက်လာလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် အမှောင်ရိပ်တစ်နေရာ လူသူ
ရှင်းသော နေရာရောက်အောင် လျှောက်လာကြသည်။

“ကိစ္စအရေးကြီးလို့လား ဆရာ”

“မင်းဟာ အတော့်ကို အသုံးမကျတဲ့တစ်ယောက်ဘဲ
ယကွ၊ အရင်တစ်ခါ ကိစ္စတုန်းကလဲ လင်းခရီးမှာ ကျော်စွာနဲ့
ထိပ်တိုက်မတွေ့ဘို့ အတန်တန်မှာလိုက်ပါရက်နဲ့ သွားတွေ
တော့ မရှုမလှခံလိုက်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါခိုင်းတာ
မအောင်မြင်တော့ ကျော်စွာက မိုင်းပွန်ကို အရောက်သွားပြီး
အကျဉ်းသားတွေကို ကယ်ထုတ်သွားနိုင်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ
နောက်ပိုင်းဘာတွေဆက်ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ မင်းအမြင်ပဲ
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်များသွားပါတယ်”

“အင်း မင်းများတာက အရေးမကြီးဘူး၊ အကြံအစည်
တွေပျက်တာက အရေးကြီးတယ်၊ မင်းလည်း ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေ မရှုမလှခဲ့တယ်၊ ရှေ့ကိုဆက်ပြီး ခိုင်းသို့
တောင် ငါ့မှာအတော်စဉ်းစားနေရတယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ
တွေဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ အမှားမခံဝံ့ဘူးတစ်ချက်မှားတာ
နဲ့ ပေးရတာ အသက်ဆိုတာရော မင်းနားလည်ရဲ့လားယကွ”

“နားလည်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီတစ်ခါ မမှားရအောင်
ဂရုစိုက်ပါမယ်၊ ကျော်စွာကို အမြတ်ရှင်းသို့ ကျပ်တာဝန်ယူပါ
တယ်”

“အင်း၊ မင်းကတော့ ကံတိပေးတဲ့နေရာမှာတော့
အတော့်ကို လွယ်တဲ့သူပဲ၊ လုပ်ရင်သာ တစ်ခြားဖြစ်နေတာ၊
ဒီမှာယကွ ငါပြောတဲ့စကားတွေကို သေသေချာချာ
နားထောင်စမ်း၊ တို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးက ကျော်စွာကို
အသက်ရှင်လျက်နဲ့ရှိမနေဘို့ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲကွ ဒါကို
မင်းသိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလိုဘာကြောင့် စိစဉ်ရသလဲဆိုတော့ ဘို့အတွင်း
မှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေရှိနေတယ်ကွ၊ ကျော်စွာ
အသက်ရှင်နေရက်နဲ့ ရှိနေသမျှကာလပတ်လုံး တို့ရဲ့လျှို့ဝှက်
ကိစ္စတွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ပေါ်မှာလာတော့မှာဘဲ၊
ဒီမှာ ယကွ... အခုဆိုရင်တိုင်းပြည်ကြီးရဲ့ အခြေအနေကြီး
ဟာ အတော့်ကို ယိမ်းယိုင်နေပြီ၊ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာနဲ့
ပြန်ကျက်ထားတဲ့ နယ်မြေအတော်များများဟာ ဖျိုးချစ်တော်
လုန့်ရေးသမားတွေ လက်ချက်ကြောင့် တစစဆုတ်ပေး
နေရတယ်၊ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာတွင်းကိုဝင်ဘို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့

စော်ဘွားတွေ၊ နယ်စားတွေတောင် အခုစော့ စိတ်ပြောင်းပြီး
မျိုးချစ်တပ်တွေနဲ့ ပေါင်းဘိုစီစဉ်နေကြပြီ အခုဆိုရင် ဟပ်ပျူ
နေသူရိန်နဲ့ ပူးပေါင်းဘို ကမ်းလှမ်းလာကြတဲ့ စော်ဘွားတွေ၊
နယ်စားတွေများ လာပြီလေ၊ အမှန်တော့ ကပ်ပူးနေသူရိန်
ရဲ့ ဩဇာအာဏာထက်မြတ်လာတယ်လို့ ပြောရင်လည်း
ရပါတယ်၊ အဲဒါဘာကြောင့်လည်း မင်းသိရဲ့လား၊ တပ်မှူးဟာ
လူတော်လူကောင်းတွေကို လူမှန်နေရာမှန်အသုံးချပေးနေတာ
ကြောင့်ဘဲလို့ ငါယူဆတယ်”

“ဆရာပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်”

“အမှန်တော့ ဒါဟာခေါင်းဆောင်ကောင်းတို့ရဲ့
ရှိသင့်ရဲ့အပ်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတစ်ခုပဲ၊ ဒီလို
ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံ
တဲ့ တပ်မှူးက ကျော်စွာကို သိပ်ပြီးအရေးပေးမြှောက်စားလွန်း
နေတယ်၊ ကျော်စွာတော်လို့ အရေးပေးမြှောက်စားတာ
မှန်ပေမယ့် ဒီထက်ပိုတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမယ်
လို့ငါထင်တယ်၊ ကျော်စွာဟာ ‘အရှင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီး
ဆိုသလို ကြည့်ရင်းနဲ့ ရှေ့ကိုတိုးတက်လာတယ်ကွ၊ အခုဆိုရင်
သူ့ရဲ့ ပုံတူရေးဆွဲခိုင်းထားတယ်လို့ ငါစုံစမ်းလို့ရထားတယ်
ဒီရည်ရွယ်ချက်ဟာ သားမှန်ရည်ရွယ်ချက်တော့ ဟုတ်ကန်

အားပါလသံသေခါး

ဟုန်း၊ တောလှုပ်ရှားကြီးအောင်မြင်ဖို့အတွက် အင်အားပေါင်း
စည်းရေးမှာ တစ်စုံတစ်ခုအတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့
အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိနိုင်တယ်၊ ရုပ်ပုံလွှာကို မဏိပုတ္တရနယ်
နယ်စားကြီးနေမိန္ဒဆီ ပို့ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါယူဆတယ်”

“အဲဒါဘာကြောင့်လည်းဆရာ၊ ကျော်စွာရဲ့ ပုံတူ
နံပါတ်ကို ပို့တော့ရော ဘာထူးမှာမို့လဲ”

“ဒါဟာ မင်းတို့လို လူမိုက်တွေရဲ့ တစ်ထွာတစ်မိုက်
ဆစ်လေးနဲ့ လှမ်းကြည့်တာကိုးကွ၊ ဒါဟာတို့အတွက်သိပ်
အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီအကြောင်း
လျှို့ဝှက်ချက်ကို သိရလေအောင် ယောသန္တီက
နန်းကေခိုင်ဆီကို ယူလွှတ်အကြောင်းကြားခိုင်းထားတယ်၊
ကြာမီ နန်းကေခိုင်ဒီကိုရောက်လာလိမ့်မယ်၊ သူ့ဆီမှာ
တောင်းကစုံတော့ တို့ ဒီချင်းဘွဲ့ လျှို့ဝှက်အကြောင်းတွေကို
မရှိနိုင်တယ်၊ မင်းမြို့အဝင်ကသွားစောင့်ချော နန်းကေခိုင်
ရောက်လာတာနဲ့ ငါ့ဆီကို အမြန်ခေါ်လာခဲ့ပေတော့”

ယကွသည် အလျင်အမြန်ထွက်သွားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ မြင်းရထားတစ်စီး ရောက်လာ
ရထားပေါ်မှ နန်းကေခိုင်ဆင်းလာလေသည်။

သူ့နောက်မှာ ယကွဆင်းလာ၏။

“နေကောင်းပါရဲ့လား ကိုသူရထွန်း၊ နန်းကို အရေးတကြီး လူလွှတ်ခေါ်ခိုင်းပုံထောက်တော့ ဒီမှာ အကြောင်းထူးတစ်ခုပေါ်နေပြီထင်ပါရဲ့ ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

ခရီးရောက်မဆိုက် နန်းကေခိုင်က အသံလွှင့်လွှင့်ကလေးဖြင့် မေးလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နန်းဆီက လျှို့ဝှက်သတင်းတွေကို သိချင်လို့မှာလိုက်တာပါ”

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်က နံဘေးနားတွင်ရပ်နေသော ယက္ခကို အကဲခပ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ရှင်တစ်ခါ ခိုင်းတဲ့လူမဟုတ်လား၊ နောက်တစ်ခါ ဆက်ခိုင်းရင်ရော အောင်မြင်အောင်လုပ်နိုင်ပါ့မလား၊ သေသေချာချာရော မေးထားပြီးပြီလားရှင်”

“မေးထားပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးထားပါတယ်”

ယက္ခက သွားဖြိုခေါင်းညှိတိပြလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ စမ်းကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျော်စွာကို လျော့တွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ သတိထားရမယ်၊ ကဲ ရှင်ကဘာသိချင်တာလဲ မေးလေ”

“ကိုယ် ကျော်စွာအကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိခွင့်

တယ် နန်း”

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်ကလည်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေတော့သည်။

သူမအနေဖြင့် ကျော်စွာကို မရည်ရွယ်ဘဲ သံယောဇဉ်စတွယ်ခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင့်လည်း ကျော်စွာအတွက် အန္တရာယ် အရှိန်ပိတ်များကို ကြိုတင်ပြောကြား၍ သတိပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့စေကာမူ မိမိနှင့် လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုချင်း ဆက်စပ်မှုရှိနေသော သူရထွန်းက အကြောင်းကြား၍ အကူအညီတောင်းပြန်သောအခါ သူမမှာ မနေသာ ပြန်တော့ပေ။

ထိုပြင် သူရထွန်းက အကြံအစည်များ အောင်မြင်ပါက ရွှေ၊ ငွေ အမြောက်အများပေးမည်ဟု ကတိပေးထားပြန်ရာ ကျော်စွာနှင့် ပက်သက်၍ ဆက်စပ်စုံစမ်းခဲ့ရပြန်လေ၏။

ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာကို အလွန်မက်သော နန်းကေခိုင်သည် နှလုံးသားတစ်စိုက်တွင် အရိပ်ထင်လျက်ရှိသော ကျော်စွာ၏ ရုပ်ပုံလွှာကို ဥပေက္ခာပြုကာ ရွှေ၊ ငွေ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဇွတ်မှိတ်ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခုလို သူရထွန်းချိန်းဆိုရာသို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ရှင်က ဒီအကြောင်းတွေကို သိချင်နေတာကို သတင်း တစ်ခုဆိုတာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ရှင်သိတယ် မဟုတ်လား။ ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရရင်တော့ ကျွန်မသိထားတာတွေကို ပြောဘို့ရန်မလေးပါဘူး။

ထိုအခါသူရထွန်းက ရွှေဒဂါးများထည့်ထားသော အိတ်တစ်လုံးကို နန်းကေခိုင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ရွှေဒဂါးအိတ်ကို ပြုံးရွှင်စွာ ငုံ့ကြည့်ပြီးမှ စကားဆက်လေသည်။

“ကျော်စွာဟာ တပ်မှူးနေသူရိန်ရဲ့ စစ်ဆင်ရေးအရေးပါ အရာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်အသိပဲ မဟုတ်လား။”

“သိတယ်လေ၊ ဒီကောင်ကို စားရေးကောင်းတယ်ဆိုပြီး တပ်မှူးက နေရာပေးထားခဲ့တာ။”

နန်းကေခိုင်ပြီး၍ ခေါင်းခါပြလေသည်။

“အဲဒီလို နေရာပေးတာထက်ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းရှိတယ် ရှင်သိရဲ့လား။ သူ့ရဲ့ပုံတူဖန်နဲ့ ကားပြီရင် သူရိယ ပြည်နယ်က နယ်စားကြီးနေမိန့်ဆိုတဲ့ ဝိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်။ သူဟာဒါကို အကြောင်းပြော

စကောပါလသံသေခါး

ပြီး နယ်စားကြီးနေမိန့်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့လိမ့်မယ်၊ အထက်နယ်တစ်ဝိုက်မှာ အင်အားအကြီးမားဆုံးဖြစ်တဲ့ နယ်စားကြီးနေမိန့်နဲ့သာ ပေါင်းမိသွားရင် ကျန်တဲ့ နယ်စားတွေလည်း နေဝံ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါစစ်ရေးပရိယာယ်တစ်ခုဖြစ်တယ်လေ။”

“အင်း နန်းပြောတာကို လက်ခံပါတယ်၊ အခုမှ ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစားမိတော့တယ်၊ ဒီကိစ္စဟာပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းသားလေး သူရဇ္ဈနဲ့ ကွင်းဆက်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“ကျော်စွာဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်နဲ့ မတူတာတော့ အမှန်ပဲ၊ မင်းသားလေး သူရဇ္ဈ ဖြစ်မဖြစ်တော့ တပ်အပ်မသိနိုင်ဘူး။”

“ရှင်ရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းက ကျော်စွာကို ရှင်းပစ်ချင်တာ မဟုတ်လား။”

“ကိုယ်သူ့ကို တစ်ကြိမ်ရှင်းပစ်ဖို့ စိတ်ခံ့ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေကို ယကွကိုသာ မေးကြည့်ပါတော့ဗျာ။”

ထိုအခါယကွက ကျော်စွာကို မိုင်းပွန်မြို့သို့ အသွားတွင် လိုက်လံရှင်းဘိုကြိုးစားရင်း မိမိတို့ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ကြရပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့က ကျော်စွာကို လျှော့တွက်ခဲ့ကြတာကိုး ကျော်စွာဟာ စားသိုင်းဆရာကြီး မဟိန္ဒဆီက လျှို့ဝှက်စား ကွက်တွေကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သူရဲ့၊ ဒီပညာတွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ရွှေဒဂါးတွေပေးပြီး သင်ခိုင်းထားခဲ့တာ မမေ့နဲ့ဦး”

ထိုအခါ စားသမားယကွက ...

ဒီကျော်စွာဆိုတဲ့ကောင်ကို အပြတ်ရှင်းဘို့ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်။ အရင်တစ်ခါက ကျုပ်မှားသွားလို့ ခံခဲ့ရတာ ပါ။ ဒီတစ်ခါ အမှားအယွင်း လုံးဝမရှိစေရပါဘူး”

“ကျုပ်ဆီမှာ ထိုက်သင့်တဲ့ငွေကြေးပေးရင် လူ တစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ သတ်ပစ်နိုင်တဲ့ စားသမား မိတ်ဆွေတွေ ရှိပါတယ်။ ဒီတစ်ခွဲမှာတော့ ကျုပ်သူတို့နဲ့ပေါင်း ပြီး ပေးတဲ့တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါမယ်”

ထိုသို့ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တာဝန်ယူစကားပြောလိုက်လေ၏။

“ကောင်ပြီလေ၊ ရှင်လိုချင်တဲ့ ရွှေ၊ ငွေလိုသလောက် ရ ပါစေမယ်။ ကိစ္စကိုသာ အောင်မြင်အောင်ဆောင်ရွက်ပါ။ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မတို့က တပ်မှူးနေသူရိန်ထက် ခြံ တစ်လှမ်းဦးအောင် ဆောင်ရွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ အခု တော်ပုံကလည်း အတော်ကို အရေးကြီးလာပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့

အရင်လိုမဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါ။ အရင်တစ်ခါလို မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အရင်တစ်ခါလို အတိမ်းအစောင်း အမှားအယွင်း ဖြစ်ရင်တော့ ရှင်ဆီက ငွေပြန်မလိုချင်ဘူး ဒါပဲ”

ထိုသို့ပြောပြီး နန်းကေခိုင်ပြန်လှည့်ထွက် သွားလေ သည်။

လျှို့ဝှက်စားကွက်များ ထပ်မံရရှိခြင်း

ကျော်စွာသည် အလုပ်အားသော တစ်နေ့တွင်
ဘယ်ကိုသွားရင်ကောင်းမလဲဟု တွေးနေခိုက် သူ၏စိတ်က
၌ စားဖိုမှူးကြီးဦးစံက အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသောကြောင့်
ထိုနေရာသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်လက်စွဲတော်စားကိုယူကာ မဟုရာသော
ထနေသော မြင်းနက်ကြီးကို စီး၍ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ရှမ်းဘောင်ဘီး၊ ရှမ်းအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်သော
လေရာ အချိုးအသစ်ကျနေသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပေါ်လွင်သူ
ရှိပေသည်။

လည်တုတ်အထိ ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကို နောက်
သို့ သိမ်းတင်ကာထားသဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော နဖူးနှင့်
ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာကို တွေ့ရလေသည်။

သူမြို့ပြင်ရောက်သည်နှင့် တောလမ်းအတိုင်း မြင်းကို
အသားကျစီးလာခဲ့လေသည်။

လယ်ကွင်းများ၊ တောင်စောင်းထက်ရှိ ယာခင်းများနှင့်
ထန်းတောအချို့ကို မြင်ရသောအခါ စိတ်မှာကြည်လင်လန်း
ဆန်းလျက် ဖြစ်လာလေသည်။

အတန်ငယ်လာမီသောအခါ တောင်ကုန်းတစ်ခုထက်
တဲအိမ်တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။ ထိုနေရာနှင့် မလှမ်း
မကမ်းတွင် ထန်းတောတစ်တောကိုလည်း တွေ့ရသည်။

သူသည် တဲအနီးတွင် မြင်းကိုရပ်ကာ အခြေအနေကို
အကဲခပ်ကြည့်လေသော် ထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် ဝင်ကြည့်သော
အခါ လူတစ်ဦးမှ မတွေ့ရပေ။

ကြမ်းပြင်တစ်နေရာ၌ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော စားအိုး
စားခွက် အချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နံရံထက်၌ချိတ်ဆွဲ
ထားသော စားရှည်တစ်လက်ကို ကျော်စွာစိတ်ဝင်စားမိသည်။

သူသည်တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသဖြင့် လန်းတော
ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထန်းပင်များထက်တွင် မြူအိုးများ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ထန်းပင်တစ်ပင်အောက်၌ အမှုထွန်း၍ အိပ်ပျော်နေသော ဦးစံကဲကို တွေ့ရလေသည်။ အနားသွားပြီး နိုးလိုက်သောအခါမှ နိုးလာလေသည်။

“ဦးစံကဲ၊ ဦးစံကဲ”

ဦးစံကဲက မျက်စေ့တွင်ကြည့်ပြီး ကျော်စွာကို မြင်လျှင် အံ့သြသွားလေသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ထလာသည်။

“ဪ... မောင်ရင် ရောက်လာပြီကိုး ကျုပ်က မလာတော့ဘူးထင်နေတာ”

“ပြောထားပြီး လာမှပေါ့ဗျ... ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် တောင် လက်ဆောင်ယူလာခဲ့သေးတယ်”

ကျော်စွာက အသင့်ယူဆောင်လာသော အရက်ပုလင်းကို ပေးလိုက်သောအခါ ဦးစံကဲက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလေသည်။

“အေးကွာ ... ကျေးဇူးပါဘဲ၊ ကျုပ်မလဲ စားဖိုဖို အလုပ်က ပြုတ်ကတည်းက အရက်ကောင်းကောင်း မသောက်ရတော့တာ ကြာပါပြီ၊ ဝယ်သောက်ဘို့ကလည်း ငွေက မရှိဘူး၊ အခုလို ယူလာမှဘဲ သောက်ရတော့တယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဟဲ ... ဟဲ...ဟဲ”

ဦးစံကဲက ကျေနပ်စွာ ရယ်မောရင်း အရက်ကို တလိုက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“အရက်ဝယ် မသောက်နိုင်လို့ အပင်ကထွက်တဲ့ ထန်းရည်ခါးလေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေရတာ ကြာပြီ၊ အခုလို အရက်ကောင်းကို သောက်လိုက်မှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်၊ မောင်ရင်ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ဒါထက် မောင်ရင် ကျုပ်ဆီကို ဘာကိုစွဲရှိလို့ လာတာလဲပြောပါဦး”

ကျော်စွာက သဘောကျစွာ ရယ်မောရင်း။

“ဦးစံကဲ မှာထားလို့ လာတာပဲလေ ... ကျွန်တော့်ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတာလေ၊ ဘာပေးမှာလဲ ပြောပါဦး”ဟု မေးလိုက်သောအခါမှ ဦးစံကဲမှာ အမှတ်ရသွားဟန် ရှိသည်။

“အေးကွာ... ငါလဲ ထန်းရည်မူးနေတာနဲ့ သတိက မေ့သွားတယ်၊ ဒါထက် မောင်ရင်ကို ကျုပ်ပေးမယ့် လက်ဆောင်ကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အလွန်ထက်မြက်တဲ့ ဓါးပညာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေပါ”

“ဗျာ ... ဓါးပညာရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဟုတ်လား”

ကျော်စွာမှာ ဦးစံကဲ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကိုကြည့်ပြီး ယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ အရင်က ထူးချွန်တဲ့ ငါးသမား တစ်ယောက်ပါ။ အရက်ရဲ့ ကျေးကျွန်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရမှ အခုလို ပျက်စီးခဲ့ရတာပါ...”

မောင်ရင်ကို စမြင်ကတည်းက ငါးသမားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ချက်ခြင်းပဲ ကျုပ်အကဲခပ်မိပါတယ်။ နောက်ပြီး တပ်မှူးနေသူရှိန်ဆီက ငါးသမားနှစ်ယောက် ရောက်လာမှာကိုလည်း အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ သတင်းကြိုရထားပါတယ်”

“ဟင်”

ဟုတ်တယ်၊ အရက်ဆိုင်မှာ မောင်ရင်ကို စတွေ့တော့ တပ်မှူးနေသူရှိန်ဆီကလာတဲ့ ငါးသမားတွေဆိုတာ ကျုပ်အကဲခတ်မိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ကျုပ်က ငါးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လေတော့ ငါးသမားချင်း ခြွေခြွေချင်း ခြေမြင်တဲ့ သဘောပါဘဲ”

ဪ အခုမှ သိရတော့တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဦးစံက ဖမ်းရင် ကျွန်တော်တို့ လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးစံက ခေါင်းကို ပြေးလေးစွာ ခါးယမ်းလိုက်သည်။ ကျုပ်ဟာ အခြေအနေကြောင့်သာ နယ်ချဲ့လက်ပါးစေ တွေရဲ့ လက်အောက်မှာ ရောက်နေရပေမယ့် ရင်ထဲက မျိုးချစ်စိတ်

တွေ မပျောက်ပါဘူး”

ဒါကြောင့်လည်း မောင်ရင်တို့ကို တမင်မသိချင်သို့ ယောင်ဆောင်ပြီး အကူအညီပေးခဲ့တာပါ”

“ထိုအခါမှ ဦးစံကမ်း မျိုးချစ်စိတ်ရှိပုံကို သိရလေမွန်စွာမှ ခေါ် လေးစားစွာဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“လေးစားပါတယ် ဦးစံက... ” နှင့်လှပေရာ

ဦးစံက ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း နေရာမှထလေ၏။ တခါ

“ကျုပ်ဆီမှာ ဘိုးဘွားလက်ထက်က ဆိုသင်ကြား ခဲ့သည့်လောကဲ့ လျှို့ဝှက်စားသိုင်းပညာကျွမ်းကို

မောင်ရင်ကို ပေးပါမယ်၊ ဒါကျုပ်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့နေ့က လျှို့ဝှက်

ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မောင်ရင်ကျုပ်ဆီမှာ လာပြီပဲမှ သင်ယူခဲ့ သင်ကြားရမယ်၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ဒီပညာကို လေ့လာ

သူလည်း အမြင်မခံစေချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ချက်ကျုပ်ကလေး ချိန်ရ ခိုအပ် တာပြပေးလိုရတယ်၊ ဒီမှာ ခဏစောင့်နေပါ”

ထိုသို့ပြောပြီး ဦးစံက တဲဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဓားတစ်လက်နှင့် ပေရွက်တစ်ထပ်ပါ တာလေသည်။ ယူလာသောဓားမှာ နံရံထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထား သော ဓားပင်ဖြစ်လေ၏။

ပေရွက်ထပ်များကို ပိတ်ဖျဉ်အနီအိတ်နှင့် ထည့်ထား

ပြီး ပိုးကြီးဖြင့် ပစ်ချည်ထားလေသည်။

မိသ ခြေလိုက်သောအခါ ပေရွက်ချပ်များ၌ ကကြီး ခန္ဓေ
ရမှ အံ့ အကွရာအစဉ်အတိုင်း တပ်ထားလေရာ 'အ' အထိ
ဇာ် ရှိလေသည်။

တစ်ယောက်ပေရွက်ပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် ရှေးလက်ရေးကြီးများကို
နောက်ပြီး လေ၏။

ရောက်လာမှာဟော အလွန်ရှေးကျတဲ့ ဓာပညာကျမ်းပဲ လူတိုင်း
ထားပါတယ်" နိုင်းမရနိုင်တဲ့ကျမ်းပဲ ဒီကျမ်းကို ဝိဇ္ဇာရေ ပုဂ္ဂိုလ်

"ဟင်" ဉာဏ်ကြတယ်၊ မထိုက်တဲ့သူဆိုရင် ပေးဖို့မဆို

ဟုတ်တူညီညီလို့တောင် မရနိုင်ဘူး၊ အခုဟာကတော့
တပ်မှူးနေသူဆိုထိုက်လို့ ရတယ်လို့ပဲ အောက်မေ့ပါတယ်
အကဲခတ်မိထိက ပညာတွေကိုသာ ကုန်အောင်သင်ယူနိုင်ရင်
မိသမားရင်ဟာ အတုမဲ့ ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာ
မဖြစ်လွဲဘူး"

ဤသို့ဖြင့် ကျော်စွာသည် ဦးစံကဲထံမှ ရရှိသော
လျှို့ဝှက်ဓားပညာများကို စာတွေ့ရေလက်တွေ့ပါ သင်ယူခဲ့
ရလေ၏။

ဦးစံကဲ၏ ထန်းတော၌သာ လေ့ကျင့်သင်ကြား

လေ၏။ တခါတမံဦးစံကဲက ကိုယ်တိုင်သင်ကြားပေး၏။ ထိုသို့
သင်ကြားပေးသောအခါ ဦးစံကဲသည် အရက်သမား တစ်
ယောက်လို လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ၊ လွန်စွာမှ
လျင်မြန်သွက်လက်လေ၏။

သူ၏ ဓားကွက်များမှာ လွန်စွာမှ အဆင့်မြင့်လှပေရာ
ကျော်စွာအဖို့ အတော်ကြီးကို ကြိုးစားသင်ယူရလေ၏။ တခါ
တရံ အမှားအယွင်းဖြစ်လျှင် ပြင်းထန်စွာ ပြောဆို သင်ကြား
ပေးလေ၏။

ရက်အတန်ကြာသင်ယူသောအခါ ဦးစံကဲ လျှို့ဝှက်
မှတ်တမ်းမှ ဓားပညာများသည် ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံမှ သင်ယူခဲ့
သောပညာများထက် ပို၍အဆင့်မြင့်ကြောင်း သိရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ရက်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ အချိန်ရ
တိုင်း ဦးစံကဲထံသို့ကာ လျှို့ဝှက်ဓားပညာများကို သင်ယူ
လေရာကျော်စွာသည် ကျွမ်းကျင်စွာတတ်မြောက်လေတော့
သည်။ သူသည် အခြေခံပညာ ပြည့်စုံသူဖြစ်သောကြောင့်
ထိုမျှ အချိန်တိုတိုဖြင့် သင်ကြားတတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်သည်
ဟု ဦးစံကဲက မှတ်ချက်ချလေသည်။

သူသည် သင်ယူမှုပြီးမြောက်သောအခါ ဦးစံကဲအား
ထိုက်တန်စွာ ကန်တော့ခဲ့ပေ၏။

၂၂၆

သုရဒ္ဒ

မဏိပူတ္တရသို့ ဓရိးထွက်ခြင်း

နောက်ပိုင်းတွင် အထက်ပြန်ဟန်ငံအန့်အပြား တိုက်ပွဲများ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားလေတော့သည်။

တပ်မှူးနေသူရိန် ဦးဆောင်သော တော်လှန် တပ်မတော်ကြီးမှာလည်း အမြို့မြို့အနယ်နယ်မှ နယ်ချဲ့ အုပ်ချုပ်သိမ်းပိုက်ထားသော မြို့၊ နယ်များကို ပြန်လည် ယူကြလေ၏။

ဗြိတိသျှတို့ဘက်မှလည်း တိုင်းရင်းသားတို့ ပိုမိုတိုးချဲ့ လာသော နယ်မြေများကို ခံတပ်များ ခံကတုတ် ဆောက်လုပ်ကာ နယ်ချဲ့သမားများကို ပြန်မပေးရအောင် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကာကွယ်တားဆီးကြလေ၏။

စက္ကဝါလသံသေခါး

၂၂၇

(၁၈၈၇) ခုနှစ် ဦးပိုင်းတွင် ရှမ်းပြည်၊ အင်းလေးကန် အနီး၌ ခံတပ်များကို အခိုင်အမာ ဆောက်လုပ်ထားသော ရှမ်းအမျိုးသားတို့၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများကို ဟန့်တားကြလေသည်။

အင်းလေးကန် အရှေ့ဘက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ခံတပ်များမှာ 'ကာနယ်စတက်မန်း' ကို အစွဲပြုကာ နောင်တွင် 'ပို့စတက်မန်း' ဟုပင် အမည်တွင်ခဲ့လေ၏။

၁၈၈၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလပိုင်းတွင် 'ကာနယ် စတက်မန်း' နှင့် 'မစ္စတာ အေအိတ်ချ်တီဒီဘရင်း' ကို ဦးဆောင်သော ဗြိတိသျှတပ်တို့သည် လှိုင်းတက်သို့ ချီတက်လာကြလေသည်။

ချီတက်လာသော ဗြိတိသျှ တပ်တို့အား တော်လှန်ရေး တပ်သားများက နန်းဆန်းနှင့် ကျကျိုးတို့မှ ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ရပ်စောက်စော်ဘွား စောပိုင်းဦးဆောင်သော ရှမ်းအမျိုးသားများကလည်း ရပ်စောက်နယ်မှ ခိုင်မာစွာ တပ်ဖြန့် ခုခံကြလေသည်။

၁၈၈၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတွင် ကာနယ်စတက်မန်း ဦးဆောင်သော တပ်ပွဲကြီးတစ်ပွဲသည် လှိုင်းတက်သို့ ချီတက်

တစ်ဖို့ ခွဲကြလေသည်။ လမ်းတလျှောက်တွင် တော်လှန်နေ
တတ်သားများက လမ်းများကို ပိတ်ဆို့ကာ ဗြိတိသျှတပ်များ
ရွေ့သို့ မတိုးနိုင်အောင် ဟန့်တားတိုက်ခိုက်ကြသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပိတ်ဆို့ခံရမှုများကြားမှ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့များ
က ပြည်ညောင်ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက် ပြည်ညောင်မှ တဆင့် ကျိုက်စကန်
ထိမှ တဆင့် ပျဉ်းထိပ်တောင်ကြားတို့သို့ ဆက်လက်ချီတက်
ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မေဂျာမိန်းဝါရင်းနှင့် ကပ္ပတိ
ဟေ့စတိန်းတို့ ဦးဆောင်သော ဗြိတိသျှတပ်သားတို့သည်
ယင်းတို့၏ အလိုတော်ရိတစ်ဦး အကူအညီဖြင့် ကချင်
ဒေသများ ဖြစ်ကြသော ဆင်ဘိုနှင့် မိုးကောင်းသို့ရောက်လာ
ကြသည်။

မကြာမီပင် ထိုအလိုတော်ရိ သစ္စာဖောက်သည့်
မျိုးချစ် တပ်သားများ၏ ရန်ကို ကြောက်သောကြောင့်
ဇနီးမော်ကို ပြန်ပြေးလေ၏။

ထိုအလိုတော်ရိမရှိသောအခါ ဗြိတိသျှတို့၏
ထိုနေရာကို မောင်ဘိုးစောဆိုသူအား ခန့်အပ်လေသည်။
သို့စေကာမူ မောင်ဘိုးစောသည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူ

တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ရာထူးကို မမက်ပဲ နယ်ချဲ့တို့အား
တော်လှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့လေ၏။

ထိုပြင်ကယားတောင်တန်းများပေါ်၌လည်း ဗြိတိသျှ
တို့သည် အကြမ်းနည်းရေး၊ အနုနည်းပါ အသုံးပြု၍ မိမိတို့
ဆက်ပါအောင် သိမ်းသွင်းနေစဉ် ၁၈၈၇ခုနှစ်၌ ကန္တရဝတီ
စားကို ယင်းတို့၏ လက်အောက်သို့ အသာတကြည်နှင့်
တက်ရောက်စေရန် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ကြချေ။
ဗြိတိသျှတပ်များကလည်း တော်လှန်ရေးတပ်သားများ တိုက်
ခိုက်နေသည့်ကြားမှပင် နေရာအနှံ့အပြားတို့ကို သိမ်းပိုက်
ပြန်ကြရန်ကြိုးစားကြလေသည်။

၁၈၈၇ ခုနှစ်တွင် ကချင်တောင်တန်းများပေါ်တွင်
ဦးဆောင်ဖြစ်လာခဲ့သော ဗိုလ်ဘိုးစော၏ နယ်ချဲ့တော်လှန်
ရေးများမှာလည်း တစ်စတစ်စအင်အားတောင့်တင်းလာကာ
တိုင်းထန်လာလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ် ကပ္ပတိန်အမ်းစရောင်း
ဦးဆောင် တပ်ဖွဲ့များက ဗိုလ်ဘိုးစော နေရာများသို့ လိုက်လံ
တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်က ဗိုလ်ဘိုးစောမှာ မိုးကောင်းဘက်သို့
နေလေ၏။ ထိုပြင်နေပြည်တော် ကျစဉ်က နေပြည်တော်မှ

www.burmeseclassic.com

၂၃၀

သို့ရစွ

တပ်ဆုတ်ကိုယ်ရောင်ပျောက်ခဲ့သော မက္ခရာမင်းသား၏ သားတော်ကြီး 'စောရန်ပိုင်' သည် အောက်မြန်မာနိုင်ငံထက် သဘာဝ အခြေအနေပိုကောင်းသော ကချင်တောင်တန်းဒေသ ခို့ မိမိတို့၏ ဖျိုးချစ်အင်အားစုများကို စုစည်း၍ တပ်မှူးနေသူ ခိုနှင့် ပူးပေါင်းကာ ကြီးကျယ်သော တော်လှန်ရေးအင်အား စုကြီးကို ဖွဲ့စည်းကြလေသည်။

အထက်မြန်မာနိုင်ငံတောင်တန်းဒေသများတွင် တော်လှန်ရေးဒီရေမြှင့်တက်နေချိန်တွင်-

ရခိုင်နယ်၌ ပုသိမ်သား ဇော်ဂျီဗိုလ်၊ သံတွဲသား ကျောက်ဆင်းဗိုလ်၊ မျက်ကန်းဗိုလ်စသည်တို့ကလည်း ကိုယ်နေရာနှင့်ကိုယ် လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်အားတောင့်တင်းလျက်ရှိသော မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်နှင့် တပ်မှူးနေသူခိုနှင့်တို့၏ တော်လှန်ရေးအင်အားများမှာ နေရာအ နှံ့အပြားတွင် အောင်ပွဲများဆက်ကာဆက်ကာ ရလျက်ရှိနေ သည်။

သို့ရာတွင် နယ်ချဲ့များအား အမြစ်ဖြတ်တိုက်ထုတ်နိုင် ရေးအတွက် မဏိပုတ္တရနယ်မှ သူရိယနယ်စားကြီး နေမိန္ဒနှင့် ဆက်သွယ်ရန်မှာလည်း လွန်စွာအရေးကြီးသော ကိစ္စဖြစ်လေ တော့သည်။

အောက်မြန်မာနိုင်ငံ

ထိုအချိန်တွင် နယ်စားကြီးထံမှ လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ် အသောစာချွန်တော် တစ်စောင်ရောက်လာရာ နယ်စားကြီး နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရန် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်သွားရန် စဉ်သောအခါ လက်ရွေးစင်တပ်သားအဖြစ်လိုက်ပါရန် မင်းသားကြီးက ကျော်စွာကို ရွေးချယ်လေသည်။ ထို့နောက် တပ်မှူးနေသူခိုနှင့်က မင်းသားကြီးအား ဤသို့ပြောကြားလေ သည်။

“အဆွေတော် အရေးကြီးတဲ့ မဏိပုတ္တရ ခရီးစဉ်မှာ အဆွေတော်နဲ့အတူ ဒီပန်းချီကားကိုပါ တပါတည်းသယ် ဆောင်သွားပါ။

ဒီပန်းချီကားကိုမြင်ရင် နယ်စားကြီးအနေနဲ့ တစ်စုံ တစ်ခုထူးခြားလာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ပါတယ်။ ဒီပေမယ့် လမ်းခရီးမှာ ဒီပန်းချီကားကို မသမာသူတွေက ချွတ်လုလိမ့်မယ်လို့ သတင်းကြားနေရတယ်။

ပြီးတော့အဆွေတော်တို့ရဲ့ အသက်ကိုပါ လုပ်ကြံ ဆောင်း လုပ်ကြံကြလိမ့်မယ်၊ သတိဝီရိယ ရှိစေချင်ကြ တယ်။”

“စိတ်ချပါအဆွေတော်”

ထို့နောက် တပ်မှူးကျော်စွာ၏ ပုခုံးကို ရင်းရင်းနှိုင်း

ဖက်ကာ ဤသို့မှာကြားလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာ... မောင်ရင်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် တပ်မကြီးတစ်ခုလောက်ကို အားထားရသူဖြစ်ပေတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလို အရေးကြီးတဲ့ခရီးကို မောင်ရင်ကို ထည့်လိုက်တာဖြစ်ပေတယ်၊

မောင်ရင်ရော၊ ကျုပ်ရဲ့ အဆွေတော်မင်းသားကြီးပါ ဘေးမသိရန်မခံဘဲ မဏိပူတ္တရကို ရောက်ကြစေချင်တယ်၊ လမ်းခရီးမှာ ဘေးမသိရန်မခံအောင် သတိထားပါ၊ အဆွေတော်မင်းသားကြီးရဲ့ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်းလိုက်နာ ပါ၊ အဆွေတော်မင်းသားကြီးရဲ့ အသက်ကို မောင်ရင် အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက်သွားပါ”

“စိတ်ချပါတယ်မှူး”

ကျော်စွာ၏ ရင်တွင်း၌ မိမိတိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ထောင်ပေါင်းများစွာသော တပ်သားများအထဲမှ မိမိကို ရွေးချယ်ကာ တာဝန်ပေးသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး အောင် ရှိနေရုံသာမက စိတ်ဓာတ်မှာလည်း လွန်စွာမှ တက်ကြွလျက် ရှိနေတော့သည်။

စောတာပါလသံသေခါး

ကတ္တီပါဒိတ်အတွင်းမှ သဲလွန်စ

အချိန်မှာ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလပေမို့ ဆောင်းရဲ့ နှင်းပွင့်နှင်းကျန်များကား ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လွှမ်းခြုံထားလေ၏။ မဏိပူတ္တရသို့သွားရာ မိုင်းပေါင်းများစွာသော လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် သီးနှင်းတို့ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိနေကြသည်။

သူတို့သည် ပြင်းများကို အသားကျစီးကာ ခန့်ပြင်းနှင့် လာကြရာ တစ်နေရာတွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဝမ်းဖြည့်ရန် လှည့်ဝင်လာကြသည်။

သူတို့သည် မြင်းများကို စားကျက်တစ်နေရာ၌ လွတ်ကျောင်းထားပြီး ခြံဝန်းထဲ၌ ခင်းထားသော ဆိုင်ခုံများတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ လိုအပ်သော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ဖုတ်ကြားနေစဉ် ခြံဝန်းထဲသို့ နောက်ထပ်မြင်းစီးသမား (၁၀) ဦးဝင်လာသည်။

သူတို့သည် ဓားကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်ပြီး အားလုံးရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်ထားကြသည်။

ဓားသမားများအဖွဲ့သည် ကျော်စွာတို့နှင့် မလှမ်း၊ မကမ်းရှိ စားဖွဲ့များတွင် နေရာယူကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ ရှိရာသို့ အကဲခတ်သလို ဝူးဝူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်နေ လေ၏။

“ကျော်စွာရေ . . . သူတို့ကို ကြည့်ရတာ သိပ် မရိုးသားဘူးကွ၊ အားလုံးဓားကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ အုပ်ချုပ်မှု ဝေးတဲ့ ဒေသတွေမှာ ထင်သလို မင်းမူနေတဲ့ အဖွဲ့ဖြစ်မယ် ထင်တယ်ကွ”

မင်းသားကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

ကျော်စွာက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အခုဝင် လာကြသူတွေဟာ ကြေးစားဓားသမားတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။

မိပေမယ့် ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ကိုယ်တော်ကြီး”

ကျော်စွာက အေးအေးဆေးဆေးပြန်ပြောရင်း ထာရောက်ချပေးသော အစားအသောက်များကို ဟန်မပျက် စားသောက်နေ၏။

သို့စေကာမူ သူ၏ လက်စွဲတော်ဝါးကိုမူ အသင့်အနေ အထားဖြစ်အောင် ပေါင်ပေါ်၌တင်ထားလေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူအုပ်တွင်းမှ ဓားသမားတစ်ဦးက ကျော်စွာအား ရန်လိုသော အကြည့်မျိုးဖြစ် စူးစူးဝါးဝါးလှမ်း ကြည့်နေသည်ကို မင်းသားကြီးသတိပြုမိသွားသည်။

“မောင်ကျော်စွာရေ ဟိုလူကောင်ထွေးထွေးနဲ့ အမြဲရန် ဆိုနေတဲ့မျက်နှာနဲ့ ဓားသမားရဲ့ အကြည့်က မရိုးသား ဘူးကွယ်၊ မင်းသူ့ကို တွေ့ဘူးလား”

ကျော်စွာက ဟန်မပျက်စားသောက်နေရာမှ မျက်လုံး စစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျော်စွာက အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြ သည်။

“သူ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ ကိုယ်တော်ကြီး သူကကြေးစား ဓားသမားတစ်ယောက်ပဲ သူ့နာမည်က ယကွလို့ခေါ်ပါတယ်၊ သူ့ရတုနဲ့ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့

ထက်သုံးတော် စားထစ်လက်ဆိုရင် မဟာဘူမိဘူး၊ တခါတုန်းက ဒီလိုအဲဒါထမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ချင်းယှဉ်ဘူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူအရေးခိုင်းပြီး ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ဘူးတယ်။

“မြော်ဒါကြောင့် ထင်ပါရဲ့ကွာ သူ့ရဲ့အကြည့်က အတော်ကို ရန်လိုမှုများလှတယ်”

ယကွတို့အဖွဲ့မှာ ကျော်စွာတို့ကို မျက်ခြေမပြတ် အောင်ကြည့်ရင်း အစားအသောက်များကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မှာကြားနေကြလေ၏။

“စားသမား ယကွဟာ သူခေါ်လာတဲ့ စားသမား လူမိုက်တွေကို အားကိုးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ထပ်ပြီးရန်ရှာချင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ ကိုယ်တော်၊ အစားအသောက်ကိုသာ အေးအေးဆေးဆေး သုံးဆောင်ပါ”

မင်းသားကြီးက အစားအသောက်ကို ပြောပြောပြောပြော မစားနိုင်ဘဲ ကျော်စွာကို ထိုလိုသတိပေး ပြောကြားနေလေ၏။

“ကျော်စွာရေ တကယ်လို့ သူတို့က ရန်စလာပေမယ့်၊ သည်းခံလို့ရရင် သည်းခံလိုက်နော်၊ အခုအချိန်မှာ တစ်ခုခု မဖြစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း ဒီအချိန်မှာ ရန်မဖြစ်ချင်ပါဘူး

ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေ ကြည့်ရတာ ရန်မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ဒီနှစ်ယောက် အချိန်မီရှောင်ထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“သူတို့ကို ကြောက်လို့ရှောင်ပြေးတာမျိုး ထင်သွားရင် ပိုဆိုးလာနိုင်တယ် ကိုယ်တော်”

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့တာဝန် တစ်ခုကြောင့် ခရီးထွက်လာကြတာ ဖြစ်တာကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုမဖြစ်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်၊ ရန်မဖြစ်တာကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ရန်မဖြစ်ချင်ပေမယ့် အခြေအနေက ပေးတော့မှာမဟုတ်ဘူး ကိုယ်တော်၊ ကျွန်တော်တို့ သူတို့ကို မတိုက်ဘဲနဲ့တော့ ခရီးဆက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဝါးသမားယကွဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိတဲ့သူ ဖြစ်ရသွားနဲ့ ဒီနေရာမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့နေရတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်ပါတယ်”

“အင်း... ဒါဖြင့်တော့ ကိုယ်တော်တို့နှစ်ယောက် အထူးသတိပိုမိုသတိမထားမှ တော်ရောမယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်း

နဲ့သံဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်ကို မထိခိုက်အောင် သတိထားရမယ်”

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား အစားအသောက်များ စားသောက်ပြီးထွက်သွားရန် ပြင်ကြသည်။ မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်က ရှေ့မှအရင်ထွက်သွားလေရာ ယက္ခက ရှေ့ပိတ်ဆိုရပ်ထားလိုက်သည်။

“သွားတော့မလား မင်းသားကြီးရဲ့ ဒီမှာကျပ်တို့ အတူဝင်ရောက်စားသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

ထိုအခါ မင်းသားကြီးက၊ ချီသာစွာငြင်းလိုက်သည်။

“နေပါစေကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှေ့ကိုခရီးဆက်ရမှာမို့ သွားပါဦးမယ်”

“ဟာ ဒီလိုဘယ်ရမလဲ၊ ဒါကျပ်တို့ရဲ့ စေတနာအသိအမှတ်မပြုတာဟာ၊ ကျပ်တို့ကို စော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ”

ယက္ခက မီးကိုဖျတ်ကနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ကျန်များကလည်း နေရာမှ အသီးသီးထလာကြသည်။

“ဟေ့၊ ဒီနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ အသိရှင်ရက်နဲ့ ထွက်မသွားစေနဲ့ကွ”

မီးသမားအချို့က အခန်းပေါက်ဝမှပိတ်၍ နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်သည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် သွက်လက်စွာဖြင့် မီးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မီးသမားသည် မင်းသားကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန် ပတ်ဝိုင်းလိုက်ကြစဉ် ကျော်စွာသည် နောက်မှ ခန်းစီးစကို ရုတ်တရက်ဆွဲဖြုတ်၍ ဝိုင်းထားသော မီးသမားများပေါ် ပစ်အုပ်လိုက်ရာ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေခိုက်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ ရုတ်တရက်ခုန်ဝင်သွားပြီး မီးဖြင့်ထိုးခုတ်လေရာ အငိုက်မိသွားသော မီးသမားသုံးဦး လဲကျသေဆုံးသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စားသောက်ဆိုင်၏ အခန်းလယ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော မီးအိမ်မှာ ပြုတ်ကျလာပြီး ကောက်ရိုးများ ခင်းထားသော အခန်းဝန်းကျင်အနံ့အပြား မီးစွဲလောင်တော့သည်။ မီးခိုးလုံးများက အလိပ်လိုက်တက်နေ၏။

“ကိုယ့်လူတို့ရေ ကျပ်တို့ရဲ့ အဓိကတာဝန်က ဒီမိစ္ဆာကောင်လေးကို အပြတ်ရှင်းနိုင်ဖို့ပဲ လက်လှမ်းမကီရရင် လက်ရဲ့ တန်ကြေး၊ ခြေတစ်ဖက်ရရင် ခြေရဲ့တန်ကြေး၊

ဝါးသမားယက္ခက ထိုသို့အော်ဟစ်အားပေးလေရာ မှိုက်ရူးရဲ ဝါးသမားများမှာ ကျော်စွာအား သဲကြီးမဲကြီးဖိတိုက် ကြလေသည်။

သို့စေကာမူ ကျော်စွာအဖို့တွင် လူအင်အားများသည် ဖြစ်စေ၊ နည်းသည်ဖြစ်စေ ပညာချင်းက ကွာခြားလွန်းနေသော ကြောင့် အသာစီးမှပင် လွယ်လွယ်ကူကူ တိုက်ခိုက်လေရာ ယက္ခ၏ ဘေးမှ ဝါးသမား(၃)ယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်လဲကျသေဆုံးကုန်လေတော့သည်။

ထိုအခါ ယက္ခမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာပြီး နတ်မိစ္ဆာတစ်ဦးများ ဝင်ရောက်ပူးကပ်တိုက်ခိုက်လေ ရောသလား ထင်မိလေ၏။ ယခင်တစ်ကြိမ်ဆုံဖူးခဲ့သော ဝါးကွက်များနှင့် လုံးဝမတူသည်ကိုလည်း အံ့သြနေတော့ သည်။

အကယ်၍သာ ကျော်စွာသည် ဦးစံကထံမှ လျှို့ဝှက် ဝါးကွက်များကို သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းကိုသာ ယက္ခ သိပါလျှင် ဘယ်သို့နေမည်မသိပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်မှာ သူ့အား ပိုင်းတိုက်ခိုက်နေသော ရန်သူနှစ်ယောက်ကို အပြီးသပ်အနိုင် ယူတိုက်ခိုက်လိုက်သည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မင်းသားကြီးက အသွားထက်သော ဝါးမြှောင် တစ်လက်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားရင်း ကျော်စွာတို့ဘက်သို့ အေးအေးဆေးဆေး အမှူအယာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

“ဒီဘက်ကတော့ ကိစ္စအားလုံးပြီးသွားပြီ မောင်ရင်ရဲ ရန်ကြွေးရန်စဟောင်းကိုသာ အပြီးသပ်စာရင်းရှင်းပေတော့ မောင်ကျော်စွာရေ”

မင်းသားကြီးက ဝါးမြှောင်ကို လက်ဝါးပေါ်သို့ တဖျတ်ဖျတ်ရှိက်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝါးသမားယက္ခမှာ အဖော်များအားလုံး လဲကျသေဆုံးနေပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေသည်ကို သိရသောအခါ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲယက္ခ၊ အဖော်တွေမရှိတော့လို့ သွေး ကြောင်သွားပြီလား၊ ယောက်ျားကောင်းရဲ့ သတ္တိဆိုတာ အဖော်မလိုပါဘူးဗျ”

“ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ကိုတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဘဲ ကျုပ်ကိုအကြိမ်ကြိမ်ရန်ပြုခဲ့တယ်၊ အရင်တစ်ခါ ကတော့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ တယ်၊ အသက်ချမ်းသာပေးခဲ့တယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခင်ဗျားကို ချမ်းသာပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ထိုအခါ ယက္ခသည် အလွန်တုံလွှပ်သော အမူအယာ
ဖြင့် ...

“ကျုပ်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို
ငွေပေးပြီးခိုင်းလို့ ငွေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးလုပ်ရတာပါ။
ခင်ဗျားအသက်ကို တကယ်သေချေတဲ့ သူက သူရတ္တနဲ့ပါ”

“ဟင် သူရတ္တနဲ့ ဟုတ်လား”

“သူရတ္တနဲ့ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲမောင်ကျော်စွာ”

“စပ်ဖလုံ နယ်စားကြီးရဲ့ တူတော်ပါတယ်။ သူက
တော်လှန်ရေး တပ်ဖွဲ့မှူးပေါင်းနေပေမယ့်၊ နယ်ချဲ့
အလိုတော်ရှိတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိနေသူပါ”

“အင်း စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ အတော်ကောင်းတာပဲ
မင်းနားကြီး စောရန်ပိုင်က မှတ်ချက်ချလေသည်။
ယက္ခဘက်သို့ လှည့်ကာ ကျော်စွာက ဆက်
ပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေပဲလား
တချိန်ချိန်မှာ လိုအပ်လာရင် ဒီအကြောင်းတွေကို သက်သေ
အဖြစ်နဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံပေးမလား။ ဒီလူကို အဲဒီလို ကတိ
တောင်းပြီး ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ထားရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်
ကိုယ်တော်”

ကျော်စွာကစားကိုသိမ်း၍ မင်းသားကြီးဘက်သို့
လှည့်လိုက်သည်။

တဒဂ်၌ မင်းသားကြီးက ရုတ်တရက်ဟစ်အော်
သတိပေးလိုက်ပြီး လက်တွင်းမှ တားမြှောင်ဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်
သဖြင့် ကျော်စွာက အချိန်မီ ငုံရှောင်ပေးလိုက်ရာ နောင်ဖက်မှ
အားကနဲ အော်သံပေါ်ထွက်လာသောကြောင့် ကဗျာကရာ
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ လည်ပင်းတွင် စားမြှောင်တန်းလန်းစိုက်
စင်လျက် မချိမဆန့်ဝေဒနာခံစားရင်း နောက်ဘက်သို့ လဲကျ
သွားသော ယက္ခကို အံ့သြစွာမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအခါ မင်းသားကြီးက...

“မောင်ရင်ဒီဘက်လှည့်လိုက်ချိန်မှာ ဒီကောင်က
နောက်ကအပိုင်ဝင်ခုတ်တို့ ကြိုးစားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ
စားမြှောင်ကို သုံးလိုက်တာပဲ။ ယက္ခလို ငွေမျက်နှာကို
ကြည့်ပြီး သစ္စာမရှိတဲ့ လူမျိုးကို စိတ်မချရဘူး ဆိုတာ
သက်တွေ့မြင်ပြီ မဟုတ်လား။ ဒီကောင်မျိုးတွေက ငွေရမယ်
ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်ဝံ့တဲ့ ကောင်မျိုးတွေပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် နည်းနည်းသတိလက်လွတ်
သွားတယ်။ ဒီလူကို တကယ်အရေးအကြောင်းပေါ်လာရင်
သက်သေအဖြစ်ခေါ်သုံးဖို့ ကိုယ်တော်နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်လို့

၂၄၉

သုရဒ္ဒ

ပါ။ နောင်ကို ဆင်ခြင်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သူရထွန်ခိုင်းလို့ပါလို့ ပြော သွားတာပဲ ကိုယ်တော်တယ်လို သဘောရသလဲ”

“ဒီကောင်မျိုးတွေက သစ္စာမရှိသလို၊ စကားလည်း တည်မယ့် လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူ့လက်ချက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေ ကြည့်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

ထိုလို မင်းသားကြီးက အကြံပေးသောကြောင့် လဲကျ သေဆုံးနေသော ယက္ခဏီ ကိုယ်အနံ့အပြားသို့ ရှာကြည့် လေလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးများထည့်ထားသော ခရမ်းရောင်ကတ္တီဖိ အိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ကြရသည်။ ထို ခရမ်းရောင်အိတ်ဖို ကို မိမိကပ်ကြိပ်လက်ခံရရှိ ဘူးရာ ကောင်းစွာ မှတ်မိနေ တော့သည်။

မိမိအား ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံတွင် လျှို့ဝှက်ခါးပညာ သင်ယူခိုင်းစဉ်က နန်းကေခိုင်ပေးခဲ့သောအိတ်နှင့် တူနေသော ကြောင့် အံ့သြကြီးစွာ ဖြစ်မိလေတော့သည်။

လှပသလောက် ကြောက်စရာကောင်းသော အသံ ပြင်းသော နန်းကေခိုင်၏ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင် နေမိလေသည်။

စက္ကောပါလ သံသေခါးကို ရရှိခြင်း

ထို့နောက် ကျော်စွာနှင့် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်တို့ သည် ဆိုင်ရှင်အား ပျက်စီးသွားသော ပစ္စည်းများပြန်လည် ပြုပြင်ရန် ယက္ခထံမှရသော ရွှေဒင်္ဂါးများကို ပေးထားခဲ့လေ သည်။ ဆိုင်အတွင်း မီးကြွင်းမီးကျန်များကို လိုက်လံငြိမ်းသတ် လျှက်ရှိသော စားသောက်ဆိုင်ရှင်မှာ ရွှေဒင်္ဂါးများကို မြင်သော အခါ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာ လှမ်းယူလေ သည်။ ခရမ်းရောင်ကတ္တီဖိအိတ်ကလေးကိုမူ ကျော်စွာက အိတ်ထဲ၌ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းလာသည်။

နစ်ယောက်သား မြင်းကိုယ်စီနှင့် ခရီးဆက်လာကြစဉ် ကျော်စွာက မိမိစိတ်တွင်း၌ နားမလည်သည့် မရှင်းလင်း

၂၄၆

သုစန္ဒ

သောအကြောင်းများကို မေးမြန်းကြည့်ရာတွင် မင်းသားကြီးက မဏိပူရပုတ္တရရောက်လျှင် သီတန်သလောက် သိခွင့်ရနိုင်သည်ဟုသာ နှစ်သိမ့်ထားလေ၏။

ရက်ပေါင်းများစွာ ခရီးပြင်းနှင့်ကြသောအခါ မဏိပုတ္တရနယ်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

သူတို့ရောက်လာမည်ကို ကြိုတင်သတင်းကြားထားသောကြောင့် မဏိပုတ္တရစစ်သည်များက နယ်စပ်မှလာရောက်ကြိုဆိုခဲ့ကြပြီး သူရိယမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

နယ်စားကြီးစံနန်းတော်နှင့် မဝေးလှသော မြို့တွင် တစ်နေရာရှိ ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးတစ်ခုတွင် သူတို့နှစ်ဦး အားကောင်းမွန်စွာ နေရာချထားပေးလေ၏။

ထိုဧည့်ဆောင်တွင် အေးအေးဆေးဆေးရှိနေခိုက် ကျော်စွာက သူသိလိုသမျှများကို မေးမြန်းလေ၏။

“ကိုယ်တော်ကျွန်တော်သိချင်တာတွေကို နည်းနည်းလောက် ရှင်းပြပေးပါဦး မဟုတ်ရင် မင်းသားက ထွက်တော့က နေရတယ်၊ ဘာအာတ်မှန်းမသိသလို ဖြစ်နေတယ်”

ဒီမဏိပုတ္တရကို ကျွန်တော်ကိုယ်တော်နဲ့ ဘာကြောင့် လိုက်လာရတာလဲ၊ တပ်မှူးက ကျွန်တော်ရဲ့ပုံတူပန်းချီကား

စက္ကပါလသံဃာစာစာစာ

၂၄၇

ကို ဦးစိုင်းနောင်ကို အကောင်းဆုံး၊ အတုဆုံးဖြစ်အောင် ရေးဆွဲခိုင်းတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။

ဒီပန်းချီကားကို ဘာကြောင့်များ သက်စွန့်ဆံဖျား၊ ဒီမဏိပုတ္တရကို ယူလာကြတာလဲ”

ထိုအခါ မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က သဘောကျစွာ ပြုံးလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာရယ်၊ မင်းမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေက များ လွန်းလို့ ဘယ်ကစ ဖြေရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ ဖြေးဖြေးပေါ့ကွာ၊ အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့၊ မင်းပရိယာယ်၊ စစ်ရေးပရိယာယ်ဆိုတာ ကျယ်ဝန်းလှတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကျေနပ်အောင် နည်းနည်းတော့ ပြောပြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါဦး”

ကျော်စွာ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“အခု တို့ဇာတ်ပြည်ကို နယ်ချဲ့တွေက မတရား ကျူးကျော်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ ကို တုံ့တစ်တွေကနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်နေကြ ရတယ် မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် နယ်ချဲ့တွေဟာ ပြန်မာနိုင်ငံ ရဲ့ အလယ်ပိုင်းတွေလောက်သာ သိမ်းထားနိုင်တယ်”

အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို ဆက်လက်သိမ်းပိုက်ဖို့

ကြိုးစားနေကြတယ်။ ဒီအချိန်မှာ တပ်မှူးနေသူရိန်လို မျိုးချစ်
စိတ်ရှိတဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ချုပ်ချုပ်ချွံချွံ ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒီလိုက်တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ အဓိက လူ
အင်အား၊ လက်နက်အင်အား ဖြည့်ဖို့ လိုတယ်။ ဒါကြောင့်
လက်နက်အင်အား၊ လူအင်အား တောင့်တင်းနိုင်မာတဲ့ မဏိ
ပုတ္တရနယ်စားလိုမျိုးနဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်နိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီး
တယ်။

ဒါဟာ အလွန်သိပ်မို့တဲ့ စစ်ရေးပရိယာယ်ဖြစ်တယ်။
ဒီအရေးကိစ္စမှာ မောင်ရင်ဟာ အဓိကကျတဲ့ နေရာက ပါဝင်
နေရတယ်လို့ ကိုယ်တော်ယူဆတယ်။

ထိုသို့ ရှင်းပြသော်လည်း ကျော်စွာအဖို့ နနယ်သော
အတွေးဖြင့် လိုက်မမီနိုင်အောင် ရှိနေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်သည်တော်တစ်ယောက်က စာတစ်
စောင်လာပေးလေသည်။ စာအိတ်ပေါ်၌ “မောင်ကျော်စွာ”
ဟူသော စာလုံးကို ထင်ရှားစွာ ရေးသားထားသဖြင့် ဖောက်
ဖတ်လိုက်သည်။

“မောင်ကျော်စွာ”

မောင်ရင်အပေါ်မှာ ပေးစရာရှိတဲ့ ကတိကျွေးပေးခဲ့
ကျုပ် အတော်ကြိုးစားရတယ်။ အခုတော့ အောင်မြင်ပါပြီ။

ဒါကြောင့် အောက်ကလိပ်စာအတိုင်း မောင်ရင်လာခဲ့ပါ။

(ဦးသီလ)

“ဪ ဦးသီလပျောက်နေတာ မဏိပုတ္တရကို
ရောက်နေလို့ကိုး”

ကျော်စွာက မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီက စာလည်းမောင်ကျော်စွာ”

“ဦးသီလဆီကပါ။ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က တစ်ခါတုန်း
က ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့အသက်ကို ဓားပြတွေ လက်တွင်းက
စာယ့်ခဲ့ဖူးလို့ ရင်းနှီးနေတာပါ။ ဒါထက် ကျွန်တော်တို့
မဏိပုတ္တရကို ရောက်နေတဲ့အကြောင်းကို ဦးသီလ ချက်ချင်း
သိတာတော့ အတော်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်”

“ဒါလည်းမအံ့ဩနဲ့ မောင်ကျော်စွာရေ၊ တပ်မှူး
နေသူရိန်နဲ့ ဦးသီလနဲ့က အဆက်အသွယ် အမြဲရှိနေတာကွ၊
စာခါတရံ ဦးသီလ ပေးတဲ့အကြံဉာဏ်တွေကို လိုက်လုပ်ရတာ
တွေရှိတယ်။ နောက်ပြီး လောလောဆယ်မှာတော့ မင်းလည်းပဲ
လူသိအများဆုံး လူတစ်ယောက် စာရင်းမှာ ပါနေတာကိုရော
မင်းကိုမင်း သတိပြုမိရဲ့လား”

“ဟာ... ကိုယ်တော်ကလည်း မြှောက်နေပြန်ပါပြီ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် ဒီအခုပဲ ဦးသီလဆီ သွားကြရအောင်
ဦးသီလ၏အိမ်မှာ မြို့လယ်တစ်နေရာတွင်ရှိပြီး
ခမ်းနား ထည်ဝါလှလေသည်။

သူတို့ကိုမြင်လျှင် ဦးသီလက ဝမ်းသာအားရ ဆီဖြင့်
လေသည်။

“မောင်ကျော်စွာကို တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ခဲ
ဦးစိုင်းနောင်ရော မောင်ရင်နဲ့အတူ မပါလာဘူးလား”

“မပါခဲ့ဘူး ဆရာကြီး၊ သူ့အလုပ်တာဝန်တွေ
သိပ်များနေလို့ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ဆရာကြီး ကျန်းမာရဲ့နော်”

“ကျန်းမာပါတယ်ကွယ်၊ ကိုင်းထိုင်ကြပါဦး”

ဦးသီလ၏ အိမ်ခန်းမှာ အတော့်ကို ကျယ်ဝန်း
လှပေသည်။

အခန်းထဲမှာ လက်ရာမြောက်သော ပန်းပုရုပ်တုများ၊
ပန်းချီကားများစွာတို့ကို စနစ်တကျ ချတ်ဆွဲထားသည်ကို
တွေ့မြင်ရသည်။

ဦးသီလက သူတို့အား စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့်
ညှော်ခံကျွေးမွေး နေလေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ
မောင်ကျော်စွာကို နောက်ဖက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသော

၏။

နောက်ဖက်ခန်းသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကြမ်းပြင်
တစ်ချပ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ မြေအောက်သို့ဆင်းရာ လှေခါးထစ်များ
ကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းဘက်၌ အတန်ငယ် မှောင်နေ
လေ၏။

ဦးသီလကနံရံမှ မီးတိုင်တစ်ခုကို ယူ၍ မီးထွန်း
လိုက်ရာ အလင်းရောင်ကောင်းစွာရလာသည်။ ဦးသီလက
ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ မြေတိုက်ခန်းတွင်းဆင်းသွားလေရာ
ကျော်စွာကလည်း နောက်မှဆင်းလိုက်ခဲ့လေသည်။

မြေတိုက်ခန်းတွင်း ရောက်သောအခါ နံရံမှ မီးတိုင်
ခွက်များကို မီးထွန်းညှိလိုက်လေလျှင် အခန်းတွင်းမှာ
အလင်းရောင် ကောင်းစွာရသွားလေ၏။

ထိုအခါ အခန်းထဲမှ အင်္ဂါရတ်ထိုးရာတွင် အသုံးပြု
သော ဖိုကြီး၊ ဖိုငယ်များအပြင် ပန်းပဲလုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြု
သော မီးဖိုများ၊ တူများ၊ တံစဉ်းများကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

မောင်ကျော်စွာဒါက ကျွန်ုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်အလုပ်ခန်းပါဘဲ
အပေါ်မှာက အများသိတဲ့ ပန်းချီ၊ ပန်းပုလုပ်ငန်းတွေကို
လုပ်တယ်၊ ဒီမြေတိုက်ခန်းထဲမှာကတော့ အများမသိတဲ့ ပန်းပဲ
လုပ်ငန်းနဲ့ အင်္ဂါရတ် အလုပ်ခန်းတွေကို ဒီမှာလုပ်ပါတယ်”

“အင်း... ဆရာကြီးရဲ့အလုပ်က စိတ်ဝင်စားစရာပါလား”

“မောင်ရင့်ကို ဒီအထဲထိရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာဟာ ဒီထက်စိတ်ဝင်စားစရာကို ပြစရာရှိလို့ ခေါ်လာတာပါ။ ကျုပ်မောင်ရင့်ကို ကျေးဇူးစပ်စရာရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ပေးခဲ့တဲ့ ကတိတည်အောင် ဒီရောက်ကတည်းက မောင်ရင့်အတွက် ရည်စူးပြီး ကြိုးစားလုပ်ထားတာတွေရှိတယ်”

ထိုသို့ပြောကာ အဂ္ဂရိုတ်ဖိုအနီးမှ ယွန်းခွက်တစ်ခုကို ဖွင့်၍အတွင်းမှ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဓာတ်လုံးမှာ ဇီးကင်းအရွယ်မျှရှိပြီး မီးရောင်နှင့်ထိတွေ့သော အခါ အရောင်တလက်လက် တောက်ပသွားသည်။

“ဒီဓာတ်လုံးက ကျုပ်ကိုယ်တိုင်စီမံပြုလုပ်ထားတာ သူရဲ့နာမည်က “ဣန္ဒြာဿယ ပဉ္စဂ္ဂပဓိတ်လုံး” လို့ခေါ်တယ်။ ဒီဓာတ်လုံးရဲ့ အစွမ်းက ရောဂါအားလုံးကို ပျောက်ကင်းချင်သောစေတယ်။ ဓာတ်လုံးထဲမှာ ဂျှတ်၊ ဘော်၊ ကြေးနီ၊ နာသွတ်၊ စိန်နီမြင်းသွားတွေပါတော့ အလွန်ခရီးရောက်တယ်ရော၊ ဒါကို မောင်ရင့်ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားပေရော”

ဦးသီလက လက်တွင်းမှ ဓာတ်လုံးကို ကမ်းပေးလိုက်

သောကြောင့် ကျော်စွာကလှမ်းယူလိုက်သည်။

(ဣန္ဒြာဿယ ပဉ္စဂ္ဂပဓိတ်လုံးစီရင်နည်းကို စိတ်ဝင်စားသူများ အသုံးပြုနိုင်ကြရန်အတွက် အဖိုးအနုဂ္ဂထိုက်တန်သော ရှေးဟောင်းပေပုရပိုက်လာ ပါရမီစခန်းလုပ်ရပ်လမ်းများမှ ကူးယူဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။ (စာရေးသူ)

ဣန္ဒြာဿယ ပဉ္စဂ္ဂပဓိတ်လုံးစီရင်နည်း။

၁။ ဂျှတ် - ၄ကျပ်

၂။ ဘော် - ၈ပဲ

၃။ ကြေးနီ - ၄ပဲ

၄။ နာ - ၄ပဲ

၅။ သွပ် - ၄ပဲ

၆။ စိန်နီမြင်းသွား - ၃ကျပ်

အထက်ပါ အချိန်အဆအတိုင်း ဓာတ် (၆)ပါးကို

နံပါတ် (၇)လုံဖြင့် အရည်ဖြစ်ရုံကျိုး

အရည်ဖြစ်လျှင် စိန်နီမြင်းသွား (၃)ကျပ်သားကိုထည့်၊

ဖိုကိုရပ်ထား။

ပြီးနောက် မြန်မာသား (၁၀)ကျပ်သားကို စာသီး

(၃)လုံး ဖြင့်ရော၍ ထောင်းပြီး အရည်လည်အောင်တို့။

အအေးခဲ၊ ထိုဆားဖြင့် အထက်က ငါတ်အစုကို သိပ်ပြီး မီးလှုံကစ၍ထိုး၊ လုံကို တဖြည်းဖြည်းဖြင့်၊ မီးလှုံ ဇက်၊ ခါးထိုး၊

ပြီးနောက်ရသော သတ္တုသားကို ယမ်းစိမ်းနှင့် လက်ချား မီးပေါက်ရောထောင်းပြီး ဖြူးကာဖြူးကာပေး

အလင်းကျိုး ...

ဤကားကုက္ခာသယ ပဉ္စရူပဓာတ်လုံး စီရင်နည်း ပေတည်း။

ရောဂါရှိသမျှ ဥာဏ်ရှိသမျှ အသုံးပြုနိုင်ကြပေသည်

ကျော်စွာသည် ဦးသီလပေးသော ကုက္ခာသယပဉ္စရူပ ဓာတ်လုံးအား တရှိတသေ အိတ်ထောင်ထဲ ထည့်သိမ်းလိုက် လေသည်။ ထို့နောက် ဦးသီလက တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ဤသို့ပြောသည်။

“မောင်ကျော်စွာ ဦးမင်းကို ထိုက်တန်တဲ့လက်ဆောင် ပေးမယ် လို့ကတိပေးခဲ့တာကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းလိုဓားသမား တစ်ယောက်အတွက် အလိုအပ်ဆုံးလက်ဆောင်ပစ္စည်း ကတော့ ဓားကောင်းတစ်လက်ပဲ မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီအတွက် ကျုပ်ဟာမောင်ရင်တို့ရဲ့ လမ်းခွဲခဲ့ပြီးတဲ့

နောက်မှာ မောင်ရင်အတွက် ဓားကောင်းတစ်လက်လုပ်ပေးဖို့

ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဘယ်လိုကြိုးစားခဲ့သလဲဆိုတော့၊ ကျုပ်ဟာ

သင်္ချိုင်းမှာသွားပြီး အဝိဋ္ဌာန်ဝင်ရတယ်၊ အဲဒီက သံတိုသံစတွေ

တိုရအောင်စုခဲ့ရတယ်၊ အမှန်တော့ကိုးသင်္ချိုင်းက သံကိုရချင်

လို့ပါပဲ၊ ဒီလိုစုဆောင်းတဲ့အခါမှာ အနောက်အယုက် အဖျက်

အဆီးတွေကတော့ အများကြီးကြုံခဲ့ရတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီထဲက

အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောရဦးမယ်၊ သင်္ချိုင်းက သံကို

ယူရတယ်ဆိုတာ သံတုံးသံစတွေကို ကောက်ယူလို့ရတာ

မဟုတ်ဘူး၊ ခေါင်းတွေ တလားတွေက သံတိုသံစတွေကို

လိုက်စုယူရတာ၊ နောက်ပြီးညဘက်တွေမှာ အဝိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးမှ

ဝင်ယူရတယ်၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေပြန်ထား ပြန်ပေးဆိုတဲ့ အသံတွေ

လည်းကြားရတယ်၊ အရိပ်သဏ္ဌန်အမျိုးမျိုးနဲ့ နောက်ယုက်

ဖျက်ဆီးတားတွေလည်း ကြုံရတယ်၊ ကိုးသင်္ချိုင်းရဲ့ နောက်ဆုံး

သင်္ချိုင်းထဲက သံကိုဝင်ယူတဲ့အခါ ခေါင်းကသံတွေ နှုတ်ယူနေ

တုန်း နောက်ကညည်းသံကြားရတယ်၊ ခါတိုင်းလို ချောက်ယူနဲ့

မှတစ်ဆင့်ထင်လို့ ကိုယ့်အလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့အခါ ညည်းသံ

အပြင်စကားသံကိုပါကြားလာရတယ်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တောစပ်တစ်နေရာမှာ ဖျာလိပ်နဲ့ ပတ်ချထားတဲ့ အလောင်း တစ်လောင်းကို တွေ့ရတယ်။

“ဆရာကြီး ဇာတ်လမ်းဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း လိုက်တာ၊ ဆက်ပြောပါဦး”

ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ကျုပ်လည်း မသင်္ကာတာနဲ့ သွား လိုက်ပြီး ဖျာလိပ်နဲ့ပတ်ထားတဲ့ ကြိုးတွေကို စားနဲ့ဖြတ်လိုက် တော့ အတွင်းက အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့ရ တယ်။

“သေနေသလားဆရာကြီး”

“ကျုပ်လည်း ပထမတော့ အဲလိုပဲထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ မီးနဲ့ကြည့်တော့ မိန်းကလေးက မသေသေးဘူး၊ မျောနေရာက သတိပြန်ဝင်လာပြီး ရေတောင်း နေတာပဲ၊ ကျုပ်လည်းပါလာတဲ့ရေကိုတိုက်၊ ဆေးဝါး အတတ်ပညာနဲ့ ပြုစုပေးလိုက်တာ သူသတိပြန်ရလာတယ်”

“ဟင် ... ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးအတော်ကံကောင်းတယ်၊ သင်္ချိုင်းနဲ့ မဝေးလှတဲ့ရွာမှာ ကာလဝမ်းရောဂါတွေဖြစ်ပြီး

တစ်ရွာလုံးသေကြတာ၊ သူ့ကိုလည်း သေပြီးမှတ်ပြီး မြေတူး မဖြုတ်နိုင်ကြဘူး၊ ဖျာလိပ်နဲ့ပတ်ပြီး လာပစ်ထားကြတာ မိန်းကလေးက အတော်သနားကမား ရုပ်ရည်ရှိတယ်၊ သူဟာ ရွာမှာ အားကိုးစရာလည်း မရှိတော့တာနဲ့ ကျုပ်နဲ့အတူ ခေါ်လာခဲ့တယ်”

“ဗျာ... ဒါဖြင့် ဆရာကြီးဆီမှာ အဲဒီမိန်းကလေး ရှိတာပေါ့၊ အခု သူဘယ်မှာလဲ ဆရာကြီး”

“နောက်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့ကွယ်၊ ကိုင်း အခုတော့ဖြင့် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကိုး သင်္ချိုင်းကသံတွေကို စုပြီး သံသေအောင်စီရင်ပြီး ပြုလုပ်ထားတဲ့ ငါးကို လက်ဆောင် ပေးရမယ်၊ ငါးရဲ့အမည်ကိုတော့ စက္ကောပါလသံသေခါးလို့ အမည်ပေး ထားတယ်”

“စက္ကောပါလသံသေခါး”

ဆရာကြီးညီဆီလက စင်ထက်တွင် ကတ္တီပါအိတ်ရှည် ကြီးတစ်ခုကို ဆွဲယူပြီး ချွတ်လိုက်ရာအတွင်းမှ လှပခန့်ငြား သော ငါးအိမ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ငါးအိမ်ကို အလွန်လှပစွာပြုလုပ်ထားပြီး ၊ ကနုတ်ပန်း များဖြင့် တင့်တယ်စွာ စီမံထားလေသည်။

ငါးလက်ကိုင်ရိုးမှာလည်း ငွေရောင်တလက်လက်

ထနေသော ကနုတ်ပန်းများ၊ နဂါးပတ်သဏ္ဌာန်သရုပ်
သားပြီး နောက်ပိတ်၌ နဂါးဦးခေါင်းသဏ္ဌာန်လှပစွာ စီ
ထားလေသည်။ ဆရာကြီးဦးသီလက မီးအိမ်မှ ငါး
တဖြည်းဖြည်းဆွဲချွတ်လိုက်ရာ မီးရောင်တွင် လက်က
အရောင်တောက်ပ သွားလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာရေ .. မောင်ရင်က မီးတစ်လက်
မှာ အရေးကြီးဆုံးက မီးသွားဘဲလို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား
မောင်ရင်ပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒီ စက္ကောပါလ
သံသေမားရဲ့ မီးသွားကို သင်္ချိုင်းက စုထားတဲ့ သံသေ
အထူးစီမံပြုလုပ်ထားခဲ့တာပါ”

တစ်ခါတုန်းက ကျွပ်ရဲ့အသက်ကို စွန့်စွန့်စားစား
ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီသံသေခါး
ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဦးသီလက စားကိုကမ်းပေးလိုက်
ရာ ကျော်စွာက ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်ဝမ်းသာစွာနှင့်စားကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။
စားကို စားရိုးမှ ကိုင်ကာချိန်ဆကြည့်သည်။ ပိုင်ကြည့်
သည်။ တွက်ကြည့်သည်။ ထိုးကြည့်သည်။ ကာကြည့်သည်။

လက်တွင်း၌ ကိုင်ခဲ့ဖူးသော မည်သည့်စားနှင့်မျှ
မတူအောင်စေးစေးပိုင်ပိုင်ရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

စားသွားအလယ်ရှိမျှောကြိုးနှင့် စားသွားတစိုက်မှာ
ငှက်ခါးတောင်ရောင်ပမာ ပြာလဲ့လဲ့အရောင်သန်းနေလေ၏။

အားရကျေနပ်စွာဖြင့် ကျော်စွာသည် ဆရာကြီး
ဦးသီလ အနီးသို့လျှောက်သွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်
ကာ ကျေးဇူးတင်စကားများကို ပြောကြားလေသည်။

အလွန်အမင်းစိတ်လှုပ်ရှားကာ ဝမ်းသာအားပြောင်နေ
သောကြောင့်စကားများမှာ မပီပသနှင့် ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေလေ
တော့သည်။

ဆရာကြီးဦးသီလက ကျော်စွာ၏ လှုပ်ရှားနေသော
အမူအယာကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်လေသည်။

“မောင်ကျော်စွာရယ် မောင်ရင်အမူအယာကိုကြည့်
ကတည်းက ကျွပ်ကိုဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်နေတယ်
ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ထပ်မပြောပါ
နဲ့တော့ကွယ်၊ ကျွပ်ဟာဗားကောင်းတွေကို အခုလိုစိစစ်ပေး
ရတာကို အထူးစိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီစက္ကောပါလ
သံသေမားကို လုပ်ရတာလောက် ဘယ်စားမှ မခက်ခဲ့ဘူး။

တကယ်အရေးကြီးတဲ့ ပွဲတွေ၊ အသက်နဲ့ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အဆုံး အဖြတ်ပေးရမယ့်ပွဲတွေမှာ ဒီတားဟာမောင်ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အများကြီး အကူအညီပေးပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

ကျော်စွာသည် ဆရာကြီးဦးသီလအား ရှိသေ့စွာ ကန်တော့လိုက်သည်။ ထို့နောက်နှစ်ဦးသား အပေါ်ပြန်တစ်လှည့် လာလေသည်။

ခန့်ငြားထည်ပါလှသော စက္ကပါလ သံသေခါး ကျောတွင်လွယ်၍တက်လာသော ကျော်စွာကိုကြည့်ရင် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က တအံ့တဩကြည့်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဦးသီလက အခန်းတွင်းမှ မိန်းကလေး တစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကိုမြင်လိုက်သောအခါ ကျော်စွာသည် ရင်တဒိတ်ဒိတ်အခုန်မြန်သွားပြီး ဝေဝေဝါဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်းသူ့ကို မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟ... မာလာမဟုတ်လားဟင်”

ဆရာကြီးဦးသီလက သဘောကျစွာ ပြုံး၍ခေါ်ညွှတ် ပြလိုက်လေသည်။

“မာလာ... မာလာ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

မာလာက မျက်ရည်လေးအပိုင်သာဖြင့် ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်စင်ပြောပြလေသည်။ ယခုတော့ သူမမှာ အားကိုးစရာမရှိ တော့သောကြောင့် ဆရာကြီးဦးသီလက ခေါ်ယူထားခဲ့ရ ကြောင်း သနားစဖွယ်ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်နဲ့ထိုက်လို့ ကျွန်ရဲ့တယ်လို့ဘဲ အောက်မေ့ပါ တယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးအဖြစ်မွေးစားလိုက်ပြီ မောင်ကျော်စွာ ရဲ့”

“အားမငယ်ပါနဲ့ မာလာ၊ အခုလိုမမျှော်လင့်ဘဲ တလှူကို ပြန်တွေ့ရတာ အတော့်ကို အံ့ဩပါတယ်၊ မင်းသားခြင်းလည်း ဖြစ်ရပါတယ်၊ မာလာဒီမှာရှိမှန်း သိနေရင် စစ်ကို မကြာမကြာလာခဲ့ပါမယ်”

မာလာက ခေါင်းကိုဆတ်ကနဲ ညိတ်ပြလိုက်ရာ မျက်ရည်စက်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပေါက်ကနဲခုန်ဆင်းသွား ခြင်းလေသည်။ မာလာကိုကြည့်ကာ ကျော်စွာရင်တွင်းမှာ ခုန်ကနဲ ခံစားရလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်အတွင်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ခေါ်လာလေသည်။ အိမ်ရှေ့ရ လှမ်းစင်လာသော ထိုအမျိုးသမီး ကိုမြင်သောအခါ ဆရာကြီးဦးသီလက နေရာထိုင်ခင်းပေး

လိုက်သည်။

“ဆရာကြီးဆီမှာ ကျွန်မအပ်ထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်ထု ကလေးများ ပြီးပြီလားလို့ လာကြည့်တာပါရှင်”

သာယာသောအသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးတော့မှာပါခင်ဗျား။ လက်စသပ်ပြီးတာနဲ့ တူမတော်ဆီကို ချက်ခြင်းပို့ပေးပါမယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဖြင့် ဆရာကြီးရဲ့ ပညာတန်ဖိုး ကို ပူဇော်တဲ့အနေနဲ့ ဒီလက်ဆောင်ကို လက်ခံပါနော်”

အမျိုးသမီးက အိတ်တစ်လုံးကို လှမ်းပေးရာ ဆရာကြီးက လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးသည် ပြန်ရန်နေရာမှ ထလိုက် စဉ် အခန်းတွင်းသို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်ရာ ကျော်စွာ ကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။ သူမသည်တအံ့တဩ အမူအယာဖြင့်ကျော်စွာအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာ လေသည်။

ကျော်စွာကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကို အသေအချာ ကြည့်မိသောအခါ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဘူးသလိုလို မှတ်မိ လာလေသည်။

“မင်း... မင်း မောင်လေးသူရဖွဲ့မဟုတ်လားဟင်”

ထိုလေသံကို ကြားရသောအခါမှ ထိုအမျိုးသမီးအား ပန်းချီးကျော်ဒေဝရဲ့ ပန်းချီခန်းထဲမှာ အမှတ်မထင် တွေ့ဆုံ ခဲ့ရဘူးကြောင်း သတိရလာတော့သည်။

အားလုံးက သူတို့နှစ်ဦးကို တအံ့တဩကြည့်နေလေ သ်။

“ကျွန်တော်နာမည်က ကျော်စွာလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ အစ်မလူများနေတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“မင်းကို မမ-မဟေသီစတွေ့စကတည်းက ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့မောင်လေးသူရဖွဲ့ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ မမ သိနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်တုန်းက အေးအေး ဆေးဆေးမတွေ့လိုက်ရဘူး။ အခုမှတော့ တွေ့ရတော့တယ်၊ ဒီကနေညမှာ မမရဲ့ အဆောင်တော်မှာ ငိမ္မားနေ သဘင် ရှိတယ်၊ အဲဒါမောင်လေး အရောက်လာခဲ့ပေရော၊ အဲဒီအခါကျရင် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သဲလွန်စတွေ ပြန်ပေါ်လာ လိမ့်မယ်လို့ မမထင်တယ်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ ကဲ မမ မဟေသီကို ခွင့်ပြုကြဦး”

မဟေသီက သွက်လက်စွာ နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လွှဲကိစ္စာ

www.burmeseclassic.com

သွားလေသည်။ ထိုအခါမှ ဦးသီလက ရှင်းပြလေသည်။

“သူ့နာမည်က မဟေသီလိုခေါ်တယ်။ သူရိယမြို့ရဲ့ နယ်စားကြီးနေမိန့်ရဲ့ တူမတော်တစ်ဦး ဖြစ်ပေတယ်။ အခုလို ဖိတ်ကြားခံရတာ မောင်ရင်အတွက်တော့ အလွန်ကံကောင်း တာဘဲဟေ့”

ဦးသီလရဲ့ မှတ်ချက်ချခြင်းကို စောရန်ပိုင်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ မာလာကတော့ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဆရာကြီးဦးသီလက ကျော်စွာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အတန်ကြာအောင် အာရုံခံ ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးမှ ပြေးလေးစွာ ပြောပြသည်။

“မောင်ရင်ရဲ့ အနာဂတ်ကာလမှာ အထွတ်အထိပ်ကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး အတွက် ကြောင့် အသက်အန္တရာယ်ကို လုပ်ကြံခံရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို မောင်ရင်မြဲမြဲမှတ်ထားပေရော”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ် ကဲ ကျွန်တော့်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ထို့နောက် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်နှင့် ကျော်စွာတို့

သည် ဆရာကြီးအိမ်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြလေတော့ သည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်နေရာမှ စောင့်ကြည့်နေရှာသော စာလာအဖြစ်ကိုမှ ကျော်စွာတစ်ယောက်မသိနိုင်ရှာတော့ပေ။

မာယာရှင်ရဲ့ထောင်ချောက်

ဆရာကြီးဦးသီလထံမှ စက္ကပါလသံသေခါးကို လက်ဆောင်ရရှိခဲ့သောကြောင့် ဝမ်းသာနေသော စိတ်ကလေးမှာ မိမိအားသေကြောင်းကြံစည်မည် ဆိုသောကြောင့် တထင်ထင်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အပြန်ခရီးတွင် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က ဤသို့ မေးလာလေ၏။

“နယ်စားကြီးရဲ့ တူမတော်မဟေသီကတော့ မောင်ရင်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလိုဘဲ၊ မောင်ရင်က သူ့ကိုသိလို့လား”

“သူ့ကို ကျွန်တော်မသိပါဘူး၊ တစ်ခါကတော့ ဖန်ချီ ဆရာတစ်ဦးရဲ့အိမ်မှာ အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ဘူးပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် မောင်ရင်ကိုတော့ သူကဆွေရင်းပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေသလိုဘဲ၊ အခုကိုယ်တော်တို့နဲ့ပါလာတဲ့ မောင်ရင်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကိုလည်း နယ်စားကြီးဆီကို ဆက်သခိုင်းလိုက်တယ်၊ အခြေအနေတစ်ခုခုကတော့ ထူးပါလိမ့်မယ်၊ ဒါထက် မဟေသီဖိတ်ထားတဲ့ပွဲကိုတော့ မောင်ရင်သွားရလိမ့်မယ်ကွယ်”

“အကြောင်းထူးသလား ကိုယ်တော်”

“ထူးတာပေါ့၊ အဲဒီမှာ အထက်ကလူစုံရောက်လာမှာ ဆိုတော့ သတင်းစုံရမယ်၊ အခြေနေကို သိနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကိုယ်တော်တို့က နယ်စားကြီးရဲ့ ညှဉ်သည်အဖြစ်နဲ့ ရောက်နေကြတာဆိုတော့ ဖိတ်ထားတဲ့ပွဲကို မတက်ရင် မိုင်းရာကြပေလိမ့်မပေါ့၊

ဒါပေမယ့် မောင်ရင်ကတော့ သတိပီပီယ အထူးထားပေတော့၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နယ်စားကြီးဆီကို မောင်ရင်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာရောက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မောင်ရင်အတွက် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့နိုင်တယ်”

“စိတ်ချပါကိုယ်တော်၊ ကျွန်တော်သတိထားပါမယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဖိတ်ကြားထားသော အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ အထူးညှဉ်သည်များကို သီးသန့်လိက်ကြား

၂၆၀

သုရဒ္ဒ

ထားသော မဟောသီ၏ မွေးနေ့ပွဲကို လာခဲ့ကြလေသည်။

ကျော်စွာသည် စက္ကောပါလသံသေခါးကြီးကို အခန့်သားလွယ်ထားလေရာ မြင်သူတကာတို့မှာ ငေးမောကြည့်ကြရလေသည်။ မထိပုတ္တရ၏ အင်အားကြီးမားသော သူရဲယဇ်နွယ်နယ်စားကြီးနေမိနွယ် အမျိုးအနွယ်တော်တစ်ဦး၏ ပွဲပေဖို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ငြို့စားနယ်စားများ၏ အမျိုးအနွယ်များစွာတို့ ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျော်စွာသည် မီးရောင်များအောက်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသူများထဲတွင် နန်းကလျာကို တွေ့လိမ့်နိုးဖြင့် လိုက်ရှာ နေမိလေသည်။

အဆောင်ရှေ့ရှိ ကွက်လပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ မမျှော်လင့်သူတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိလေသည်။ စော်ဘွားကတော်လေး နန်းကေခိုင်ပင်ဖြစ်လေသည်။

နန်းကေခိုင်က သူ့ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရ အမူအယာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလေ၏။

“ကိုကျော်စွာ... ကျွန်မကရှင်ကို သိပ်ပြီးတွေ့ချင်နေတာ၊ ပြောစရာစကားတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်၊ လာလှရှင်းတဲ့ တစ်နေရာကို သွားကြရအောင်”

နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ရင်းနှီး

စက္ကောပါလသံသေခါး

၂၆၁

စွာ ဆွဲခေါ်လာရာ ကျော်စွာကလည်း လိုက်ပါလာလေသည်။

စကြုန်လမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ နန်းကေခိုင်က လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ စကားများကို တတွတ်တွတ် ပြောဆိုနေလေသည်။

“ကိုကျော်စွာက အခုလို အဆင့်ကို ရောက်နေတော့ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက မဟိန္ဒဆီက ကယ်ယူခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မကိုတောင် မေ့သွားလောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လားဟင်”

ထိုသို့ ကန့်ကလျမေးလေသည်။

ကျော်စွာက နန်းကေခိုင်၏ တွယ်ဖက်ထားသော လက်များကို အသာဖယ်ကာ အိတ်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နှိုက်ယူနေရင်း ဤသို့ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် နန်းကေခိုင်ကို မမေ့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ နန်းကေခိုင်ဟာကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်မဟုတ်လား၊ ဆရာကြီး မဟိန္ဒဆီမှာ ရွှေဒဂါးတွေပေးပြီး ဓားပညာတွေ သင်ခိုင်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေကို အခုထိကျွန်တော် မမေ့ပါဘူး၊ အမှတ်တရဖြစ်အောင်လို့ ရွှေဒဂါးထည့်တဲ့ ဒီကတ္တီပါ အိတ်ကလေးကိုတောင် အမှတ်တရသိမ်းထားပါသေးတယ်၊ ဒါနန်းကေခိုင်ရဲ့ အိတ်မဟုတ်လား”

ကျော်စွာက အိတ်အတွင်းမှ ခရမ်းရောင်ကတ္တီပါ

၂၇၀

သုရုဇ္ဈ

အိတ်ကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ထိုကတိပါအိတ်ကလေးကို မြင်သောအခါ နန်းကေခိုင် ၏မျက်နှာလေးမှာ ဝင်းပသွားလေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဒါကိုကျော်စွာအတွက် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပေးထားခဲ့တဲ့ ကတိပါအိတ်ကလေးပါပဲ၊ ဒီလို အမှတ်တရသိမ်းထားတဲ့အတွက် ကိုကျော်စွာကို ကျေးဇူးတင် ပါတယ်ရှင်”

ဟု ကနွဲ့ကလျှံ ပြောနေလေသည်။

ထိုအခါကျော်စွာက နောက်ထပ် ခရမ်းရောင် ကတိပါ အိတ်ကလေးကို ထပ်၍ထုတ်ပြပြန်လေ၏။

“ဒီအိတ်ကလေးကရော နန်းကေခိုင်ရဲ့ အိတ်ကလေး ပဲ မဟုတ်လား”

နန်းကေခိုင်က နောက်ထပ်ထုတ်ပြသော ကတိပါ အိတ်ကလေးကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေပြီးမှ ပေးလေ၏။

“ဒီအိတ်ကလေးကို ကိုကျော်စွာ ဘယ်ကရတာလဲ ဟင်”

“ကျွန်တော့်အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ဓားသမားယက္ခဆီက ရခဲ့တာပဲ နန်းကေခိုင်”

ဝတ္ထုပါလသံသေခါး

၂၇၁

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်က မျက်စေ့မျက်နှာပျက်စွာဖြင့် ငြင်းလေ၏။

“ဒါဟာ ကျွန်မတို့သုံးတဲ့ အိတ်အမျိုးအစားနဲ့တော့ တူတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဓားသမားယက္ခကို ကျွန်မပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျော်စွာကသဘောကျစွာရယ်လိုက်လေသည်။

“ကိုကျော်စွာက ကျွန်မအပေါ် အထင်မှားနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်၊ ကျွန်မအပေါ်မှာတော့ အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ကိုကျော်စွာ . . .”

“ကျွန်တော်က အထင်မလွဲနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ နန်းကေခိုင် သိရအောင်လို့ ပြောပြနေတာပါ”

ကျော်စွာလေသံက ခနဲသံပါနေလေရာ နန်းကေခိုင် မှာ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားတော့လေသည်။

“ဒါ ကိုကျော်စွာ ကျွန်မကို သက်သက်မက်မက်လိုက်တာဘဲ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာရှင်ရဲ့ဘဝကို အနိမ့်ကနေ အခုလိုမြင့်မားတဲ့ ဘဝရောက်လာအောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သူပါ။

အခုလိုဘဝရောက်လာမှ ကျွန်မကဒီလိုယုတ်မာရက်စက်တဲ့အကြံအစည်မျိုးကို ကြံစည်ပါ့မလား၊ ရှင်စားကြည့်ပါ

ဦး ဒီဒီဝတ်အလေးဟာ ကျွန်မတို့ အသုံးပြုနေတဲ့ ဒီဝတ်အမျိုးအစားဖြစ်တာကတော့ မှန်ပါတယ်။

တစ်ခါတုန်းက သူရထွန်းရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့လို့ သူ့ကို ဒီဒီဝတ်မျိုးနဲ့ထည့်ပြီး ရွှေဒဂါး အချို့ကို ပေးလိုက်ခဲ့ဘူးတယ်။ ကိုကျော်စွာရဲ့ အသက်ကို ငွေပေးလုပ်ကြံခိုင်းတယ်ဆိုတာ၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါ ကိုကျော်စွာ...

ထိုသို့ပြောလာသောအခါ ကျော်စွာစိတ်ထဲမှာ ဝေဝေဝေ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကြေးစား လူသတ်သမားယက္ခကို ငွေပေးခိုင်းတဲ့ လူဟာ နန်းကေခိုင် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တကယ်ဘဲလား”

“တကယ်ပါ ကိုကျော်စွာ ကျွန်မအမှန်တရားကို သိစွာဆိုပြီး ပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်မ ကိုကျော်စွာကို စကော့ကကျန်းက ကြိုက်တဲ့ အလှူအတန်း ကူညီပေးခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ ရှင်အပေါ် ဘယ်လောက်သံယောဇဉ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း ယုံလောက်အောက် သက်သေပြခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။ ဒီထက်ခိုင်မာတာ ဘာကျန်သေးလို့သဲမောင်ရယ် ...”

နန်းကေခိုင်က အမှောင်ရိပ်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာ

ကျော်စွာရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာတော့သည်။

ထိုအခါ စောစောက ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသော ဒေါသစိတ်များ ပြေပျောက်သွားကာ သူ့ဘဝက သနားစရာပါလား၊ နောက်ပြီး သူကငါ့ဘဝကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါလား၊ ငါသူ့ကို အထင်လွဲမှားမိသလိုများ ဖြစ်နေရောသလား ...

ဟူသောအတွေးများဝင်လာကာ ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်လာသော နန်းကေခိုင်ကို အလိုက်သင့်ပြန်လည် ထွေးပွေ့ထားမိလေသည်။

“နန်းရဲ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ဆန်လွန်းပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဒါပေမယ့်မောင့်ကို တွေ့စကတည်းက နန်းဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလာခဲ့တယ်၊ မျှော်လင့်ချက် တွေရှိလာခဲ့တယ်၊ ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် နန်းမောင့်ကိုသံယောဇဉ် ရှိတယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်မောင်၊ မောင် နန်းကိုမခွဲပါနဲ့၊ မရက်စက်ပါနဲ့ မောင်ရယ်”

ထိုသို့ စကားများတစ်တွဲတစ်တွဲ ပြောကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းဝင်လျက် ဖက်ထားသောနန်းကေခိုင်ကို အလိုက်သင့် ပြန်ဖက်ထားမိနေစဉ် စကြာအတွင်းသို့ လူနှစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

၂၄၄

သုရထွန်း

တစ်ယောက်က သုရထွန်း၊

ကျန်တစ်ယောက်က မင်းသမီးလေး 'နန်းကလျာ'ပင် ဖြစ်တော့သည်။

နန်းကလျာသည် ကျော်စွာတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာ သည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျော်စွာသည် အလန် တကြားဖြစ်သွားကာ ရင်ခွင်တွင်းမှ နန်းကေခိုင်ကို တွန်းဖယ် လိုက်လေသည်။

နန်းကလျာက သုရထွန်းကိုထားရစ်ကာ ကျော်စွာမျှ သို့ လျှောက်လာလေသည်။

“ရှင်ဟာလောကမှာ သစ္စာအမဲ့ဆုံးလူတစ်ယောက် ဆိုတာ အချိန်မီသိလိုက်ရတာ ကလျာအတွက် အလွန် ကံကောင်းတာပဲ”

“နေ ... နေပါဦး ကလျာ၊ ကိုယ်ရှင်ပြပါရစေဦး”

“မလိုတော့ပါဘူး ကိုကျော်စွာ၊ ဆင်တစ်ကောင်လုံး တွေ့နေမှတော့ ဆင်ခြေရာကို ရှာစရာမလိုတော့ပါဘူး အခုအချိန်မှာ ရှင်ဆီက လိုချင်တာ ကျွန်မရဲ့ ပုဝါလေးပဲ”

“ကိုယ်ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်သွားပါဦး ကလျာရယ်၊ ကိုယ်ကလျာအပေါ် သစ္စာလုံးဝမပျက်ဘူး ဆိုတာတော့ ကလျာယုံကြည်ပါ၊ တစ်ချိန်ကျရင်တော့

နန်းကလျာပါလသံသေခါး

၂၄၅

အလျှာကို ကျေနပ်လျှောက်အောင် ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေ”

ထိုသို့ပြောကာ မိမိကိုယ်နှင့်မကွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ သော နံ့သာရွှေငှက်ပုဝါလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ နန်းကလျာ ဆက်ကနဲဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ရှင်လိုသစ္စာမဲ့တဲ့သူမျိုးကို နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ တွေ့ဖို့မလိုတော့ပါဘူး ကိုကျော်စွာ”

ထိုသို့ပြောပြီး နန်းကလျာသည် သုရထွန်းနှင့်အတူ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရာ ဝန်းကျင်၌ ရှိက်သံကလေးများ ဖြန့်လွင့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ကျော်စွာမှာ နန်းကလျာ၏ ရှိက်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရသော် ရင်တွင်း၌ဆိုနစ်ကြေကွဲ စွာခံစားရလေသည်။ အသည်းနှလုံးများကို နှုတ်ယူခြင်းခံလိုက်ရ သလို ရင်တစ်ခုလုံးဟင်းလင်းဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်က ကျော်စွာအနီးသို့ တိုးကပ် လာ ပြန်လေသည်။

“နန်းအတွက်ကြောင့် မောင်တို့ချင်း အထင်အမြင်လွဲ သွားကြရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ဒီအတွက်နန်းတောင်းပန်ပါ တယ်မောင်”

“တောင်းပန်စရာမလိုတော့ပါဘူးဗျာ”

ကြေကြေကွဲကွဲပြောလိုက်သည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို စောစောက နန်းမသိခဲ့လို့...
 တကယ်တော့ မောင်နဲ့နန်းကလျာတို့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေခဲ့ကြ
 တယ်ဆိုတာလည်း နန်းလုံးဝမရိပ်မိခဲ့ဘူး။ နန်းကလျာ
 စပ်ဖလုံနယ်စားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော်ဖြစ်သလို
 သူရဲထွန်းရဲ့ နှမတော်တစ်ဦးဖြစ်တယ်လေ။ အခုဒီနေရာ
 ရောက်အောင် သူရဲထွန်းခေါ်လာတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။
 သူ့ကမေဖင့် ကို အမြဲတမ်းအကောက်ကြ နေခဲ့တာ
 မဟုတ်လား။”

ထိုအခါမှ နန်းကေခိုင်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။
 တွေးမိတော့သည်။

ဒီအတွက်မောင်သိပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲမှုမဖြစ်ပါနဲ့။
 မောင်တို့ချင်းပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားအောင် နန်းဆောင်ခွင့်
 ပေးနိုင်ပါတယ်။ နန်းကလျာက နန်းရဲ့အဆောင်မှာ ရှိနေ
 လေ။

“ဟင် ... ဟုတ်လား။”

ကျော်စွာမျက်ဝန်းများ၌ မျှော်လင့်ချက်အရောင်
 ယုတ်သန်းလာတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ နောက်ပြီး မိန်းမသားဆိုတာ
 ဒီလိုပါပဲ။ အချစ်နဲ့ပက်သက်လာရင် သဝန်ကြောင်တယ်။”

အဲဒါသင်္ကြံ တုတ်တယ်။ နားဝင်အောင်ရှင်းပြနိုင်ရင်လည်း
 ချက်ချင်း ပြေလွယ်ပျောက်လွယ်ကြပါတယ်။ ကဲဒီတော့မောင်
 သူနဲ့တွေ့ပြီး ရှင်းပြနိုင်အောင် နန်းစီစဉ်ပေးမယ်။ သွားကြ
 ရအောင်။”

ထို့နောက်သူတို့နှစ်ဦးသည် အမှောင်ရိပ်အတွင်းမှ
 ထွက်ကာ စကြွန်လမ်းအတိုင်း ထွက်လာခဲ့ကြရာ ရင်ပြင်
 တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မင်းသားစောရန်ပိုင်နှင့်
 စက်ပင်းတိုးကြလေသည်။

စောရန်ပိုင်ကကျော်စွာနှင့်အတူ လျှောက်လာသော
 နန်းကေခိုင်ကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး
 ကျော်စွာကိုမလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်အောင် ခေါ်သွားပြီးမှ
 ဤသို့ပြောလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာ မင်းဘာတွေလျှောက်လုပ် နေတာ
 လည်း။ အခုမင်းနဲ့တွဲလာတာ စော်ဘွားကတော် နန်းကေခိုင်
 မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုယ်တော်။”

“ဟင် ... ဒါဖြင့်ကြေးစားစားသမားတွေကို
 ငွေပေးပြီးခိုင်း တဲ့သူဟာ နန်းကေခိုင်ပဲ မဟုတ်လား။
 ဒါကိုသိနေပါရက်နဲ့ ဘာကြောင့်သူနဲ့အတူတူ လျှောက်သွား

နေတာလဲ၊ မင်းအန္တရာယ်တစ်ခုခုနဲ့ ထပ်ပြီးရင်ဆိုတော့
ရလိမ့်မယ်”

ထိုအခါ စိတ်ပူနေသော မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်အား
နန်းကလျာနှင့် ပက်သက်သောအကြောင်းများကို အသေးစိတ်
ရှင်းပြလိုက်လေသည်။ ထိုစကားကိုကြားရသော မင်းသားကြီး
က ...

“အင်း မောင်ရင်က အန္တရာယ်ဖြစ်မှာထက် အခု
ဝေဒနာအတွက် ဖြေပျောက်နိုင်ဘို့ ကြိုးစားနေတာကိုး”

ဟုမှတ်ချက်ချပြီးမှ စကားဆက်ပြောလေသည်။

“ဒီမှာမောင်ကျော်စွာ မင်းရဲ့အသက်ကို လုပ်ကြံခွဲ
စားသမားကို ငွေပေးမခိုင်းရပါဘူး ဆိုတဲ့ နန်းကေခိုင်ခဲ
စကားကို မောင်ရင်က အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်သွားပြီလား၊ ပြီးတော့
နန်းကေခိုင်ပေးတဲ့ အကြံအတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်စိပိတ်ပြီး
လျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ နန်းကေခိုင်လို့ မိန်းမမျိုးက
မာယာသိပ်များတယ်နော်၊ ကိုယ်တော့်အထင်ကိုပြောရရင်
နန်းကေခိုင်ဟာမောင်ရင်ရဲ့အသက်ကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်
လုပ်ကြံဖို့ မာယာကွန်ယက်တွေနဲ့ အကွက်ဆင်နေတာလို့
ထင်မိတယ်”

“အခုလို သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ အန္တရာယ်ကျရောက်လာရင်
ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်ပါတယ်”

စောရန်ပိုင်ကခေါင်းကို ဖြေးလေးစွာခါယမ်း လိုက်
သည်။

“ကိုယ်တော့်အနေနဲ့ကတော့ မောင်ရင်အသက်
ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ကိုယ်တော်တို့က ဒီကို
အထူးတာဝန်နဲ့လာခဲ့တာဆိုတော့ တာဝန်မပြီးမချင်း
တစ်စုံတစ်ခုမှ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ တို့ပြန်ကြရင်ကောင်းလိမ့်မယ်
မောင်ကျော်စွာ”

“ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါကိုယ်တော်၊ ကျွန်တော်
ဒီကနေည ကလျာနဲ့တွေ့ပြီးအကြောင်းစုံ ရှင်းပြခွင့်လေးတော့
ပေးပါ၊ မဟုတ်ရင် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျနဲ့ ဘာမှဆက်လုပ်လို့
ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က အမျိုးမျိုးဖြောင်းဖြောင့်ဆို
သော်လည်း ကျော်စွာက အသနားခံတောင်းပန်သောကြောင့်
ခွင့်ပြုလိုက်ရပေသည်။

“အင်း ... အချစ်စိတ်ဟာတော်တော် ကြောက်ဖို့
ကောင်းပါလား၊ တားမရလို့သွားရင်လည်း သတိမရှိသ
ထားပြီး သွားလာနေထိုင်ပါ၊ လက်နက်ကို ကိုယ်နဲ့ပြုပါစေ၊

ဆရာကြီး ဦးသီလ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ထားတာတွေကို အမြဲ သတိရနေပါ။ သူပြောခဲ့သလို မိန်းမအတွက်နဲ့ မောင်ရင် အသက်ကို ကြိမ်းသေလုပ်ကြံကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကိုယ်တော် ထင်နေမိတယ်။ မောင်ရင်ကိစ္စပြီးရင်တော့ ကိုယ်တော့်ဆီကို အမြန်ဆုံး အရောက်ပြန်လာခဲ့ပေရော။”

ထိုသို့မှာကြားပြီးနောက် မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင် သည် လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆက်လျှောက်သွားလေ သည်။

ကျော်စွာရင်တွင်း၌လည်း ဆရာကြီးဦးသီလ၏ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ခြင်းများနှင့် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်၏ သတိပေးစကားများကြောင့် ရင်တွင်းမှာ လေးလံလျက်ရှိကာ နန်းကေခိုင်နှင့်အတူ ဆက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

နန်းကေခိုင်၏ စံအိမ်တော်တွင်းသို့ ရောက်လျှင် ကျော်စွာအား ညှော်ခန်းတွင် နေရာချထားခဲ့ပြီး စားသောက်စရာ များကို နန်းကေခိုင်ကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပေးလေသည်။

ထို့ပြင်သင်းသင်းမွှေးနေသော အဖျော်ယမကာ တစ်မျိုးကိုလည်း ဆောင်ယူလာပေးသည်။

ကျော်စွာသည် ထိုဖျော်ရည်ခွက်ကို အနံ့တစ်မျိုး

ရသောကြောင့် မသောက်ဘဲ အသာချထားလေသည်။

“သောက်လိုက်ပါဦးမောင်၊ နန်းကိုယ်တိုင်ဖျော်ထား တာပါ။ အဲဒီထဲမှာ အဆိပ်မထည့်ထားပါဘူး။”

“တော်ပါပြီ၊ မသောက်တော့ပါဘူး နန်းကေခိုင်၊ ဒါထက်ကလျာနဲ့တွေ့ပေးမယ်ဆိုတာ သူဘယ်မှာလဲဟင်”

ကျော်စွာက မီးရောင်အားနည်းလျက် အတန်ငယ် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေသော အခန်းတွင်းသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်းမေးလိုက်ရာ နန်းကေခိုင်က သဘောကျစွာပြီး လိုက်လေသည်။

“မောင်က နန်းကလျာအပေါ်မှာတော့ အတော့်ကို စွဲလမ်းမှုရှိတာပဲကိုး၊ မောင်သိပ်တွေ့ချင်တဲ့ နန်းကလျာကို မကြာခင်တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဒီနေရာကနေခဏလေး ထိုင်စောင့်နေ ဦးနော်၊ နန်းသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး နန်းကေခိုင်အပြင်သို့ ထွက်သွား လေသည်။ အခန်းတွင်းမှာ ကျော်စွာတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေတော့သည်။

သူသည် အခန်း၏တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုကို သဘော မကျမိပေ ...

မလှမ်းမကမ်းရှိ ပွဲရင်ပြင်ဆီမှ မီးရောင်နှင့် ဆူဆူညံညံ

အသံများက လေနှင့်အတူဝေဝဲပါလာသည်။

ကျော်စွာသည် စက္ကောပါလဓားကို အသင့်အနေ အထားဖြင့်ထားရင်း မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ အာရုံစုစည်းကြည့်သောအခါ အပြင်ဘက်သို့မှ အခန်းတွင်းဆီသို့ ခတ်ဖွဖွလှမ်းလာသော ခြေသံအချို့ကို သတိပြုမိလိုက်သောအခါ အခြေအနေကို သဘောပေါက်သွားပြီး ဓားကိုဓားအိမ်မှ ဖြေးလေးစွာ ဆွဲချွတ်လိုက်လေသည်။

ကျော်စွာနေရာမှ ဖြတ်ကနဲထလိုက်ချိန်တွင် အခန်းတွင်းသို့ အနက်ရောင်အင်္ကျီဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ထားသော ဓားသမားများ ဝင်လာလေသည်။

ရှုတ်တရက်ဝင်လာသော ဓားသမားများရှေ့သို့ ဓားပွဲကို 'ဝုန်း'ကနဲကန်ချလိုက်ရာ ရှေ့မှဝင်လာသော ဓားသမားအချို့ အခြေအနေပျက်ပြီး လဲကျသွားခိုက်တွင် ကျော်စွာသည်ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်သွားပြီး လျှပ်တပြက်ဓားချက်များ သွင်းပေးလိုက်ရာ ရှေ့မှဝင်လာသော ဓားသမားသုံးယောက် လဲကျသွား လေသည်။ ထိုအခါ နောက်ထပ်ဓားသမားများမှာ ရှုတ်တရက် တိုးဝင်မလာကြတော့ပဲ နောက်သို့ခွာပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူကာ ကျော်စွာသည် ဓားအိမ်တစ်ဖက်၊ ဓားတစ်ဖက်ကိုကိုင်ရင်း သွေးလန့်သွားသော ဓားသမားများကြားသို့ တိုးဝင်သွားပြီး လျှပ်တပြက်ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေရာ ဓားချင်းထိသံ၊ အော်ဟစ်ညီးညူးသံများ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာပြီ။ ကျော်စွာ၏ဓားချက်များ မိကာ ငှက်ပျော့ပင်ကို ဓားဖြင့်ပိုင်းချသလို အတုံးအရုံးလဲကျကုန်လေ၏။

စက္ကောပါလဓါးနှင့် ထိမိသည့်အချို့သောဓါးများမှာ ပဲ့ထွက်ခြင်း၊ ကျိုးထွက်ခြင်း ဖြစ်ကုန်ကြလေသည်။

သည်အခါမှ ဆရာကြီးဦးသီလပြောလိုက်သော စကားကို တစ်ကျော့ပြန်ကြားယောင်လာတော့သည်။

"အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လာရတဲ့အခါ ဒီစက္ကော ပါလ သံသေဓါးက မင်းရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ပေးပါလိမ့်မယ်"

ဦးသီလပြောခဲ့သလို တကယ့်အသက်လုပွဲတွင် ဓါး၏ကောင်းခြင်းက တိုက်ပွဲ၏အနိုင်အရှုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနေခြင်းမှာ လက်တွေ့မျက်မြင်ဖြစ်တော့သည်။

ကျော်စွာသည် မဟိန္ဒထံမှရခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဓါးခွက်များ ဦးစံကဲထံမှ ရသော အဆင့်မြင့်ဓါးပညာများကို ထုတ်၍

အသုံးပြုကြလေရာ သာမန်ဝါးရေးကျွမ်းကျင်ကြ...
ကြေးစားဝါးသမားများမှာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျ
သွားကြပြီး ကျန်ရစ်သူများမှာ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း
ဆုတ်ပေးကြရတော့သည်။

မကြာမီ ကန့်လန့်ကာကြီး တစ်ခုအနီးသို့ ရောက်
လာရာ ကျော်စွာက ထိုကန့်လန့်ကာကြီးကို ဆွဲထားသော
ကြိုးကို ရုတ်တရက်ဖြတ်ချလိုက်ရာ ကန့်လန့်ကာကြီးသည်
ဝါးသမားများရှေ့သို့ ပြုတ်ကျကာ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေစဉ်
ရှေ့သို့တိုးဝင်သွားကာ လျှို့ဝှက်ဝါးကွက်များကို ဆက်တိုက်
အသုံးပြုလေရာ ကျန်ရစ်သောဝါးသမားများလည်း လဲကျ
ကုန်ပြန်လေသည်။

သို့စေကာမူ ကျန်ရစ်သောဝါးသမားအချို့မှ
ကျော်စွာအား အလွတ်ပေးလိုဟန် မရှိကြပေ။ သူတို့သည်
ကျော်စွာအား ထွက်ပေါက်ပိတ်၍ ဝိုင်းထားကြဆဲဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဟိုသို့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ဇွတ်တိုး
နေကြရသနည်းဆိုလျှင် သူတို့သည် ကျော်စွာအသက်ကို
ရအောင် သတ်နိုင်လျှင် ရွှေဒဂါးအပြောက်အများကြေပည်
ဖြစ်သောကြောင့်ပင်...။

နောက်တစ်ကြိမ် ရှေ့သို့ တိုးဝင်လာကြပြန်-

စက္ကနာဝါးသမားစခန်း

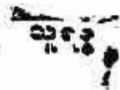
ကျော်စွာက နင်းထားသော ကော်စောကို ဆက်ကနဲ
ခတ်ပြင်းပြင်းဆွဲချလိုက်ရာ ဟန်ချက်ပျက်သွားပြီး စစ်ဦးတန်း
သွားသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ လူအုပ်တွင်းဝင်သွားပြီး
ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လေရာ ဓားချင်းထိသံ အော်ဟစ်သံများ
ဆူညံနေတော့သည်။ ထိုအခါ ဓားသမားနှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်
တော့ပြီး သူတို့လည်းနောက်သို့ ဆုတ်ပေးကြရလေ
တော့သည်။

“တယ်လည်းဓားစွမ်းထက်လှပါလား။ ဓားကလည်း
ကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုအစွမ်းထက်လို့လဲ ဓားသမားယကွတို့
တစ်အုပ်စုလုံး မျိုးပြုန်းကုန်တာပေါ့ဟ”

ထိုသို့အခြေအနေရှိနေစဉ် အခန်းတစ်နေရာမှ ဝိုက်ကနဲ
ပြေးထွက်သွားသော လူရိပ်နှစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိ
သောကြောင့် ကျော်စွာသည် ရှေ့မှနောက်ဆုံးကျန်ရစ်သော
ဓားသမားနှစ်ဦးကို လက်စသိမ်းပေးလိုက်ပြီး အခန်းဝေါက်တသို့
ရောက်အောင်သွားပြီး တံခါးကိုစောင့်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အတုံးအရုံးလဲကျသေဆုံးလျှက်ရှိသော
ဓားသမားများရှေ့တွင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာရပ်နေသူနှစ်ဦးနှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

နန်းကေခိုင်နှင့် သူရထွန်း ...။

သူတို့သည်ကျော်စွာ၏ အေးစိမ့်မာကျောသော အကြည့်နှင့် ရင်မဆိုင်ရကြသောကြောင့် အသီးသီး ခေါင်းငုံ့ထားကြလေ၏။

ကျော်စွာက တေးတွင်စွန်းနေသော သွေးစက်များကို သူရထွန်းဝတ်ထားသော ဝတ်ရုံနှင့် သုတ်လိုက်ပြီးမှ တေးအိမ်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ စတွေ့ကတည်းက ကျုပ်အပေါ်မှာ မကောင်းကြစည်ခဲ့တာ အခုထက်ထိပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ထိတော့ မအောင်မြင်သေးဘူး။ ဘာကြောင့်ဒီလောက် သဲသဲမဲမဲ မကောင်းကြစည်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် နားမလည်ဘူး။ တကယ်တော့ ကျုပ်လူမသတ်ချင်ပါဘူး။ အကြောင်းမဲ့ မရက်စက်ချင်ပါဘူး။ တေးကိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့် အမျိုးသားချင်းတွေကို အနိုင်ယူနိုင်စက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့ ကိုတော်လှန်တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက်ပါ။ ခုတော့ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ့်အမျိုးသားချင်းတွေ ရက်ရက် စက်စက် ပြန်သတ်ရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျုပ်က လက်မဦးရင် သူတို့က ကျုပ်ကိုသတ်ကြမှာဆိုတော့ မတတ်

စက္ကောပါလသံသေခါး

နိုင်ဘူးလေ”

သူရထွန်းက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်၍ ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။

ထို့နောက်နန်းကေခိုင်ဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“နန်းကေခိုင်ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆိုရင် မမှားဘူး။ ဒါကြောင့်ကျုပ်ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသက်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အပေါ်ဘာကြောင့် ဒီလိုမကောင်းကြံတယ်ဆိုတာတော့နားမလည်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ကစေတနာပျက်ကြပေမယ့် ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ အားလုံးကိုခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောပြီးကျော်စွာသည် တံခါးကို ‘ဝုန်း’ကနဲ ပြန်ဖွင့်ကာအပြင်သို့လှမ်းထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ နန်းကေခိုင်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်တော့သည်။

အပြင်ဘက်၌ ဆူဆူညံညံအသံများ ပြန့်လွင့်နေဆဲပင်။

မူလာရွာသို့ တစ်ကျော့ပြန်ရပြီ

နန်းကေခိုင်၏စံအိမ်တော်မှ အမောတကောထွက်လာသောကျော်စွာသည် မိမိတို့တည်းခိုရာ စံအိမ်တော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က ထွက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မင်းသားကြီးက သွေးစက်များစွန်းနေသော ကျော်စွာအခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“အသက်လုပွဲတစ်ခုတော့ ထပ်ကြုံလာခဲ့ရပြန်ပြီလား မောင်ကျော်စွာ”

ကျော်စွာက မချီပြုံးလေးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ကာ

ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦးမောင်ကျော်စွာ အခြေအနေကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

ကျော်စွာက အခြေအနေကို အတိုချုပ်၍ပြောပြလိုက်ပြီးမှ ....

“ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်များဒီလို အငြိုးတကြီး ရန်ရှာနေကြသလဲ မသိတော့ပါဘူး ကိုယ်တော်ရယ်”

“အင်း ဒါထက် မောင်ရင်ကရော အဲဒီလူတွေကို ဘယ်လိုများလက်တုန့်ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ”

ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကျွန်တော်ဒီမှာ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ မိုင်းပွန်ကိုပြန်ပြီး တပ်မှူးနဲ့အတူလက်တွဲပြီး စစ်တိုက်တာကမှ ကောင်းလိမ့်မယ်”

“ဒါပေမယ့်တို့ဒီမှာဆက်နေကြဖို့ အကြောင်းကြားစာရောက်လာတယ်၊ သူတို့လည်း မကြာခင်မှာ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့်ကိုယ်တော့အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေ ပြောပါဦး၊ ကျွန်တော့်ပုံတူပန်းချီကားကိုဒီအရောက် ဘာဖြစ်လို့သက်စွန့်ဆံဖျား သယ်လာပြီ။

နယ်စားကြီးနေမိန့်ဆီပို့ရသလဲဆိုတာကို တဆိတ်လောက် ရှင်းပေးပါဦး။

ထိုအခါမင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်သည် ပြတင်းပေါက် တစ်နေရာမှ အဝေးသို့ငေးမျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်သိချင်တဲ့အကြောင်းတွေကို ကိုယ်တော် ပြောပြပါ့မယ်၊ ပြောပြဖို့လည်း အချိန်တန်ပြီလို့ထင်တယ် လေ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီး ကျော်စွာမျက်နှာကို အကဲခတ် သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျော်စွာက အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာနားထောင် နေလေ၏။

“ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ မင်းဟာအလွန်ထူးတဲ့ အလွန် ကံကောင်းတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွယ်၊ တပ်မှူးနေသူရိန်နဲ့ ကိုယ်တော်တို့က မောင်ရင်ကို အပျော်ရွှင် ဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်ကြပါတယ်၊ အခုနေမှာ မကွယ်မဝှက်ပဲဝန်ခံကြရင် မောင်ရင်အနေနဲ့ အလိုလားဆုံး အတောင့်တအပ်ဆုံးဟာ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

ထိုအခါ ကျော်စွာသည် အတန်ကြာအောင် ငဲ့၍

စဉ်းစားနေလေ၏။ ထိုသို့စဉ်းစားရာတွင် မိမိသံယောဇဉ် ချစ်ခင်ရသော မင်းသမီးလေး နန်းကလျာ၏ ရုပ်သွင်ကို ကွက်ကနဲ မြင်ယောင်လာမိတော့သည်။

“ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ မင်းဖွင့်မပြောလည်း တို့စာ သိနေကြပါတယ်၊ အခုနေမှာ မင်းရင်ထဲမှာ အလိုချင်ဆုံး အရာကား နန်းကလျာနှင့် အဆင်ပြေရေးမ” မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ဒါပေမယ့် မင်းသမီး နန်းကလျာလို စော်ဘွားသမီးတော်တစ်ဦးက ကျွန်တော့်လို အညကြစစ်သားတစ်ယောက်ကို လက်ခံမယ် မထင်ပါဘူး၊ အခုလည်း သူကကျွန်တော့်ကို ပစ်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ”

ထိုသို့ဝမ်းနည်းသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ကျော်စွာ၏ ဝမ်းနည်းနေသော အမူအယာကို ကြည့်ပြီး မင်းသားကြီးက သဘောကျစွာပြုံးလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်က စစ်တိုက်တဲ့နေရာမှာ သတ္တိရှိသ လောက်၊ မာကျောသလောက် အချစ်ရေးနဲ့ပက်သက် လာရင် တယ်လည်းပျော့တာကိုး သိပ်လည်းစိတ်ပျက် အားငယ်မနေ ပါနဲ့ကွယ် ...”

မင်းတို့နှစ်ယောက်အဆင်ပြေဖို့ ဘဝချင်းနီးစပ်ဖို့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ်တော်

ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီးရင် ပျောက်သွားပြီး စိတ်ဓာတ်တက်ကြွမှုတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေ ရှိလာပါလိမ့် မယ်။ ဒီလိုကွယ် ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက် တုန်းက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ မြောက်ပတ်ဗျားမှာရှိတဲ့ မဏိပူရနယ် ကို စားရတဲ့နယ်စားကြီးနေမိနွမှာ 'သုရန္တ' အမည်ရှိတဲ့ သားတော်လေးတစ်ပါးရှိတယ်။

“ဟင် ... မဏိပူရနယ်ဆိုတာ အခုကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နယ်မဟုတ်လား။ နယ်စားကြီးနေမိနွ ဆိုတာ လည်း အခုနယ်စားကြီးပဲမဟုတ်လား။”

မင်းသားကြီးက ခေါင်းညှိတ်ပြကာ စကားဆက် ခပြောလေသည်။

“သူတို့က မြင့်မြတ်တဲ့ နေမျိုးနေနွယ်တွေ ဆိုတော့ လည်း မင်းသားလေးကို သုရန္တလို့အမည်ပေးခဲ့တာဖြစ်တယ် တစ်ဦးတည်းသော ထီးနန်းအမွေကို ဆက်ခံရမှာ ဆိုတော့ လည်း အလွန်ချစ်ရှာတယ်။ တစ်ခါက မဏိပူရနယ်ကို နယ်ခြားက ကျူးကျော်စစ်တွေဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လို့ တိုင်းပြည်ရေးတွေရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ အတွင်းကအမှုထမ်းနေ တဲ့လူယုံတစ်ဦးက သားတော်လေးရဲ့ မယ်တော်နဲ့ အထိမ်း တော်ကိုသတ်ပြီး နန်းတွင်းရတနာအချို့နဲ့ သားတော်

လေးသုရန္တကို ခိုးယူသွားခဲ့တယ်လေ။”

ထိုအကြောင်းကို ရဲတိုက်ကြီးအတွင်းမှ မျိုးချစ် တပ်သား များကို ကယ်တင်စဉ်က တစ်ကြိမ်ကြားရပြီး ဖြစ် လေသည်။

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး မင်းသားလေးသုရန္တရဲ့ သတင်း အစအနကို လုံးဝမကြားရတော့ဘူး။”

“ဒါဖြင့်မင်းသားလေး သုရန္တကို ပြန်တွေ့ရင်တောင် သိနေကြဖို့ ခဲယဉ်းနေပြီနော်။”

“အင်း ဒါပေမယ့် မင်းသားလေးဆီမှာ ငယ်စဉ် ကတည်းက ဆွဲပေးထားတဲ့ ‘ရွှေဒေါင်းခွက်ဆွဲပြား’ တစ်ခုကတော့ သဲလွန်စအဖြစ် သူနဲ့အတူပါသွားလေတယ်။”

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ ဆရာကြီးမဟိန္ဒထံတွင် အမှတ်မထင်တွေ့ခဲ့ရသော ရွှေဒေါင်းခွက်ဘယက်ကြီးကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလေသည်။

ထိုဒေါင်းဘယက်ကြီးသည် ဆရာကြီးမဟိန္ဒနဲ့ မည်သို့ သက်ဆိုင်နေသလဲ ...!

ဆက်စပ်မှုရှိနေသလဲ ...!

ထိုဒေါင်းဘယက်ကြီးကို ဆရာကြီးမဟိန္ဒ လာဘယ် ကြောင့်လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းနေခဲ့ခြင်းကိုပါ တစ်ကြိမ်လိုက်

တွေးနေမိတော့သည်။

“ကျွန်တော်က ဒီပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသားလေး သူရဇ္ဇနဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်မှုရှိနေလို့လဲ ကိုယ်တော်”

“အင်းမောင်ရင်ဟာ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ အလွန် တော်သလောက်၊ တစ်ချို့နေရာတွေမှာ စိတ်ကူးအတော်ညံ့ တာဘဲ၊ မောင်ရင်ဟာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသားလေးသူရဇ္ဇ နဲ့ ဘယ်လိုများ ဆက်စပ်မှုရှိနေသလဲဆိုတာတော့ မောင်ရင် ကို စတွေ့လိုက်ကတည်းက တပ်မှူးနေသူရိန်ကလေး ကိုယ်တော်ကပါ မင်းသားလေးသူရဇ္ဇဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားကြတယ်လေ ...”

“ဗျာ”

ထိုစကားကြားရသောအခါ ကျော်စွာသည် လွန်စွာ အံ့သြသွားလေတော့သည်။

“မင်း ဒီစကားကြားရလို့ သိပ်အံ့သြသွားသလား မအံ့သြနဲ့ မောင်ကျော်စွာ၊ တကယ်လို့ကိုယ်တော်တို့ စုံလင် ထားတဲ့ အချက်အလက်တွေသာ စုံလင်ရင်တော့ မောင်ရင် ဟာ မင်းသားလေး သူရဇ္ဇဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အချက် ငြင်းစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အကယ်လို့သာ မင်းဟာ မင်းသားလေး သူရဇ္ဇဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ မင်းသမီးလေး နန်းကလွှာနဲ့

နက္ခာပါလသံသေခါး

လက်ဆက်ဘို့ကိစ္စဟာ အလိုအလျောက် အဆင်ပြေသွား လိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

ကျော်စွာက တအံ့တသြ ဖြစ်နေရင်းမှ “ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး ကိုယ်တော်” ဟုသာ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေ လေတော့သည်။

“တပ်မှူးနေသူရိန်က မောင်ရင်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို တစ်ထပ်တည်းတူအောင် ဦးစိုင်းနောင်ကို အထူး တာဝန်ပေး ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကိုရော မင်းသဘောပေါက်ရဲ့လား၊ အေး မင်း မသိရင် သေသေချာချာ နားထောင်ပေစော့၊ အခုဆိုရင် မင်းနဲ့တူအောင် နေဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားကြီးကို နယ်စားကြီး နေမိနွလက်တော်ရောက်အောင် ပို့လိုက်ပြီးပြီ၊ ဒီပန်းချီကား ထဲမှာပါတဲ့ မင်းရဲ့ပုံကို နယ်စားကြီးနဲ့တကွ အမတ်ကြီးများ အားလုံးက လေ့လာအကဲခတ်နေကြတယ်၊ အားလုံးကတော့ ဒီပန်းချီကားထဲကပုံဟာ အငယ်အကြီး ကွာတာကလွဲလို့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသားလေးနဲ့၊ ရွှေဒေါင်းခွက်ကြီးမပါ တာကလွဲလို့ လွန်စွာတူကြောင်း ထောက်ခံပေးကြတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ဒီသတင်းဟာတို့အတွက် အလွန် ကောင်းတဲ့အလားအလာ တစ်ခုဘဲ မောင်ကျော်စွာ”

“ဟင်း ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်

အောင်ဖြစ်နေရပါတယ် ကိုယ်တော်”

“မင်းကသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လျှော့တွက်နေတာကိုး ဒါပေမယ့် တွေ့တဲ့သူတွေကတော့ မောင်ရင်ကို မင်းသားလေး သူရဲလို့ မကြာခဏ မှားယွင်းနေခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့် မောင်ကျော်စွာမှာ မိမိအား မကြာခဏ မှားယွင်းနေခဲ့ကြပုံများကို ပြန်လည်သတိရမိ တော့သည်။

“ဒီမှာမောင်ကျော်စွာ မင်းတေးသိုင်းဆရာကြီးမဟိန္ဒကို အမှတ်ရသေးရဲ့လား။ သူဟာသာမညပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ နေမိန္ဒမိုးနွယ်တွေကို မုန်းနေတဲ့ ရန်ငြိုးဖွဲ့နေခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ပြည်နယ် ကလေးတစ်ခုကို နယ်စားကြီးနေမိန္ဒက သိမ်းပိုက်ထားခဲ့လို့ပဲ။ မဟိန္ဒဟာအဲဒီသိမ်းပိုက်ခြင်းခံရတဲ့မြို့က မြို့စားတစ်ဦးရဲ့ သားတော်တစ်ပါးဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ အလွန်လူသိနည်းခဲ့တယ်။ နယ်စားကြီးနေမိန္ဒကလည်း အဲဒီအကြောင်းကို မရိပ်မိခဲ့ဘူး။ မဟိန္ဒဟာ တေးသိုင်းပညာကျွမ်းကျင်လေတော့ ဒီပညာကို အကြောင်းပြုပြီး နယ်စားကြီးထံမှာဘဝကို လျှို့ဝှက်ပြီး အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကိုယ်တော်တို့ စုံစမ်းသိရှိတာတွေ

စက္ကောပါလသံသေခါး

ရှိပါတယ်။ ဒီတော့မြို့စားကတော်နဲ့အထိန်းတော်ကြီးကို သတ်ပြီးသားတော်လေးသူရဲကို ခိုးယူသွားတာဟာ ဓားသမား မဟိန္ဒ ဖြစ်မယ်လို့ ကိုယ်တော်တို့အားလုံး ယုံကြည်ထား ကြတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုရော မောင်ရင်ကို ဓားသမား မဟိန္ဒဆီက မိဘမဲ့မွေးထားခဲ့ရာက ခေါ်လာခဲ့ရတာတွေကိုပါ အကုန်လျှောက်တင်ထားတယ်”

မင်းသားကြီးက ရှည်လျားစွာရှင်းပြနေလေ၏။

“ကိုင်းထားပါတော့ တကယ်လို့သာ ကျွန်တော်ဟာ နယ်စားကြီးရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့မင်းသားလေး သူရဲအစစ် ဖြစ်နေရင်ကော ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးများရှိလာမလဲ ကိုယ်တော်”

“မောင်ရင်သာ နယ်စားကြီးရဲ့သားတော် အစစ်အမှန် ဖြစ်နေရင်တော့ အားလုံးအတွက် ဝမ်းမြောက်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာပဲ။ တကယ်လို့သာ မောင်ရင်ဟာ ပျောက်ဆုံးသွား တဲ့မင်းသားလေး သူရဲဖြစ်ကြောင်းနယ်စားကြီးက တွေ့ အောင်ရှာပြီး ဆောင်ကျဉ်းပေးနိုင်တဲ့ တပ်မှူးနေသူရိန်နဲ့ ကိုယ်တော်တို့ကို ဘယ်လောက်ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ် စဉ်းစား ကြည့်ပေါ့ကွယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အထက်မြန်မာပြည်နယ်စပ်မှာ

၂၉၈

၁၉၉၃

အင်အားအကြီးမားဆုံး စစ်သည်အင်အား။ လက်နက်အင်အား။ အခိုင်မာ အတောင့်တင်းဆုံးဖြစ်တဲ့ နေမိန့်စစ်သည်တွေနဲ့ မဟာမိတ်ဖြစ်ကြရတော့မှာ မလွဲဘူးပေါ့၊ ဒါဟာ တိုင်းပြည်တော်လှန်ရေးအတွက် အလားအလာကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ မဟုတ်လား။”

ထိုသို့ရှင်းပြလေရာ ရာဇပရိယာယ် တိမ်တောင်သဖွယ် မင်းရေးကျယ်ပုံများကို တစတစ ခိုင်မိလာလေတော့သည်။

ဒီမှာ မောင်ကျော်စွာ၊ မောင်ရင်ဟာ နယ်စားကြီး နေမိန့် ရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မင်းသားလေး သူရဲဖြစ်ကြောင်း လက်ခံလိုက်ရတာနဲ့ မောင်ရင်ရဲ့အခြေအနေဟာ ချက်ခြင်း ပြောင်းလဲသွားမှာ အသေအချာပဲ၊ မြေပြင်ပေါ်ကနေ နန်းတော်ပေါ်ကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်၊ အခြေအနေတွေ အားလုံး လိမ့်ပုတ်လည်သွားတဲ့အခါ မောင်ရင်အပေါ်မှာ အထင်အမြင် လွဲနေတဲ့ မင်းသမီးနန်းကလျာဟာလည်း သူ့ဟာသာနားလည် သဘောပေါက်ပြီး မောင်ရင်အပေါ် ခွင့်လွှတ်လာမှာ မလွဲဘူး အဲဒီအခါကျရင် ကိုယ်တော်တို့ကို မမေ့နဲ့နော်၊ အခြေအနေတွေ ဘယ်လိုပင်ပြောင်းပြောင်းဘို့တတွေမှာ လုပ်စရာတာငန် တွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်၊ ဒါကတော့ တစ်ခြားမဟုတ်

စက္ကပါလသံသခါး

၂၉၉

ဘူး။ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးရအောင် ကြိုးစားရဦးမယ်၊ နယ်ချဲ့တွေကို တို့မြေပေါ်က အပြီးအပိုင်မောင်းနှင်ပစ်ဖို့ ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ကြဦးမယ် မောင်ကျော်စွာရဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေအနေ ပဲ ရောက်ရောက်၊ တော်လှန်ရေးအတွက် ကျရာတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ပါ့မယ်ကိုယ်တော်”

“မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်မောင်ကျော်စွာ”

မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်က ကျော်စွာပုခုံးကို ပုတ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ကျော်စွာသည် တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ လဲလျောင်းရင်း အံ့နားယူရလေတော့သည်။ သူသည် ပင်ပန်းမှုအရှိန်ကြောင့် မှေးကနဲအိပ်ပျော်သွားရာ အိပ်မက်ထဲမှာ မင်းသမီးလေးနန်းကလျာနှင့် တွေ့ဆုံကာ သာယာကြည်နူးဖွယ်ရာ စကားများဆိုနေစဉ် မိမိအားတစ်စုံတစ်ယောက်ကလာရောက်လှုပ်နှံသဖြင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းတွင်း၌ အလင်းရောင်များ ဖြန့်ခင်းလျက် ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“နေတောင်အတော်မြင့် နေပြီ၊ ထတော့

မောင်ကျော်စွာရေ။

မင်းကိုတွေ့ဖို့အထူးညှော်သည်တော်တွေ ရောက်နေတယ်ကွယ့်။

ကျော်စွာသည် အိပ်ရာထက်မှ ကဗျာကယာထရင်း
“ဘယ်သူတွေလည်း ကိုယ်တော်” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သူရှိရဦးမလဲကွယ်၊ နယ်စားကြီးနေမိနွှဲဆီက လွှတ်လိုက်တဲ့ သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးနှစ်ပါးပေါ့ကွာ သူတို့က ပန်းချီကားထဲကပုံနဲ့ အပြင်မှာတူမတူလာရောက် အကဲခတ်ကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဒီတော့နိမ့်ပါလာတဲ့ နေမိနွှဲ စစ်သည်တော်တွေ ဝတ်ဆင်တဲ့ အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားတွေကို ဝတ်ဆင်ပြီး ညှော်ခန်းထဲကို လိုက်လာခဲ့ပေတော့ ဟုတ်လား။”

ထိုသို့ပြောပြီး မင်းသားကြီးပြန်ထွက်သွားလေလျှင် ကျော်စွာသည်မိမိကိုယ်ကို အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်၍ စက္ကောပါလသံသေစားကို အခန့်သားလွယ်ကာ ခန့်ငြားထည်ဝါစွာဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာလေသည်။

ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးနှင့် အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးနှစ်ပါးတို့က ကျော်စွာအားမျက်တောင်မခတ် စေ့စပ်သေချာစွာ

ကြည့်ရှုနေလေသည်။

အတန်ကြာမှ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးက ...

“ကျွန်ုပ်ဟာ မင်းသားလေးသူရဖွဲ့ရဲ့ ငယ်ရုပ်သွင်ကို ကောင်းကောင်း တွေ့ဘူးတော့ မှတ်မိပါတယ်၊ မောင်ဟာ နယ်စားကြီး နေမိနွှဲရဲ့ ပျိုးနွယ်သက်တွေနဲ့ အတော်ကိုတူ ပါပေတယ်၊ အရပ်အမောင်း၊ အသွင်အပြင် ရုပ်ရည်ကလည်း နယ်စားကြီး နေမိနွှဲနဲ့ လွန်စွာတူပါပေတယ်။”

ဟု- မှတ်ချက်ချလေသည်။

အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးက ပန်းချီကားထဲမှ ရုပ်သွင်နှင့် အပြင်မှရုပ်သွင် တူမတူကို သေချာအောင်တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးပြီးမှ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့် ပန်းချီကားကို ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ဤသို့မေးလေသည်။

“မင်းသားကြီး၊ ဒီမောင်ဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းသားလေးသူရဖွဲ့ အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဘာကြောင့်ပေါ်လွင်စေချင်တာလဲ၊ နယ်စားကြီးရဲ့ ထီးမွေနှင်းမွေနဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို အလိုရှိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် အခြားဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးရှိပါသလဲ။”

ထိုမေးခွန်းကို မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်ဖြေခင်

ကျော်စွာက ဝင်ရောက်အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်တော်ဟာ နယ်စားကြီးရဲ့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ သားတော်လေး သူရဇ္ဇ မှန်ရင်၊ မြင်မြတ်တဲ့ မျိုးရိုးကို ထင်ရှားပေါ်လွင်စေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်က ကျော်စွာ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တပ်မှူးနေသူရိန်၏ လက်ရွေးစင် သူရဲကောင်း တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းနှင့်၊ ကျော်စွာ၏ စွန့်စားခန်း များကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြလေသည်။

ထို့စကားကို အမတ်ကြီးများက စိတ်ဝင်စား ကြလေသည်။

“မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင် ...!

ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းသားလေး သူရဇ္ဇကို ရှာတွေ့ပြီလို့ သတင်းကြားရရုံနဲ့ နယ်စားကြီးဟာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်နေ တယ်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်နေရှာတယ်။

တကယ်လို့သာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းသားလေး သူရဇ္ဇ အမှန်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုမယ် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မှာလိုက်ပါတယ်။

အရေးကြီးတာက ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ မင်းသားလေး

သူရဇ္ဇ အစစ်အမှန်ဖြစ်ဖို့သာ အရေးကြီးတာပါ။ ဒါကြောင့် လည်း ကာလအပိုင်းအခြားက အနှစ် (နှစ်ဆယ်)ကျော် ကွာခြားမှုရှိတဲ့ကြားက အစစ်အမှန် ဖြစ်ရလေအောင် အထပ်ထပ်စစ်ဆေးနေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။”

ထိုအခါ မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်က ...!

“ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဒီလိုအခွင့်ကောင်း ယူချင်ကြသူတွေ မဟုတ်ကြပါဘူး အမတ်ကြီး။

ကျွန်ုပ်တို့ဟာ နိုင်ငံတော်လွတ်လပ်ရေးရအောင် အသက်ပေး တိုက်ခိုက်နေကြရသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ တပ်မှူးနေသူရိန်ဟာ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ တခွင်မှာ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်နေတဲ့ နယ်ချဲ့တွေကို အစွမ်းကုန်တိုက်ခိုက်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။

အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ စစ်သည်အင်အား၊ လက်နက်အင်အား တောင့်တင်းတဲ့ မဏိပုတ္တရ နယ်စားကြီးနဲ့ မဟာမိတ်ပြုချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့်၊ ဒီသားတော်လေးကို မရမနေ ရှာဖွေပြီး ပြုစုဖျိုးထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မပါပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုကြသော အခါမှ ဂျော့နပ် သဘောပေါက်သွားပြီး အသင့်ဆောင်ယူလာသော ပန်းချီကား

၃၀၄

သုန္ဒရီ

နှင့် ကျော်စွာကို ထပ်မံတိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြပြန် လေသည်။
ပြီးလျှင် သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးက အိတ်ထဲတွင်
အသင့်ဆောင်ယူလာသော ကတ္တီပါအိတ်ကို ထုတ်ယူ
လိုက်သည်။

ထိုအိတ်တွင်းမှ တစ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူပြလေသည်။
ထိုပစ္စည်းကား အခြားမဟုတ်။

“ရွှေဒေါင်းခွက် ဘယက်ပြား” ပင်ဖြစ်လေ၏။

“ဒါဟာ ကျွန်ုပ်တို့ မဏိပုတ္တရပြည်ရဲ့ နန်းစဉ်
တော်ဝင်သုံး ရွှေဒေါင်းခွက် ဖြစ်ပါတယ်။ နေမျိုးနေနွယ်တွေရဲ့
အမှတ်အသားဖြစ်တဲ့ ဒေါင်းတံဆိပ်ကို အသုံးပြုထားခြင်း
ဖြစ်ပေတယ်။

အကယ်၍ မောင်မှာသာ ဒီလိုရွှေဒေါင်းခွက်မျိုး ရှိနေခဲ့
ရင် ဘယ်လိုမှ ငြင်းစရာမလိုတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ဒီရွှေဒေါင်းခွက် မျိုးဟာ တော်ဝင်မင်းသားတွေမှာ အမြဲရှိကြ
ရတယ်။ မင်းသားလေးသူရဇ္ဇ ပျောက်သွားတုန်းက၊ မင်းသား
လေးနဲ့အတူ ဒီပစ္စည်းမျိုးတစ်ခု ပါသွားခဲ့တယ်ကွယ်”
“ကျွန်တော် ဒီဒေါင်းခွက်ဘယက်မျိုးတစ်ခုကို တွေ့ဖူးပါ
တယ်”

အမတ်ကြီးနှစ်ဦးစလုံး စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

ဧတ္တာပါလသံသေခါး

၃၀၅

“ကျွန်တော့်ကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ကျွေးမွေးလာခဲ့တဲ့
ဆရာကြီး မဟိန္ဒရဲ့သီမှာ တွေ့ဘူးတာပါ”

“အင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ မောင်ရင်ဟာပျောက်ဆုံးသွား
မင်းသားလေး သူရဇ္ဇ ဖြစ်ဖို့ အတော်နီးလာပြီ၊ ဒါပေမယ့်
နန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်ကို သက်သေအနေနဲ့ ယူပြနိုင်
ရင်တော့ အားလုံးက မင်းသားလေးသူရဇ္ဇအဖြစ်လက်ခံကြမှာ
မလွဲပါဘူး”

“ဒီလိုဖြင့် မောင်ရင်တွေ့ခဲ့တဲ့ နန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်
ကြီးကို အခုသွားသိမ်းကြရင်မကောင်းဘူးလား”

မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က စိတ်အားထက်သန်စွာ
ဝင်ရောက်ပြောဆိုလေသည်။

“ဒီလို အဆောတလျှင် ဆောင်ရွက်ဖို့ မသင့်လျော်
သေးဘူးလို့ ထင်ပါတယ် ကိုယ်တော်၊ ဒီလိုဆောင်ရွက်လို့
နယ်ချဲ့လက်ပါးစေတွေက သိသွားရင် အားလုံးကို ကောင်း
ကောင်း ဒုက္ခပေးလာနိုင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို
စားဆရာကြီးမဟိန္ဒသိသွားရင်လည်း ကြိုတင်ဖျောက်ဖျက်
လိုက်မှာ စိုးရပါတယ်”

“အင်း ဒါလည်းဟုတ်ပေတာပဲ၊ ဒီလိုဖြင့် ဒီကိစ္စကို
မောင်ရင်ဘယ်လိုမျှာ ဆောင်ရွက်ချင်သလဲ၊ ပြောပါဦး”

“စားသိုင်းဆရာကြီးမဟိန္ဒဟာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့
 ရွှေဒေါင်းခွက်ရော၊ အခြားရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းတွေကိုရော ညဘက်
 တွေမှာမှ စကြိုန်လမ်းနားမှာရှိတဲ့ နတ်ကွန်းဆောင်တစ်ဆောင်
 အောက်မှာ လျှို့ဝှက်ထားတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။
 နေရာကိုရော၊ ပြေတိုက်ဖွင့်နည်းကိုပါ ကျွန်တော် အကုန်သိ
 ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရုပ်ဖျက်
 ပြန်သွားပြီး အမတ်ကြီးတို့ အလိုရှိတဲ့ ရွှေဒေါင်းခွက်ကို အရ
 ဆောင်ယူခဲ့ပါမယ်”

ကျော်စွာက ထိုသို့ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးက ....

“အခုနေအချိန်မှာ မောင်ဟာမင်းသားလေးသူရဲရင့်
 ဖို့ ရာခိုင်နှုန်းအများဆုံးတူတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။
 ဒါကြောင့်မောင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို ကျွန်ုပ်တို့ မလိုလား
 ဘူး။ နယ်စားကြီးသိရင်လည်း ဒီလိုပဲ စိတ်ပူရှာမှာပဲ။ ဒီတော့
 သတိ၊ ဝိရိယနဲ့ဆောင်ရွက်ပါမောင်”

“စိတ်ချပါစင်များ။ ကျွန်တော်ဆီမှာ အားကိုးရတဲ့
 လျှို့ဝှက်စားပညာတွေနဲ့၊ စေတနာပါလသံသေဓားပါရှိပါတယ်။
 ဒီအတွက်တော့ မနိုးမိမိပါနဲ့ခင်ဗျာ”

ထိုသို့ပြောဆိုဝန်ခံပြီး ကျော်စွာသည် လိုအပ်သော
 ကိစ္စများကို စာလျှင်စာပြန်ဆောင်ရွက်ကာ မူလရွာကထွက်

ညဉ့်ဦးယံစားပွဲ

ကျော်စွာသည် အတန်ကြာအောင် နီးဆက်ခဲ့
 သောအခါ တစ်ခဏတွင် မူလရွာရှိ စားသိုင်းဆရာကြီးမဟိန္ဒ
 ထံတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာနေထိုင်ခဲ့ရသူများကို ပြန်လည်သက်
 ရစီလေသည်။

မိမိအနေဖြင့် ထိပ်တဝန်းကျင်နှင့် လစပါင်းများစွာ
 စားကွာလာခဲ့ပြီးမှ တစ်ကျော့ပြန်ရောက်လာသောအခါ
 ငြိမ်ကွင်းများမှာ အဝစေရာရာ ပြောင်းလဲနေပေ၏။

မပြောင်းလဲသော အရာကားဆရာကြီးမဟိန္ဒ၏
 ခြိမ်းခြောက်ပစ်ခြင်းတော့သည်။

ယခင်ကအတိုင်းပင်ခြံဝန်းကြီးမှာ ညဘက်ရောက်သောအခါ လူသူကင်းမဲ့ကာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိလေ၏။

ကျော်စွာသည် ထိုအခွင့်ကောင်းကိုယူကာ ခြံဝန်းအတွင်းသို့ အလွယ်တကူဝင်ရောက်လေ၏။ ထုံးစံအတိုင်းပင်သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် ဆရာကြီးမဟိန္ဒမှာ တစ်နေကုန်ပင်ပန်းသမျှ ယစ်ရွှေ့ရည်သောက်ကာ အေးဆေးစွာ အနားယူနေပေလိမ့်မည်။

သူသည်မှောင်ရိပ်ခိုကာ စကြန်လမ်းအတိုင်း နတ်ရုပ်ထု ရှိရာသို့ ရောက်အောင်လာပြီး လျှို့ဝှက်ဖွင့်နည်းအတိုင်းဖွင့်လေရာ ရုပ်ထုမှာ အလွယ်တကူဖွင့်မလာပေ။ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားသော်လည်း ဘယ်လိုမှမရပေ။

“အင်း ငါတော့ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့၊ လတွေခြားသွားလေတော့ ဆရာကြီးဟာ လျှို့ဝှက်ဖွင့်နည်းတွေကိုများ ပြောင်းထားရောသလား၊ ဒါမှမဟုတ် ငါများအမှတ်မှားလေရောလား။”

တစ်ဦးတည်း ဝေဝေဝါဖြစ်နေစဉ် စခန်းဘက်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် ကဗျာကရာမှာောင်ရိပ်သို့ ပြေးဝင်ကပ်လိုက်ရသည်။

အသာမျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဆရာကြီးမဟိန္ဒသည် အိတ်တလုံးကိုကိုင်ကာ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဆရာကြီးသည်အသက်အရွယ်ကြီးလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်လက်သွက်လက်ဆဲပင် ရှိသေး၏။ သူသည် နတ်ရုပ်အနီးသို့ရောက်လျှင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်စိတစ်ချက်စေ့ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။

“အင်း ဒီနေရာမှာ အမှိုက်သရိုက်တွေကလည်း ရှုပ်နေတာပါလား၊ ခိုင်းထားတဲ့ကောင်လေးက ဘာမှအားမကီးရဘူး၊ ဒင်းကိုတော့မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမပေးရဦးမယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မိမိရှိစဉ်အချိန်တုန်းကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် အပြစ်မရှိအပြစ်ရှာ၍ ရိုက်နှက်ဆုံးမသည်များကို ပြန်လည်သတိရမိလေသည်။

ဆရာကြီးသည်နတ်ရုပ်အနီးတွင် မြေကြီးတစ်နေရာကို ယက်ဖယ်လိုက်သောအခါ သော့တစ်လုံးပေါ်လာပြီး ထိုသော့ခလောက်ကို ခါးကြားထဲတွင် အသင့်ဆောင်ယူလာသော သော့တံဖြင့်လှည့်ဖွင့်မှ ဖွင့်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ တံခါးပေါက်ကို မ၍ဖွင့်ကာ အတွင်းမှ

သေတ္တာကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

သေတ္တာကို နောက်ထပ်သေတ္တာတစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်သောအခါ အထွင်း၌ ရွှေဒင်္ဂါးငွေဒင်္ဂါး၊ ရတနာ ပစ္စည်းများစွာ တို့ ပေါ်ထားလေ၏။

ထိုအထဲတွင် ကတ္တီပါဒိတ်ဖြင့် သီးခြားထုတ် ထားသော ရွှေဒေါင်းခွက်ကိုလည်း ထုတ်ယူကြည့်ပြန်သည်။

သူသည်တစ်ကိုယ်တည်းနုနုနုအနုအနု အလလစုဆောင်းထားသောရတနာပစ္စည်းများကို အရသာခံ ကာပြန်လည်ကြည့်ရှု၍ လောဘများစေ့စပ်ပင်ရှိလေ၏။

“ငါ့ဆီမှာ စုဆောင်းထားတဲ့ရတနာပစ္စည်းတွေထက် ဒီနန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်ကြီးက ပိုပြီးအဖိုးတန်ကြောင်း လူတွေမသိကြတာကောင်းတယ်။ ဒီရွှေဒေါင်းခွက်ကြီးကို ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတာ ဘယ်သူမှ အသိခံလို့မဖြစ်ဘူး။ နယ်စားကြီး နေမိနွှာကသာဒီရွှေဒေါင်းခွက် ငါ့ဆီမှာ ရှိနေတာကိုသိသွားရင် စစ်သည်ပေါင်းထောင်သောင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး လာသိမ်းယူမှာ သေချာတယ်။ အခုတော့ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သူမှ အသိမခံ လို့မဖြစ်သေးဘူး။”

ထိုသို့ပြောကာ ကတ္တီပါဒိတ်တွင်းမှ ရွှေဒေါင်းခွက် ကြီးကို တံယုတယ ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်နေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်ကျော်စွာသည် အမှောင်ရိပ်တွင်းမှ အပြင် သို့ထွက်လိုက်လေသည်။

သူသည် အကျိုး ဘောင်းဘီ အနက်ရောင်များကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးခေါင်းကိုလည်း မျက်လုံးပေါက်သာရှိသော ဦးခေါင်းစွတ်ကိုစွတ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားလေသည်။

ခြေသံကြားသောအခါ မဟီနွှာက အလန်တကြား လှည့်ကြည့်လေ၏။ ကျော်စွာကိုမြင်သောအခါ လွန်စွာ အံ့သြသွားလေသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

ကျော်စွာက သဘောကျစွာပြုံးရင်း အလင်းရောင် ရသောနေရာသို့ ထွက်ရပ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို သေသေချာချာကြည့်ရင်တော့ မှတ်မိနိုင်ပါ လိမ့်မယ်”

“အင်း ကြည့်ရတာတော့ မှတ်မိသလိုရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကရုပ်ဖျက်ထားတော့ ငါဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲ။ မင်းဘယ်သူလဲ၊ ငါ့ဆီကို ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်လာ တာလဲ”

“ကျုပ်ရောက်လာတာကတော့ ဆရာကြီးနဲ့ မေးရေး ယှဉ်ချင်လို့ပါပဲ”

အလို အံ့သြစရာပါလား။ ကျုပ်ကို ဓားရေးမယ့်ခင် ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာရောမင်းသိရဲ့လား။ ကျုပ်ဟာ ဒီနယ်တိုက်မှာ ဓားပညာမှာ တုဖက်ကင်းတဲ့ ဓားသိုင်းဆရာကြီး မဟိန္ဒဆိုတာ ငါဘဲ”

ကျော်စွာက ဘာမှမပြောဘဲ စက္ကောပါလသံသေဓားကို အသာအယာဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“မင်းကကျုပ်နဲ့ ဓားရေးယှဉ်မှာဆိုတော့ ဘယ်လို ချည်ရွယ်ချက်များရှိနေပါလိမ့်”

“ခင်ဗျားကလည်း နေရာတကာမှာ အကျိုးအမြတ် မရှိရင်ဘာမှ မလုပ်သလို၊ ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်အလောင်းအစားလုပ်ကြမယ်။ ဓားပွဲမှာ ရှုံးတဲ့ သူက နိုင်တဲ့သူရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောရမယ်။ အသက် လိုချင်ရင်အသက်၊ ရတနာပစ္စည်းလိုချင်ရင် ရတနာ ပစ္စည်းပေါ့။ ကျုပ်ဆီမှာ ရွှေဒဂါးတွေပါလာတယ်”

ကျော်စွာက အသင့်ယူဆောင်လာသော ရွှေဒဂါးအိတ် ကိုတမင်အသံပြည်အောင် မဟိန္ဒရှေ့သို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေရာ မဟိန္ဒမှာ ရွှေဒဂါးအိတ်ကို မြင်သောအခါ လောဘဇောကြောင့် မျက်လုံးများအရောင်တောက်လာတော့သည်။

“ကောင်းပြီ မင်းရဲ့စိမ်ခေါ်တာကို ကျုပ်လက်ခံတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ဒီလိုသတ္တိမျိုးမှ သဘောကျတာ မောင်ရင်နိုင်ရင် ကျုပ်ဆီက ကြိုက်တာယူနိုင်တယ်။ ကျုပ်နိုင်ရင်တော့ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ....”

မဟိန္ဒသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်မောလိုက်ပြီး ကျောတွင်လွယ်ထားသော လက်သုံးတော်ဓားကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

မဟိန္ဒသည်စောစောပိုင်းက လေးလံနေကြွေးနေသလောက် ယခုအခါတွင် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် သွက်လက်ဖျက်လက်လျက်ရှိနေတော့သည်။

“ခင်ဗျားကျုပ်ကိုနိုင်ရင် နောက်ထပ်ကြိုက်တဲ့ဆုကို ထပ်ပေးပါဦးမယ်”

“သိပ်လည်း အပြောမကြီးနဲ့ မောင်ရေ လူဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ်အထင်ကြီးလွန်းရင် မှားတတ်တယ်ကွ၊ ဒါကို မင်းနောင်တရပြီးတဲ့နောက်မှ သိရစေမယ်ဟေ့”

စကားမဆုံဆင်မဟိန္ဒသည် လှုပ်တစ်ပြက်စားကွင်းမှာ ကွက်ကို ဆက်တိုက်သွင်းလိုက်ရာ သတိနှင့်အသော ကျော်စွာက ဝင်လာသောဓားချက်ကို အလွယ်တကူမယ်ရှား

ကာ တန်ပြန်စားချက်ကိုလွှတ်ထုတ်ပြန်သွင်းပေးလိုက်ရာ
မဟိန္ဒသည် ကဗျာကရာချောင်ပေးလိုက်သော်ငြားလည်း
မလွတ်မလပ်ဖြစ်သွားပြီး ပါးပြင်ပေါ်က ခန္ဓာကနဲဖြစ်သွားသည်။

ခဏအကြာတွင် ထိုနေရာမှသွေးများစီးကျလာ
လေတော့သည်။ မဟိန္ဒက ထိုသွေးများကို လက်ဖြင့်သုတ်ဖယ်
ရင်းပြုံးလိုက်လေသည်။

“အင်း မင်းဟာ ကျုပ်ကိုဒဏ်ရာရအောင် လုပ်နိုင်
တယ် ဆိုထော့ အရည်အချင်းကတော့ မသေးလှဘူး။
ကျုပ်ကလည်း အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့မှ ယှဉ်ချင်တာ။ ဒါထက်
မင်းဘယ်သူလဲဆို/တာသိရရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ကြွေးဟောင်းတွေကို ပြန်တောင်းဘို့
လာတဲ့ မင်းသားလေးသုရဲရဲဝိညာဉ် နတ်မိစ္ဆာတစ်ပါးလို့သာ
မှတ်ထား လိုက်ပါဗျာ”

သူရဲရည်ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
တော်စွာမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

သို့သော် ချက်ခြင်းအမှအယာပြောင်းလိုက်ကာ

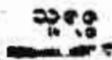
“မင်းပြောတာတွေကို ကျုပ်မသိဘူး ကျုပ်သိတာက
မင်းကို ပညာပေးဖို့နဲ့ မင်းသိကရမယ့် ရွှေဒင်္ဂါပြားတွေကိုပဲ
ဟေ့ ကဲ ရှောင်နိုင်ရင်ဒီတစ်ခါ လွှတ်အောင်ရှောင်ပေးဦးတော့”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးသည့်နောက်တွင် မဟိန္ဒသည်
တပည့်များအားသင်ကြားပေးသော သာမန်စားကွက်များနှင့်
စာကြမ်းဝင်တိုက်လေရာ ကျော်စွာက အလွယ်တကူဖယ်ရှား
ရှောင်တိမ်း၍ တစ်ခါတစ်ရံတန်ပြန်စားချက်များကို ပြန်သွင်း
လေရာ တိတ်ဆိတ်နေသောညဉ့်အချိန်တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်
ရာ စားချင်းထိသံများ အသက်မပြတ်ပေါ်နေတော့သည်။

“မင်းဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့စားချက်တွေကို
အလွယ်တကူရှောင်တိမ်းနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ
မနည်းလှဘူး။ ကိုင်ဆံတစ်ခါတော့ ကြိုးစားရှောင်ပေးဦးတော့
ဟေ့”

ခုထိယအကြိမ်တွင် မဟိန္ဒသည် ညဉ့်အချိန်တွင်
တစ်ဦးတည်းနေထိုင်နေသော လျှို့ဝှက်စားကွက်တွေကို
ထုတ်၍တိုက်ခိုက်သော ကျော်စွာအဖို့မှာ ထိုစားကွက်များကို
မဟိန္ဒထံမှ ဖုန်ထဲကွသင်ယူထားလေရာ အခက်အခဲမရှိ
ပြန်လည်ရပ်နိုင်ပေသည်။

သို့စေကာမူ မဟိန္ဒသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်
လျင်မြန်သွက်လက်သူဖြစ်ရကား သတိကြီးစွာထား၍
ရှောင်တိမ်းတိုက်ခိုက်ရသည်။ စာသမားကောင်းတစ်ဦး အဖို့
လျှပ်တပြက်အချိန်အတွင်း၌ အနိုင်အပွဲကို အလွယ်တကူပေး

နိုင်သကဲ့သို့၊ ခြေတစ်ကွက်၊ လက်တစ်ကွက်မှားသည်နှင့် အသက်ပေးရတတ်ကြောင်း နှစ်ဦးစလုံးသိထားကြလေရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှားမခံ အလစ်မပေးပဲ သိကြီးမိကြီး ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ကျော်စွာအနေနှင့်လည်း ဦးစံကဲထံမှသင်ယူထားသော အဆင့်မြင့်စားကွက်များကို ထုတ်နှုတ်သုံးစွဲခြင်း မရှိဘဲ၊ မဟိန္ဒထံမှသင်ယူထားသော ပညာများနှင့်မိမိလေ့ကျင့်ထားသော ပညာများကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်နေချိန်တွင် မဟိန္ဒကို အလွယ်တကူ အနိုင်ယူတိုက်ခိုက်၍မရနိုင်မှန်း ခိပ်မိလာတော့သည်။ မဟိန္ဒသည် အသက်အရွယ်ကြီးသော်လည်း လက်ရည်မကျပဲ လျင်မြန်သွက်လက်ဆဲပင်ဖြစ်၏။

ယခုအချိန်ထိကျော်စွာ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ မဟိန္ဒ၏အသက်ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးရန် မရည်ရွယ်ပဲ မိမိလိုချင်သောပစ္စည်းရရှိရေးကိုသာ အဓိကထားသောကြောင့် တိုက်စစ်ထက် ခံစစ်ကိုသာ အသုံးပြု၍ အကွက်ကိုစောင့်နေသည်။

ထိုအရာကိုမြင်သော မဟိန္ဒမှာ မိမိ၏ပြိုင်ဘက်၊ စားသမားစားသမားမှာ မိမိစားကွက်ကို မခုခံနိုင်သောကြောင့် နောက်ဆုတ်ပေးနေရသည်ဟု ယူဆကာ အားတက်လာပြီး ရှေ့သို့တရကြမ်းတက်လေရာ အမှောင်တစ်ခုရှိတစ်နေရာရှိ

ရေအိုင်တစ်ခုကို နင်းမိလေရာ ချေချော်၍ ဟန်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

ထိုအခွင့်အရေးကို ကျော်စွာကကောင်းစွာ အသုံးပြုလိုက်သည်။ သူသည်ရှေ့သို့တစ်ကွက် ခုန်တက်သွားပြီး မဟိန္ဒလက်တွင်းမှ ဓားကိုခတ်ထုတ်လိုက်ရာ အဝေးရှိသစ်ပင်၌ သွားရောက်ခိုက်ဝင်သွားလေသည်။ လက်နက်မဲ့သွားသောမဟိန္ဒ၏ လည်မြို့ကို ဓားဖြင့်ထောက်ထားလိုက်သည်။

"ကဲ ဆရာကြီး ဒီဓားမို့မှတော့ ခင်ဗျားရုံးသွားပြီ၊ ဒီတော့ ကတိအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကိုရတနာပစ္စည်းတွေ ပေးပေးတော့ဗျို့။"

ထိုအခါ မဟိန္ဒက အံ့ကြိတ်ထားရင်း

"မင်းကံကောင်းလွန်းလို့ အနိုင်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်စွမ်းကို သိချင်သေးရင် နောက်တစ်ပွဲလောက်ခွဲကြရအောင်"

ကျော်စွာကပြုံး၍ ဘာမှဆက်မပြောတော့ပဲ မဟိန္ဒချထားသော ရတနာပစ္စည်းတွေကိုရှာသို့ လျှောက်လာပြီး အတွင်းမှကတ္တီပါအိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

အတွင်းမှဒေါင်းဘယက်ရွှေဒေါင်းခွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ တစွန်းတစအလင်းရောင်ကြောင့် အရောင်တလက်လက်တောက်ပသွားလေသည်။

“ဒီစားပွဲမှာ ကျုပ်နိုင်တဲ့အတွက် အထိအတိုင်း ခင်ဗျာရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေဟာလုံးကို ယူသွားနိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်အားလုံးကို ယူသွားပါဘူး။ ဒီစွဲခေါင်းခွက် တစ်ခုကိုပဲ ယူသွားပါမယ်။ ဒီပစ္စည်းဟာ ခင်ဗျာရဲ့သွေးနဲ့ ခွေးနဲ့ရင်ပြီး ရှာထားရတာမဟုတ်ဘဲ သူ့အိမ်ကို မကောင်း ကြံပြီး ယူခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတော့ ခင်ဗျာအနေနဲ့ နှုတ်ပြောရာ လိုမယ် မထင်ပါဘူး။”

ထိုသို့ပြောသံကြားရလေလျှင် မဟိန္ဒသည် အလွန် အံ့သြသော အမူအယာဖြင့် လဲနေရုံသာလျှင်လေသည်။

“ဒါတွေမင်းဘယ်လိုသိလဲ၊ မင်းတယ်သူလဲ”

“ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာသိချင်တာ။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျာကြီးမီးယူလာတဲ့ မင်းအားလေး သူ့ရဲ့ ခေါ်ချာ”

“ဟင် သူ့ရဲ့ ဟုတ်လား၊ ဒါ... ဒါဖြင့် မင်း... မင်းဟာငါ့ဆီက ထွက်သွားခဲ့တဲ့ ကျော်စွာမဟုတ်လား”

မဟိန္ဒထံမှ ထိုစကားကြားရသော ကျော်စွာသည် အလွန်သဘောကျစွာရယ်စရာလိုက်ရင်း၊ ဖျက်စားမှုကို ရွတ်ပြ လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်ကကျော်စွာပဲ ခင်ဗျာရဲ့ယုတ်မာ

ကောက်ကျပ်မှုကြောင့် အပေတာကွဲ့ အပေတာကွဲ့နဲ့ ဘဝပျက်ခဲ့ ရတဲ့ကျော်စွာပဲ။ ခင်ဗျားဆီက အခုလိုဝန်ခံစကားကြားလိုက်ရ တာသိပ်ကောင်းတာပဲ”

“အင်း တစ်နေ့တော့ ဒီလိုဖြစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ် ပျော်လွင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲကမသိမ်းသေးပါဘူး။ ကျုပ်လက်စားချေရာတွေ ကျန်နေသေးတယ်။ ငါတို့ရဲ့ဘဝ တွေကို ဖျက်ဆီးအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ‘နေမိန့်’ မျိုးနွယ်တွေကို ငါ့လိုပဲ သင်းချဲ့ကွဲချက်ပြီး ဘဝပျက်အောင်ဆက်လုပ်ချီး မယ်ဟေ့၊ ပွဲကမပြီးသေးဘူးကွာ”

ထိုသို့ပြောပြီး မဟိန္ဒသည် ရတနာပစ္စည်းများပင် ပြန် မသိမ်းပဲ၊ နေရာမှချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

မယာထောင်ချောက်

နန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်ကို ရလာသောကျော်စွာသည်
မဏိပူတွဲရသလို ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ပြန်လာရာတွင် လမ်းခုလတ်သို့ ရောက်
သောအခါ မိုင်းပွန်မြို့သို့ရောက်လေလျှင် မိမိအားစားပညာများ
သင်ကြားပေးလိုက်သော စားဖိုမှူးဦးစံကဲထံ လှည့်ဝင်
လာသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးစံကဲကို အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်
ရှာဖွေတွေ့ရှိရလေ၏။ ဦးစံကဲက သူ့ကိုမြင်လျှင် အလွန်
အံ့သြသောအမူအယာဖြစ်သွားလေသည်။

“မောင်ကျော်စွာပါလား။ အသွေးအမွှေးတွေ ပြောင်
သွားတော့ ရုတ်တရက်မမှတ်မိဘူး။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဟေ့
ကျုပ်ဘဝကတော့ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ နစ်မြုပ်နေရဆဲပဲ”

ကျော်စွာက ဦးစံကဲကို လူရှင်းသောတစ်နေရာ

ခေါ်လာပြီး အခြေအနေအားလုံးကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြ
လိုက်သည်။ ဦးစံကဲက အလွန်အံ့သြသော မျက်နှာဖြင့် ..

“တွေ့စကတည်းက ထင်တော့ထင်မိသား။ မင်းရဲ့
သွက်လတ်ဖျက်လတ်ပုံနဲ့ လူရည်လူသွေးဟာ သာမန်
လူတစ်ယောက်နဲ့တော့ မတူတာ အမှန်ပဲ။ ဒါဖြင့် ကျုပ်သင်
ပေးလိုက်တဲ့ စားပညာတွေဟာ မောင်ရင့်အတွက် ထိုက်တန်
သွားပြီပေါ့။ ကျုပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ မောင်ရင့်အတွက်လည်း
ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ဦးစံကဲက ကျော်စွာကိုဖက်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြော
လိုက်သည်။

“ဦးစံကဲရဲ့ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ
ရှိပါတယ်။ အဆင့်မြင့်စားပညာတွေ သင်ပေးတဲ့ကျေးဇူးကို
မမေ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော်မဟိန္ဒကို တိုက်နိုင်
နိုင်တာပေါ့”

“မဟိန္ဒဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ဒီအမည်ကိုကြား
သလဲ”

“ကျော်စွာက ဓားသိုင်းဆရာကြီးမဟိန္ဒအကြောင်းကို
သိသမျှပြောပြလိုက်လေသည်။

“အင်း မောင်ရင့်ပြောတဲ့မဟိန္ဒ ဆိုတာ ကျုပ်သိတဲ့

မဟိန္ဒဘွဲ့ဖြစ်မှာပါ။ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက သူ့ကို တားပညာသင်ပေးခဲ့ဖူးတယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် လူမြင်မှ သိတော့မှာပါ။”

“ကျွန်တော်အခု ဒီကိုဝင်လာခဲ့တာ၊ ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီးဆရာကြီး ကျွန်တော်ရှိတဲ့ မထီပုတ္တရကို လိုက်ခဲ့စေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို သူကောင်းပြုပါရစေ။”

ထိုသို့ပြောပြီး ကျော်စွာက မဟိန္ဒဆီမှ ပြန်ယူလာခဲ့သော ရွှေဒင်္ဂါးအိတ်ကို ပေး၍ကန်တော့လိုက်သည်။ ဦးစံက ငယ်မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည်များ ရစ်ဝဲလျက်၊ မကြာမီ လိုက်လာခဲ့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ကျော်စွာသည်ထိုမှ တဖန်ခရီးဆက်ခဲ့လေရာ မထီပုတ္တရသို့ပြန်ရောက်လာသည်။

မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်ကို တွေ့ပြီးသောအခါ အကြောင်းစုံကိုပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ မင်းသားကြီးက သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးနှင့် မင်းတိုင်ပင်အမတ်ကြီးတို့ထံ ထိုရွှေဒင်္ဂါးဆွဲကို ချက်ခြင်းသွားပို့ရန် စီစဉ်လေလျှင် ကျော်စွာကမိမိချစ်သူထံ အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြခွင့်ပြုရန် အရင်သွားပါရစေဟု ခွင့်တောင်းလေသောကြောင့် သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခွင့်ပြု

စောကမိလသံသေခါး

လိုက်လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်နှင့် ကျော်စွာတို့သည် မင်းသမီးလေးနန်းကလျာအဆောင်သို့ သွားကြလေသည်။ မင်းသမီးလေးနှင့် တွေ့သောအခါ မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်က စော်ဘွားကတော်နန်းကေခိုင်က မာယာပရိယာယ်ဆင်ပြီးကျော်စွာနှင့် နန်းကလျာတို့ အထင်မြင်လွဲအောင် ကြံဆောင်ပုံများ၊ ကျော်စွာအသက်ကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ကြံခဲ့ပုံများကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုပြင် မင်းသမီးလေး၏ အစ်ကိုတော်သူရထွန်းက ကျော်စွာအပေါ် မကောင်းကြံစည်ကာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကြံခဲ့သော်လည်း ကျော်စွာက နန်းကလျာ၏မျက်နှာကို ထောက်ထား၍ ရန်တုံ့မပြန်ပဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်သောအခါ နန်းကလျာမှာ အထင်အမြင်လွဲခဲ့ပုံများကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေတော့သည်။

ထိုအခါ မိမိနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထိုင်နေသော ကျော်စွာရှိရာသို့ ခွင့်လွှတ်သောအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကြားတွင်သံသယများ ကင်းစင်သွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သာယာကြည်နူးစွယ် အချိန်များကို အနှောက်အယှက် မပေး

လိုတော့သဖြင့် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်သည် သမား
ပေါက်စွာ ပြုံးရင်းပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအခါ
ကျော်စွာက နန်းကလျာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ တိုင်တောင်
တိုးလာလေသည်။

“ကလျာ”

နန်းကလျာက ခေါင်းငုံထားရာမှ တစ်ချက်မော့
ကြည့်သည်။

“ကလျာ ကိုယ့်ပေါ်မှာ အထင်လွဲနေတာတွေ
ပြေပျောက်သွားပြီလားဟင်၊ တကယ်တော့ ကိုယ်ဟာကလျာ
ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာလေးကို စပြီးတွေ့ကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့ရသူပါ။
ကလျာကို မြင်ပြန်တော့လည်း ပြတ်ပြတ်နီးနီးနဲ့ ချစ်ခဲ့ရတာပါ။
ဒီကနေ့အထိ ကလျာရဲ့အပေါ်မှာ လုံးဝသစ္စာမပျက်ခဲ့သေး
တာကို သစ္စာပြုပုံပါတယ်”

“ကလျာယုံပါတယ် ကိုကျော်စွာရယ်”

“ဟင် ဒါဖြင့်ကလျာကိုယ့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်
တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား ကလျာ၊ ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ
ကလျာ”

ကျော်စွာက နန်းကလျာအနီးလျှောက်လာပြီး
လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

“ကလျာ ကိုယ့်ရဲ့မေတ္တာကို လက်ခံလိုက်ပြီးပေါ့နော်”

“မေးနေဖို့ လိုသေးလို့လား ကိုကျော်စွာရယ်၊
ဒီလောက်ဆိုရင် မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို
နားလည်သင့်ပြီပေါ့ရှင်”

“ဟင်အင်း ကိုယ်ကကလျာနှုတ်ဖျားက ဖွင့်ပြောတာ
ကို ကြားချင်သေးတာဗျ”

“အို ကိုကျော်စွာရယ်၊ ကလျာဟာ ကိုကျော်စွာကို
စတွေ့တုန်းကသာမာန်စစ်သည်တစ်ဦးဘဝနဲ့ပါ၊ အခုလို
မြင့်မြတ်တဲ့ နယ်စားကြီးတစ်ဦးရဲ့ သားတော်လေးတစ်ပါးနဲ့
ဘဝနဲ့ ဗဟုတံဘူး၊ ကလျာရဲ့ မေတ္တာဟာ အဆင့်အတန်း
အခွဲခြားပါဘူး၊ ကိုကျော်စွာရဲ့ သဘောထားကြီးပြီး မြင့်မြတ်
တဲ့ စိတ်ထားတွေကြောင့် ကိုကျော်စွာဘယ်ဘဝကို
ရောက်ရောက် ကလျာခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ နားလည်နိုင်ပါ
တယ်ရှင်”

“ အို ကိုယ်ဝမ်းသာလိုက်တာ ကလျာရယ်”

ကျော်စွာက နန်းကလျာ၏နှုတ်သော လက်ကလေး
တစ်ဖက်ကို ပြတ်နီးစွာ နှမ်းလိုက်လေသည်။

“ကလျာ ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ပုဂံလေး
လက်ဆောင်ပြန်မပေးတော့ဘူးလားဟင်”

ထိုအခါနန်းကလျာက ကိုယ်ပေါ်မှာလွှမ်းခြုံထားသည့် နံ့သာနံ့သင်းနေသော နံ့သာရောင်ပုဝါလေးကို ကျော်စွာပုန်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါကလျာရယ်၊ ဒီပုဝါလေးဟာ ကလျာရဲ့ ကိုယ်စား မောင်အတွက်အလွမ်းပြေပေါ့နော်”

ချစ်သူနှစ်ဦးထိုသို့ ကြည်ကြည်နူးနူးဆိုနေခိုက် အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာလေတော့သည်။

နန်းကလျာ၏ အစ်ကို သူရထွန်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ သူရထွန်းကိုမြင်သော ကျော်စွာက သတိကြီးစွာ ထား၍ နန်းကလျာနှင့် လူချင်းခွာလိုက်လေသည်။

သူရထွန်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ပြုံးချိုသော မျက်နှာဖြင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုလေသည်။

“ခင်ဗျားအတွက် သာယာတွယ်ကောင်းတဲ့ အချိန်မှာ ဝင်လာရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါကျော်စွာ။ အခုလာခဲ့တာ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ရအောင် လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရန် ရှာမိခဲ့တဲ့အတွက်၊ ကျွန်တော်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဒီကိစ္စတွေဟာလည်း ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ နန်းကေခိုင်ရဲ့ အစီအမံတွေအတိုင်း လိုက်လုပ်

နေခဲ့ရတာပါ။ အခုတော့ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိရတာကတစ်ကြောင်း၊ နောက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေတာကတစ်ကြောင်း ဒါတွေအားလုံးကို သဘောပေါက်ပြီး စွန့်လွှတ်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကျော်စွာ...”

“ကျွန်တော့်... ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အစကတည်းက အပြစ်မယူခဲ့ပါဘူး။ အာယာတမထားခဲ့ပါဘူး ကိုသူရထွန်း”

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုကျော်စွာ... ခင်ဗျားဘက်က အခုလို သဘောထားကြီးလေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိုက်ပြစ်တွေအတွက် နောင်တရမိလေပါဘဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်သွား ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းသာရလှပေပါတယ် ကိုကျော်စွာ... ၊ ကျွန်တော့်ညီမနဲ့ ရည်ငံနေကြတဲ့ကိစ္စမှာလည်း ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဦးကြီးတော်ကိုလျှောက်ထားပြီး ခင်ဗျားတို့ မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးပါမယ်...”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ကိုသူရထွန်း”
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ချင်းဆွဲကိုင်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်လိုက်ကြလေသည်။

အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသော နန်းကလျာက အမှုအယာအပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားသော အစ်ကိုဖြစ်သူ သူရထွန်း၏ အခြေအနေကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့စေကာမူ သူရထွန်း၏ အမှုအယာမှာတကယ်ကို နောင်တရနေပြီး လိုက်လိုက်လှဲလှဲဖြစ်နေသောကြောင့် မယုံရခက် ယုံရခက်ဖြစ်နေတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် သူရထွန်းက အပြင်သို့ထွက်သွားသောအခါ နန်းကလျာက စိုးရိမ်ပူပန်သောမျက်နှာလေးဖြင့် သတိပေးလေ၏။

“မောင် သူတို့ကို သိပ်ပြီး စိတ်ချမထားနဲ့ နော် သူ့အကြောင်းကို ကလျာကောင်းကောင်းသိတယ်၊ သူဟာ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ အကောက်ကြံပြီး အပြီးအတေး သိပ်ထားတတ်တာ၊ ဒီကိစ္စမှာသူဟာမောင် အပေါ်မှာ လွယ်လွယ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့ ကလျာမထင်ဘူး၊ အစ အရာရာ သတိရှိပါစေနော်”

“ဪစိတ်ပူတတ်ရန်ကော ကလျာလေးရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်၊ မောင်ဟာ ကလျာနဲ့ လက်ထပ်မပြီးမချင်း ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ချပါကွယ်”

ကျော်စွာသည် မိမိအတွက်စိတ်ပူနေသော ချစ်သူ၏ နဖူးပြင်လေးကို ငုံ့နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ကာ အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုနောက်မိမိအတွက် အလွန်အရေးပါသော နန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်ကို ယူဆောင်ကာ မင်းသားကြီး စောရန်ပိုင်နှင့်အတူ သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးနှင့် အတိုင်ပင်ခံ အမတ်ကြီးတို့ထံ သွားရောက်ပြသလေသည်။

အမတ်ကြီးနှစ်ပါးတို့ကလည်း နန်းစဉ်သုံး ရွှေဒေါင်းခွက်ကို အသေအချာစစ်ဆေးပြီး မင်းသားလေး သူရနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော ရွှေဒေါင်းခွက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျော်စွာ ကိုလည်း ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သော မင်းသားလေးသူရနှင့် ဖြစ်ကြောင်းတစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ထောက်ခံပြောဆို ကြလေသည်။

အမတ်ကြီးနှစ်ပါးမှတစ်ဆင့် နယ်စားကြီးနေမိနွတ်သို့ သတင်းနှင့်တကွ နန်းစဉ်သုံးရွှေဒေါင်းခွက်ကို တင်ပြလျှောက်ထားကြသောအခါ မင်းသားလေးသူရကို ပြန်တွေ့ရပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထိုမင်းသားလေးမှာ အခြားမဟုတ် အလွန်နာမည်ကြီးသော စက္ကောပါလ သံသေတစ်ဆိုင်ရှင် နယ်ချဲ့တော်လှန်ချစ်စစ်ပွဲများ

၃၃၀

တွင် တပ်မှူးနေသူရိန်နှင့် လက်တွဲကာ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်ခဲ့သော သူရဲကောင်း ကျော်စွာဖြစ်ကြောင်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

ထိုသတင်းကိုကြားလေလျှင် အခြားနယ်စား ဗြူးစားများထံမှ ဝမ်းမြောက်ကြောင်းသတိလွှာများ အသီးသီးပို့ကြလေသည်။ အခြားလက်ဆောင်ပစ္စည်းများကိုလည်း ပို့ပေးကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါ နယ်စားကြီးနေမိန္ဒ၏ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီး သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးမင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်တို့နှင့် အတူ ကျော်စွာသည် နယ်စားကြီးရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်တွေ့ဆုံရလေသည်။

နယ်စားကြီးနေမိန္ဒမှာ ...!

မိမိပျောက်ဆုံးလျက်ရှိသော သားတော်လေးသူရိန်မှာ ထူးခြားသော စက္ကောပါလသံသေစားကို ပိုင်ဆိုင်ထားရုံမက နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေး စစ်ပွဲများ၌ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သောသူရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် သိရလေလျှင် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်ခြင်းများ ဖြစ်နေတော့သည်။

မိမိ၏ရင်သွေးသားတော်လေးကို နှစ်ရှည်လများခွဲခွာစားရပြီးမှ ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့လိုက်ရ

စက္ကောပါလသံသေစား

၃၃၁

သောအခါ မိဘဟူသောချစ်ခြင်းဖြင့် ရာအိန္ဒြေကိုပင် မဆယ်နိုင်အောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေမိသည်။

အတိုင်ပင်ခံအမတ်ကြီးနှင့် သက်တော်ရှည်အမတ်ကြီးတို့က ကျော်စွာမှာ ပျောက်ဆုံးသောမင်းသားလေးသူရိန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် သိရှိရသောကြောင့် နယ်စားကြီးနေမိန္ဒ၏ ဆွေစဉ်မျိုးသက်စာရင်တွင် ဖြည့်သွင်း၍ သားတော်တစ်ပါး၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် အဆောင်အယောင်များကို လွှဲပြောင်းအပ်နှင်းရန် စီစဉ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးကြေငြာကြလေ၏။

ထို့နောက် သားတော်လေးကို ပြန်လည်တွေ့သဖြင့် မင်္ဂလာရှိသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် မင်္ဂလာပုတ္တရတစ်နယ်လုံး ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ခြိမ်းခြံလဲကျင်းပစေသည်။ နယ်စားကြီး နေမိန္ဒ နန်းစိုက်သော သူရိယမြို့၌လည်း ကြီးစွာသော ပွဲလမ်းသဘင်များဆင်ယင်ကျင်းပကြလေသည်။ ထိုပွဲသည် ကျော်စွာသာဝတွင် အပျော်ရွှင်ဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံးသောပွဲပင်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဧည့်ခံဆောင်တွင်း၌ရှိနေသော ကျော်စွာသည် သူ၏ချစ်သူ နန်းကလျာကို တွေ့နိုင်ဖို့ နှစ်လွယ်ကူပေ...။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် အဆောင်တစ်ခုထဲ ရောက်သွားသော အခါ အပျိုတော်မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေသည်။ နန်ကလျာအကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ...

“အစ်မတော်က အရှင်သားရောက်လာရင် ဒီနေရာက ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေဖို့ မှာကြားသွားခဲ့ပါတယ်ရှင်...”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်အတွက် စားသောက်စရာ တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါ မိန်းကလေး...”

ထိုမိန်းကလေးက အလွန်ရှိက္ခိသော အမူအယာဖြင့် နောက်တက်သို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ထွက်လာသောအခါ လင်မန်းထဲ၌ ဖန်ခွက်တစ်လုံးပါလာသည်။

“သစ်သီးစုံ ဖျော်ရည်အေးကို အမောပြေ သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးအရှင်...”

ကျော်စွာက မိန်းမပျိုလှမ်းပေးသော သစ်သီးရည်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ဒီသစ်သီးရည်ကို အရှင်သားအတွက်၊ အစ်မတော်လေးကိုယ်တိုင် စီစဉ်ထားခဲ့တာပါရှင်...”

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်...”

ကျော်စွာသည် ရနံ့သင်းလှသော သစ်သီးဖျော်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်လေသည်။ ထိုသို့

အမှတ်တမဲ့သောက်လိုက် ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရပြီ။ သော မိန်းမပျိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အနီးတွင် မြို့တော်ပ။ သူသည် ရင်တွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာမိသည်။ ထင်သည်အတိုင်းပင် မကြာခင် ခေါင်းထဲ၌ တစ်ခုခု ခိုဝှက်လာပြီး မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ နေရာမှ လဲကျသွားလေတော့သည်။ အတန်ကြာလျှင် နောက်ဖက်ခန်းတွင်းမှ လူထွားကြီး အချို့ထွက်လာပြီး ကျော်စွာအား တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွား လေတော့သည်။

ထိုအခြင်းအရာ အားလုံးကို အမှောင်ရိပ်မှ စောင့်ကြည့်နေသူ တစ်ဦးရှိနေခြင်းကို မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြပေ။

အာယာတ၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ

အချိန်မည်မျှကြာအောင် သတိလစ်သွားမှန်း မသိသော ကျော်စွာသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ရေအေးဖြင့် ပတ်ဖျန်းခြင်းခံလိုက်ရမှ ရုတ်တရက် သတိပြန်ရလာတော့သည်။ သူသည် ခေါင်းတစ်ခုလုံး မဟန်နိုင်အောင် ပူးဝေနေသည့်ကြားမှ အားယူ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်တိတ်ဆိတ်ပြီး အလင်းရောင်အားနည်းသော အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်။

သူသည် ဖျော်ရည်တစ်ခွက်ကို နောက်ဆုံးသောက်လိုက်ပြီး၊ မိမိထောင်ချောက်တစ်ခုမိသွားကြောင်း မိမိ

သောအခါ သတိဖြင့်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ အခန်းထဲ မှောင်နေသော်လည်း မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသူနှစ်ဦးကို မသိမကွဲ လှမ်းမြင်ရသည်။ အသေအချာ ကြည့်လိုက်သော အခါမှ သူရထွန်းနှင့် နန်းကေခိုင် တို့ဖြစ်ကြောင်းသိရလေ၏။

“ သတိရလာပြီလားဟေ့ ” သူရထွန်းက အောင်မြင်သောအသံဖြင့် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာကြောင့် ဒီကိုခေါ်လာရတာလဲ ”

“ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာရှိလို့ပေါ့ကွာ...”

မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့က စာရင်းရှင်းစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်၊ တို့ဘင်မကဘူး၊ ဘို့ထက်ပိုပြီး အရေးကြီးနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ကလည်းရှိနေသေးသဗျ။

နောက်တော့ တွေ့ရပါလိမ့်မယ် ”

“ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘာများစာရင်းရှင်းစရာ ရှိလို့လဲဗျ ”

“ ရှိပြီကောကွာ ရှိသမှ အများကြီး ရှိနေတယ်၊ မင်းဟာ ငါတို့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံးကို ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးခဲ့သူဘဲ၊ မင်းကို ဆရာကြီးမဟိန္ဒ လက်ကခေါ်ခဲ့က

တည်းက တို့စမှားတာဘဲ၊ မင်းရောက်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ
နေသူရိန်တပ်မှာတို့ ဘင်ပြီး လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှား နေခဲ့တာတွေကို
အဟန့်အတားဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး မင်းဟာ ငါတို့အရက်
ရအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့တယ်။ အဓိကကတော့ မင်းဟာ
နေမိနွဲ့ရဲ့ သားအစပ်ဖြစ်နေတာကြောင့်ပဲ သိရဲလား မင်းမရှိရင်
နေမိနွဲ့ရဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမယ့် အနီးဆုံး မျိုးဆက်ဟာ
ငါဘဲကွာ ဒါကြောင့် ငါမင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ အပြတ်ရှင်းဘို့
ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် မင်းကသိပ်တော်လေတော့တို့ရဲ့ အကြံ
အစည်တွေဟာ မအောင်မြင်ဘဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းက
အထွဋ်အထိပ်ကို ရောက်သွားခဲ့တယ်။

ငါသာ နေမိနွဲ့ အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရရင်၊ နန်းကေ
ခိုင်ဟာလည်း နယ်စားကတော်တစ်ဦး ဖြစ်လာမှာပေါ့ကွာ..
ခုတော့ တို့အကြံအစည်တွေအားလုံး ပျက်ရတော့မယ်လေ။
ဒါကြောင့် မင်းကို အပြတ်ရှင်းဖို့ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးနဲ့
ပြန်တွေ့ပေးဖို့ အခုလို စီစဉ်ပေးရတာပါ။ "

သူရထွန်း စကားဆုံးသည်နှင့် နောက်ဖက်ခန်းတွင်မှ
လူတစ်ယောက် ထွက်လာလေသည်။ ငါးသိုင်းဆရာကြီး
မဟိနုပင်ဖြစ်တော့သည်။

"ဘယ်လိုလဲဟေ့ - မင်းနဲ့ငါနဲ့ကလည်း ဒီဘဝမှာ
ရေစက်မကုန်သေးတော့ ပြန်ဆုံကြရပြန်ဘီ။ ဒီတစ်ခါတော့
နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းဘဲ ဖြစ်ကြမှာပါ။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီလောကမှာ မင်းနဲ့ငါ
တစ်ယောက်ယောက် မရှိတော့မှ အေးမှာကွာ၊ သိရဲလား။"

"ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဘယ်လိုရန်စတွေ ရှိနေလို့
ခင်းဗျားက ဒီလောက်ရန်ငြိုးတွေ ထားနေရတာလဲ"

"ရှိပါသော်ကောကွာ၊ ရှိသမှ အများကြီး ရှိတယ်။
ဒီမှာ မင်းအသက် မထွက်ခင် နားရှင်းအောင် မှတ်သွားပေရော၊
ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက ဒီမဏိပုတ္တရ နယ်ထဲမှာရှိတဲ့ မြို့လေး
တစ်မြို့ဟာ မဏိပုတ္တရထဲမှာမပါဘူး၊ ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်းနဲ့ သီး
ခြားရှိနေခဲ့တာကွာ၊ အဲဒါကို မင်းရဲ့ဖခင် နယ်စားကြီးက စစ်
သည်အင်အား လက်နက်အင်အားနဲ့ မတရားတိုက်ခိုက် သိမ်း
ပိုက်ပြီး မဏိပုတ္တရထဲ ဆွဲသွင်းထားခဲ့တာဘဲ။ မိမိမြို့ရဲ့ အဖိုး
တန်ရတနာတွေကိုလည်း သိမ်းတယ်၊ လယ်တွေကိုလည်း
သိမ်းတယ်။ ဒို့မျိုးဆက်တွေ အားလုံးကိုလည်း ကျွန်အပြစ်
သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တယ်။ ဘာဟာ ကိုယ့်ထီးကိုယ်နန်းနဲ့ သွတ်
လွတ်လပ်လပ် နေခဲ့ရတာက သူတပါးလက်အောက်မှာ ကျွန်
အပြစ်မှနေရတော့ ဘယ်လိုခံစားရမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း

ဟေ့ နောက်ပြီး ငါတို့ရဲ့ မျိုးဆက်အပျိုတော်တွေအားလုံးကို ခြံတော်တင်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ငါဟာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပြီး ဝါးသိုင်းပညာကို လျှို့ဝှက်သင်ယူခဲ့တယ်။ တတ်ကျွမ်းလာတဲ့အခါ နယ်စားကြီးဆီမှာ လူယုံတော်တစ်ဦးဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပြီး နယ်စားကြီးပိုင်တဲ့ မဏိပုတ္တရတစ်နယ်လုံး တိုင်းရေးပြည်ရေး ရှုပ်ထွေးနေချိန်မှာ ငါဟာနယ်စားကြီးရဲ့ ဖိပုရားကြီးနဲ့ အထိန်းတော်ကြီးကိုသတ်ပြီး လသားအရွယ်ရှိတဲ့ မင်းကိုခိုးယူခဲ့တာပဲ။ ဒီလူမျိုးတွေ ကျွန်အဖြစ် နေရတာကို ကလဲ့စားပြန်ချေတဲ့အနေနဲ့ ငါမင်းကို ကျွန်အဖြစ်ထားခဲ့တာဘဲ ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကသိပ်ကံကောင်းတော့ ငါ့ဆီကလွတ်သွားပြီး ဘဝမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ်။”

“ခင်ဗျားကြီးသိပ်ယုတ်မာ ရက်စက်တဲ့သူကြီးပဲ။ ကျုပ်အမေကိုသတ်ပြီး ကျုပ်ဘဝကို ပျက်ဆီးအောင်လုပ်ခဲ့တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်လက်နဲ့သတ်မယ်”

ကျော်စွာက ဒေါသဖြင့် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သောအခါ ခေါင်းထဲမှာ အမှုရှိန်မပြေသေးသောကြောင့် ယိုင်သွားလေသည်။

“သိပ်လည်း တွေးပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့က ဒီကနေ့စာရင်းအပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်မှာပါ။ ကံမင်းရဲ့ လက်သုံးတော်

စက္ကောပါလ သံသေခါးကို ထုတ်ပေးတော့ဟေ့”

ကျော်စွာ တားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

သို့စေကာမူ မူးနေသောအရှိန်ကြောင့် လူမှာ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြစ်နေပြီး ဟန်ချက်ပျက်နေတော့သည်။

ဘေးနားက ပွဲကြည့်ပရိသတ်သဖွယ် ရပ်နေကြသော နန်းကေခိုင်နှင့် သူရထွန်းတို့မှာ ကျော်စွာ၏အခြေအနေကို ကြည့်ကာ သဘောကျနေလေ၏။

တားပွဲစသည်နှင့် မဟိန္ဒက အဆင့်မြင့်စားကွက်များကို အသုံးပြုကာ တရကြမ်းဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေရာ ကျော်စွာ သတိကြီးစွာဖြင့် ရှောင်တိမ်းနေရလေ၏။

ကျော်စွာ၏ ဟန်ချက်ပျက်နေသော အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး မဟိန္ဒကတိုက်စစ်ဆင်ဖိတိုက်လေရာ ကျော်စွာအဖို့ ချောင်ပိတ်မမိစေရန် သတိထားနေရသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ နေမိနဲ့ရဲ့သားတော်၊ စက္ကောပါလ သံသေခါးပိုင်ရှင် အကောင်းဆုံးတေးသမားဘွဲ့ကို ယူထားတဲ့ မင်းရဲ့လက်ရည်တွေက ထင်သလောက်မဟုတ်ပါလား။ မင်းကငါပေးလိုက်တဲ့ပညာနဲ့ ငါ့ကိုပြန်ပြီး အန်တုချစ်လို့ ရပါမလား။ မင်းကိုပညာပေးလိုက်ကတည်းက ငါ့အတွက် ဆရာစားတစ်ကွက်တော့ ချန်ထားရတာပေါ့၊ ဒါမှ မင်းလို

အန်တုချင်တဲ့ တပည့်မိုက်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီးဆုံးမ
လိုရမှာပေါ့။ မင်းကိုပညာသင်ပေးလိုက်တုန်းက 'မင်းဟာ
အတော်ဆုံးဓားသမား' တစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်ပေမယ့်
လောကမှာ မင်းထက်တော်တဲ့ဓားသမားတစ်ယောက်
ကျန်သေးတယ် ဆိုတာလေ သတိရပြီလား။

အဲဒီဓားသမားဟာ တစ်ခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား။ ငါပဲ
ပေါ့ကွာ ဟား... ဟား... ဟား...

မဟိန္ဒက ပါးစပ်မှလည်းပြော လျှို့ဝှက် ဓားကွက်များ
ကိုသုံး၍ တစ်ကြမ်းဖိတိုက်လရာ ကျော်စွာအဖို့ ကြိုးစားဆဲ
နေရသည့်ကြားမှ ခန္ဓာကိုယ်နေရာအနံ့ ဒဏ်ရာများရကာ
သွေးများဖြာကျနေတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျော်စွာသည် ခေါင်းထဲက မိုက်ကန်ဖြစ်
သွားပြီး အခန်းထဲတွင် လဲကျသွားရာ မဟိန္ဒကပွဲသိမ်းရန် ဓားကို
မြှောက်ပြီးပြေးဝင်လာစဉ် အပေါက်ဝမှ 'ဝိုး' ကနဲဝင်လာသော
တုတ်တစ်ချောင်းက မဟိန္ဒလက်မှ ဓားကိုလွှတ်ကျ
သွားစေသည်။

တိုအခါ အခန်းထဲသို့လူတစ်ယောက်ဝင်လာသည်။
ဓားဖိုမှူး ဦးစံကံ... ၊

ကျော်စွာအား အဆင့်မြင့်ဓားကွက်များကို သင်ကြား

ပေးခဲ့သော အရက်သမားကြီးဦးစံကံဖြစ်သည်။

ဒီလိုအခြေအနေမဟန်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို
အနိုင်ယူ ဖို့ကြိုးစားတာ မရှက်ဘူးလား မဟိန္ဒ။

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ"

"ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမမှတ်မိဘူးလား။ တစ်ချိန်
က မင်းကို ဓားပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းဆရာဦးစံကံဆိုရင်တော့
မင်းကောင်းကောင်းမှတ်မိမှာပါ"

"ဟင်"

မဟိန္ဒအလွန်အံ့သြသွားသည်။

သို့သော် ခင်ဗျားကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စမှာ ဝင်မရှုတ်ပါနဲ့၊

အေးအေးနေပါ"

"အေးပါ ငါဝင်မရှုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါသူ့ကို
ကောင်းသွားအောင်တော့ ပြုစုပေးရလိမ့်မယ်၊ ဒါမှပွဲက
ကြည့်လို့ကောင်းမှာကွ"

ဦးစံကံက လဲကျနေသော ကျော်စွာကိုပွေ့ယူကာ
အသင့်ယူဆောင်လာသော ဆေးအချို့ကို တိုက်ပေးလိုက်ရာ
အတန်ကြာလျှင် ကျော်စွာသည် အမူးပြေသွားပြီး သတိပြန်ရ
လာတော့သည်။

သူသည်ဦးစံကံကို မြင်လိုက်သည်တွင်လွန်စွာ အံ့သြ

သင့်သွားမိလေသည်။

“ဟင် ဆရာကြီး လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ငါမင်းကို စိတ်မချလို့ နောက်က လိုက်ကြည့်နေတာ၊ ဒါကြောင့်အချိန်နီကယ်နိုင်တာပေါ့၊ ကဲ ကဲ မင်းရဲ့မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတို့ ဟိုမှာသွားကြည့်ရအောင်နော်၊ စောင့်နေလေရဲ့၊ မင်းလည်း အခြေအနေကောင်းသွားပြီ ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းယှဉ်လို့ရပါပြီ၊ သတိတော့ထားဟေ့ ဒီလူယုတ်မာက ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ စိတ်သိပ်များတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာကြီး”

ကျော်စွာသည် ဦးစံကဲတိုက်လိုက်သောဆေးကြောင့် စောစောကလို့ လေးလံထိုင်းမှိုင်းမနေတော့ဘဲ ပကတိဖျတ် လတ်သွက်လက်စွာပြန်ထလာပြီး စက္ကောပါလသံသေခါးဖြင့် ဦးစံကဲထံမှ သင်ယူရရှိလာသော အဆင့်မြင့်ဝါးကွက်များကို အသုံးပြု၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရာ မဟိန္ဒမှာ အလန့်တကြား ဖြင့် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပေးရလေတော့သည်။

ကျော်စွာ၏ ဓားချက်များမှာ မြန်ဆန်လွန်းသော ကြောင့် ဓားဦး၊ ဓားဖျားခွဲမရအောင်ဖြစ်နေရာ မဟိန္ဒမှာ ကြိုးစား၍ရှောင်တိမ်းနေရလေ၏။

စောစောကလို့ တဖက်သက်မကျတော့ပဲ လက်ရည်

စက္ကောပါလသံသေခါး

ညီညီ လျင်မြန်သွက်လက်ပြီး ကြည့်၍ကောင်းလှ သော်လည်း အချိန်ကြာလာသောအခါ အသက်အရွယ်က စကားပြော လာသဖြင့် မဟိန္ဒမှာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျလာပြီး ဓားကွက် များပျက်လာတော့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်ပတ်၍ဝင်လာသော မဟိန္ဒ၏ ဓားချက် ကို စက္ကောပါလ သံသေခါးဖြင့် တန်ပြန်ခတ်ထုတ်လိုက်ရာ သံသံချင်းပြင်းထန်စွာထိသံပေါ်လာပြီး မဟိန္ဒ၏ဓား ထက်ဝက် ပိုင်း ပျက်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခွင့်အရေးကိုယူကာ ကျော်စွာက ရှေ့သို့ခုန်တက်သွားပြီး ဓားတစ်ချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက်ပတ်သွင်းလိုက်ရာ မဟိန္ဒ၏ လည်ပင်း၌ အနီစင်းကြီးပေါ်သွားကာ ‘အား’ကနဲ ကျယ်လောင်စွာအော်၍ လဲကျသွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျော်စွာက ...

“ဒါကတော့ ကျုပ်အမေအတွက် လက်စားချေတဲ့ ဓားချက်ဘဲဗျို့”

ဟုပြောကာ မဟိန္ဒ၏ရင်ဝသို့ ဓားဦးဖြင့်ထိုးသွင်း လိုက်ရာ ကြမ်းသို့တိုင် စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

မဟိန္ဒသည် တစ်ချက်မှသာအော်နိုင်ပြီး အသက် ပျောက်သွားလေတော့သည်။

အခြေအနေကိုကြည့်နေသော သူရဲကောင်းမှာ အခြေ
အနေမကောင်းတော့သဖြင့် အပေါက်ဝသို့ ပြေးသွားလေရာ
ဦးစံကဲက ကျိုးကျနေသော တေးကိုခြေဦးဖြင့် ကောက်ယူ၍

“လူပြည်မှာ ဆက်နေရင် ဆန်ကုန်ပြီးမြေလေး
ပါတယ်ကွာ” ဟုပြောကာ နောက်မှပစ်ပေါက်လိုက်ရာ
ကျောပြင်သို့ စိုက်ဝင်သွားပြီး ရှေ့သို့လဲကျသွားလေတော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ ဆုဆုညံ့ညံ့အသံများ
ကြားရပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်နှင့်
တပ်မှူးနေသူရိန်တို့ ဝင်လာကြလေသည်။ နောက်တွင်
စစ်သည်ရဲမက်များ ပါလာလေသည်။

ရဲမက်များကြားတွင် ကျော်စွာအား သစ်သီးရှည်
တိုက်ခဲ့သော မိန်းကလေးကို ငိုယိုလျှက်တွေ့ရသည်။ စစ်သည်
တော်များက အခန်းထောင့်တွင် တုန်လှုပ်စွာရပ်နေသော
နန်းကေခိုင်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ အချို့
ကလဲကျနေသော အလောင်းများကို သယ်ထုတ်သွားကြ
သည်။

“တပ်မှူးပါ ရောက်လာပါလား။ ဘယ်တုန်းက
ရောက်လာပါလဲ တပ်မှူး”

“မောင်ရင်တို့ ဒီမှာအဆင်ပြေကြပြီဆိုတာနဲ့၊
မင်းသားကြီးက ကျုပ်ဆီကို သတင်းကောင်းပါး လိုက်တာနဲ့
ချက်ချင်းလိုက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီရောက်တော့ နယ်စားကြီးနဲ့
လည်း တွေ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်တို့က သူ့ရဲ့ပျောက်ဆုံးနေတဲ့
သားတော်လေးကို ရှာဖွေပေးကြတဲ့အတွက် အထူး
ကျေးဇူးတင်လို့ ကျုပ်တို့ကမ်းလှမ်းတဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့ဖို့ကိစ္စ
ကိုလည်း လက်ခံတယ်။ တော်လှန်ရေးအတွက်လိုအပ်တဲ့
လက်နက်အင်အား၊ စစ်သားအင်အားတွေကိုလည်း ပေးဘို့
သဘောတူတယ်။

မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် နယ်ချဲ့တွေကို
ခုခံဘို့ ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲဖို့သဘောတူလိုက်ပြီလေ။ ဒါဟာ
မောင်ရင်ရဲ့ကျေးဇူးတွေဆိုလည်း မမှားပါဘူး”

တပ်မှူးနေသူရိန်က ကျော်စွာ၏ပုခုံးကို ရင်းရင်းနှီးနှီး
ဖက်ကာပြောပြနေလေ၏။

“တပ်မှူးတို့ရဲ့ကျေးဇူးတွေလည်း ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ
အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဂုဏ်ဒြပ်
ထည်ပါမှုတွေ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရဖို့အတွက် တပ်မှူး
တို့နဲ့ လက်တွဲပြီးတိုက်ပွဲဝင်ချင်ပါတယ်”

“မောင်ရင်ရဲ့ ဖျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်တို့ဂုဏ်ယူ

လေးစားပါတယ်။ ကဲ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှအေးအေး ဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့။ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ မောင်ရင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဦးစိုင်းနောင်လည်းပါလာလေရဲ့။ အခုတော့ ပန်းချီ၊ ပန်းပုဆရာကြီး ဦးသီလသီသွားနေတယ်။ နောက်မှ မောင်ရင် ဆီရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ “မောင်ရင်လည်း သိပ်ပင်ပန်းနေတော့ အနားယူလိုက်ပါဦး ကိုယ်တော် ကျုပ်တို့ သွားကြရအောင်။ အပြင်မှာ မောင်ကျော်စွာအတွက် အထူး ညှဉ်သည်တော်တစ်ယောက်ပါလာတယ် ဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့ဦးလေးလေ”

တပ်မှူးနေသူရိန်နှင့် မင်းသားကြီးစောရန်ပိုင်တို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦးကြည့်ပြီး၊ နားလည်စွာပြုံး၍ စစ်သည် တော်များနှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား ကြလေသည်။ အခန်းထဲမှ ကျော်စွာတစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါမှ အပြင်အက်မှ စောင့်နေဟန်တူသော နန်းကလျာဝင်လာလေတော့သည်။

နန်းကလျာက ကျော်စွာရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင် လာသည်။ ကျော်စွာကလည်း အလိုက်သင့်လေး ထွေးဖက် ထားလိုက်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးဘာစကားမှ မဆိုမိကြသေး အတန်ကြာအောင် ဖက်ထားကြလေသည်။

အတန်ကြာလေမှ နန်းကလျာက လူချင်းခွာ၍

“မောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်၊ ကလျာဖြင့် သတင်းကြား ကတည်းက စိတ်ပူလိုက်ရတာကွယ်”

“မောင်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကလျာ၊ ကလျာဆီက ပုဝါ လက်ဆောင်လေးရပြီးကတည်းက အစစအရာရာ လုံခြုံပြီး သားပါ။ လက်ထဲမှာ စက္ကောပါလစားရှိနေသ၍ နှလုံးသားထဲမှာ ကလျာဆီကရတဲ့ မေတ္တာတွေ့ရှိနေသရွေ့ ရန်ဟူသမျှ ကျော်လွှားအနိုင်ရမယ်လို့ မောင်အမြဲယုံကြည်ထားပါတယ်”

နန်းကလျာကပြုံးရင်း နံ့သာပုဝါလေးဖြင့် ကျော်စွာ ကိုယ်တွင်စွန်းထင်းနေသော သွေးစသွေးနုများကို တယုတယ သုပ်ပေးနေ၏။

“အခုတော့ မောင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝခရီးလမ်းမှာ အနှောက်အယှက်အဖျက်အဆီးတွေ လုံးဝမရှိတော့ဘူး။ ရှေ့မှာ ပန်းခင်းလမ်းကို လျှောက်ကြရတော့မယ်။ ကလျာမပျော်ဘူး လာဟင်”

“ပျော်တာပေါ့မောင်ရယ်၊ ကလျာတို့လို မိန်းမသား တွေရဲ့ ဘဝဟာ ချစ်သူရင်ခွင်ဟာ ပျော်မွေ့ပွယ်ရာ အကောင်း ဆုံးမဟုတ်လား၊ ကလျာ အလိုလားဆိုးဟာ မောင်ရဲ့နှယ်စား သားတော်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ခြံတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်ရင်ထဲက

၃၄၈

သုရက္ခ

မေတ္တာနဲ့ မောင်နှမလုံးသားက သစ္စာတရားပါမောင်၊ ဒီနှစ်ခု
ကိုသာရနေရင် ကလျာထားဝရ ပျော်နိုင်ပါတယ်”

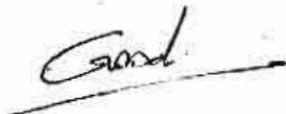
“မောင်ကလည်း ကလျာစိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေမယ်
ဆိုရင် ထာဝရသစ္စာနဲ့မေတ္တာမပျက်ချစ်နေပါမယ်တဲ့ဗျာ”

နှစ်ဦးသားကြင်နာစွာ ထွေးပွေ့လိုက်ကြသည်။

ထို့နောက်ကျော်စွာက ချစ်သူအားမြတ်နိုးစွာ နမ်း
လိုက်သည်။

လောကတွင်ချစ်သူတို့၏ အနမ်းလောက်ချို့ပြန်
လန်းဆန်းသော အရာကားအခြားမရှိပြီဖြစ်တော့သတည်း။ ။

အနိယာဟောနွဲ့- သုခအတ္တနံ ပရိဟန္တယ။ ။

သုရက္ခ